ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

ခွန်အားဖြည့် စာစုများ

ညီညီနိုင်

မေဃ္ဂါရွှေစင်

…န် အရေးသုံးပါး

…ည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
…ိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
…ချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

…ည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- …ည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

…ိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်ထွန်းသည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ညီညီနိုင်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

မေတ္တာရွှေစင် စာပေ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် –

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် –

ထုတ်ဝေသည့်နေ့စွဲ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး ၂၀၀၀

အုပ်ရေ ၅၀၀

စီစဉ်သူ ဒေါက်တာအောင်နိုင်ဝင်း (မေတ္တာရွှေစင်စာပေ)

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေမျိုး (နေမျိုးစာပဒေသာ)
၁၀/ရတနာမြိုင်လမ်း၊ လှည်းတန်း၊ ကမာရွတ်

ပုံနှိပ်သူ ရွှေပုံပုံနှိပ်လုပ်ငန်း
အမှတ် (၁၈၄)၊ ၃၅လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၈၀၈.၈၄

ညီညီနိုင်

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် / ညီညီနိုင်။ – ရန်ကုန်
နေမျိုးစာပဒေသာ၊ ၂၀၁၂
၁၉၀ – စာ၊ ၁၃ × ၂၀.၆ စင်တီ
(၁) ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

မာတိကာ

အကြောင်းအရာစာမျက်နှာ ၁

◆ မြတ်ပန်းရဂုံ၏ ပီတိပျိုးခင်း

မီးလောင်ပြင်မှ ဟားတိုက်သံ ၅

◆ ရှင်ဟာလေ ရောမစစ်တပ်ကြီး တစ်တပ် ထက်တောင် ပိုစိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြီး အင်အားကောင်းသေးတယ်ဟု ဇနီးဖြစ်သူကပင်နှုတ်ထွက် ချီးကျူးရသူ တစ်ဦး၏ အားကျဖွယ် စိတ်စွမ်းအားများ . . .

သံမဏိဝိညာဉ်နှင့်လူ ၁၇

◆ ခေတ်သမိုင်းတွင် အံ့မခန်းကြီးကျယ်လှသော ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုကြီးဟု ဆိုစမှတ်ပြုရမည့် အာဂယောကျ်ားလူစွန့်စားတစ်ဦး၏ ဖြစ်ရပ်မှန် ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယနှင့် သတ္တိများ . . .

ပျော်ရွှင်မှု၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ ၃၃

◆ အိမ်ထောင်ဦးစီးတစ်ဦး၏ မိသားစုဘဝ ချမ်းမြေ့သာယာအောင် ဦးစီးဦးဆောင်ပေးရာတွင် အရေးတကာ့ အရေးကြီးဆုံးဖြစ်သည့် စိတ်ဓာတ်အရည်အချင်းများ။

မသေတဲ့သီချင်း ၄၅

- ကြွက်တွေရဲ့အလယ်၊ မိလ္လာနံ့တွေတထောင်းထောင်းနှင့် ဒေါ်ဂလီဆန်စရာ ကောင်းလှသည့် ဖက်ဆစ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခု၏ ငရဲခန်းမှ ဂီတသံက အကျဉ်းသားတို့၏ ဘဝမျှော်လင့်ချက်နှင့် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကို အသစ်ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။

ကျေးဇူးတင်ပါသည် ကင်ဆာ ၅၅

- စိတ်ဓာတ်မကျသရွေ့ သေပြီဟု မဆိုနိုင်သော ယုံကြည်ချက်ဖြင့်ရှင်သန်ခြင်း၏တန်ဖိုး ဘဝ၏အလှ၊ မိသားစု၏ မေတ္တာသံယောဇဉ်တွေကို ရင်မှာပိုက်လျက် အကြောက်တရားကို အနိုင်ယူလိုက်သော ကင်ဆာရောဂါသည်တစ်ဦး၏ ဘဝအားမာန်။

မေတ္တာကျေးဇူးသင်္ကေတ ၆၉

- အရက်အလွန်အကျွံသောက်သူ ဖခင်ကြောင့် မိဘမေတ္တာ အပြည့်အဝမရရှိသော်လည်း ကလေးတို့၏ ဘဝကို လှပအောင်ထုဆစ် ပုံဖော်ပေးတတ်သူ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏ မေတ္တာဓာတ်ကြောင့် ဘဝတစ်ခုအတွက် အဆုံးမဲ့ခွန်အားများ။

စိန်ခေါ်လိုက်စမ်း ၇၅

- အတုယူထိုက်သည့် ဦးစီးခေါင်းဆောင်မှန်သမျှသည် သူတို့ဘဝတွင် ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အမှားများကို သင်ခန်းစာယူ၍အောင်မြင်အောင် ထပ်ကြိုးစားခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်၏။

သားမသေရဘူး ၇၉

◆ ပင်လယ်လှိုင်းစီးရင်း မတော်တဆဖြစ်ကာ ဇက်အောက် တစ်ပိုင်းလုံး သေသွားသလိုဖြစ်ခဲ့ရပြီး အသက် ရှင်သန်ရေး မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေရသည့်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်အောင်ပြုစုပေးသည့် ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ မယိုင် လဲသော မိခင်မေတ္တာပြကွက်များ။

မျှဝေခံစား ၉၁

◆ အခက်အခဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံနေခိုက် မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲက ခံစားနားလည်ပြီး ကိုယ်က အသိအမှတ် ပြုမယ်ဆိုရင် သိပ်ခက်ခဲ့ခဲရာအကြောင်း မရှိပါချေ။

သင့်ဘဝလွတ်မြောက်ရေးခြေလှမ်းများ ၁၀၃

◆ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပုဂ္ဂလိကလွတ်မြောက်ရေးကို ထက်ထက် မြက်မြက် ခိုင်ခိုင်မာမာ စွမ်းအားမြှင့်ပေးမည့် ဥပဒေ (၇)ခု။

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ၁၁၅

◆ ဘဝ၏ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှုနှင့် စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို ထိုးနှက် ခြိမ်းခြောက်လာသော အရေးအရာမှန်သမျှ အသေးအဖွဲကိစ္စလေးတွေအဖြစ် ဖန်တီးပစ်လိုက်ပြီး လျစ်လျူရှုထားလိုက်ဖို့တော့လိုပါသည်။

စိတ်ဓာတ် ၁၂၅

◆ သေမင်းနှင့် လေးနာရီကြာ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စစ်ခင်းပြီး အသက်မသေရှိခဲ့ရခြင်းမှာ ပြင်းထန်သော စိတ်ဓာတ် စွမ်းအားကြောင့်ပင်။

ငုပ်မိသဲတိုင် အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသော အနာဂတ်ဖန်ဆင်းရှင် ဂွတ်ယီးယား ၁၃၉

◆ သူ့အတွက် ရှုံးသော်လည်း လူသားတိုင်းအတွက် အနိုင်ယူပေးပြီး လောကကို ခံ့ညားတင့်တယ်စေသူ၏ စိတ်အလှရုပ်ပုံလွှာ။

* * *

ပီတိပျိုးခင်း

လောကမှာ လူဟာ အဖိုးအတန်ဆုံး

လူဟာ အဓိကအကျဆုံး

လူဟာ အသိဉာဏ်ကြွယ်ဝဆုံးနဲ့ စွမ်းအားအကြီးမားဆုံးရယ်လို့ သတ်မှတ်ကြပါတယ်။

ဒါပေမယ့် . . .

လူ့ထက် တန်ဖိုးကြီးပြီး လူကို လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အရှင်သခင်တစ်ပါးလည်း ရှိပါသေးတယ်။

အဲဒါကတော့ လူရဲ့ကိုယ်ထဲက "စိတ်" ပဲဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ဟာ အကောင်ဒြပ် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မရှိပေမယ့် တကယ့်ကို တန်ခိုးကြီးမား ထက်လှပါတယ်။

လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် စိတ်ကို အရောင်ဆိုးလာတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေနဲ့ မလွဲတမ်း ကြုံဆုံရစမြဲပါ။

လောကဓံတရား အပါအဝင် အကောင်းအဆိုးမျိုးစုံ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအခက်အခဲ အကျဉ်းအကျပ်အထွေထွေ၊ ဒုက္ခသုက္ခသောက ဝေဒနာတွေနဲ့ အန္တရာယ်ဆိုး ဘေးဆိုးရန်ဆိုး ရောဂါဆိုးတွေဟာ လူကို ဝန်းရံတိုက်ခိုက်နေကြပါတယ်။

အဲဒီအခါမျိုးမှာ စိတ်ဟာ ယိမ်းယိုင်သွားတတ်တယ်။ ယိုင်ပြီဆိုရင် "နဲ့"မှာပဲ။ "နဲ့"ရင်တော့ ပြိုတော့မယ်။ ပြိုတဲ့နောက်ပျက်ပြီပေါ့။

စိတ်မနိုင်လို့ ဘဝပျက် အသက်ပါ အဆုံးစီရင်ပေးလိုက်ရသူတွေ မနည်းတော့ပါဘူး။

ဒါကြောင့် စိတ်မယိုင်အောင် တောင့်ခံနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ စိတ်ဓာတ်မကျအောင် စိတ်တင်းပြီး အားဖြည့်ထားမှ ဖြစ်မယ်။

ဘယ်အကြောင်းတွေကပဲ စိတ်ကို မည်းညစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ပါစေ စိတ်ဓာတ်သန့်စင် စွမ်းရည်မြင့်မားမှုနဲ့ တွန်းလှန်ပစ်ရမယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ အခြေအနေဆိုးဆိုး အကောင်းမြင် အပြုစိတ်ဓာတ်နဲ့ ဘဝကို ရင်ဆိုင်ရဲမှ လူပီသမယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒူးထောက် အညံ့ခံရမှာလား။ စိတ်လျှော့အရှုံးပေးရမှာလားဆိုပြီး ဖြစ်ချင်တာဖြစ် အကြောင်းမဟုတ်ဘူးပေါ့လို့ အံကြိတ် မာန်သွင်းရာက ဖွဲသတ္တိတွေ မွေးထုတ်နိုင်ရမယ်။ ခံနိုင်ရည်အပြည့်နဲ့ ဆက်လက်ကြိုးပမ်းရမယ်။

လူမသေဘဲ ဘဝအသေမခံဘူးဆိုတဲ့ သံမဏိစိတ်ဓာတ်တွေနဲ့ အရှုံးထဲက အမြတ်ထွက်အောင် လုပ်ဖို့ လုပ်ပါတယ်။

အခု ဒီစာအုပ်မှာ ရီးဒါးဒိုင်ဂျက်စ် စာပဒေသာမဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရပ်ခြားက စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေးဆိုင်ရာ ဇာတ်လမ်းများကို နမူနာပြပြီး စိတ်ကောင်းစိတ်မြတ် ပြုစုပျိုးထောင်ရေး၊ စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ရေး သဘောတရား ကျင့်စဉ်တွေကို ရွေးချယ်တင်ပြထားပါတယ်။

အဲဒီထဲမှာ . . .

ရောဂါဝေဒနာ အသည်းအသန်ခံစားရလို့ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့ရပြီ ဆိုပေမယ့် သေမင်းကို စိန်ခေါ်ရင်း သက်တမ်းကို ဆွဲဆန့်ထားနိုင်ခဲ့တဲ့ ကင်ဆာသမား။

ဂျပန် စစ်သုံ့ပန်းဘဝ ရောက်နေတဲ့တိုင်အောင် လူသာ ဆင်းရဲခံမယ်၊ စိတ်ဓာတ်တော့ အကျမခံဘူးဆိုပြီး သံပြိုင်တေးတွေ ဟစ်ကြွေးနေခဲ့ကြတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်စု။

နွားခြံကြီး မီးလောင်ဆုံးရှုံးတာကို ထိုင်ငိုရမယ့်အစား ရယ်သံတွေ တသောသောနဲ့ ဘဝသစ်ထူထောင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်တဲ့ မွေးမြူရေး သမားကြီး။

အသက်အန္တရာယ်ကြားက (၅)နိုင်ငံခရီးကို ဖြတ်သန်းပြီး ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးပန်းတိုင်ကို အရောက်ကူးခဲ့တဲ့ ဗီယက်နမ်လေသူရဲတစ်ဦး။

နှင်းတောထဲမှာ သေမင်းနဲ့ နှစ်ပါးသွားရတော့မယ့်ဆဲဆဲက ကယ်သူကိုစောင့်ရင်း အသက်ရှင်သန်ရေးအတွက် အနိုင်မခံအရှုံးမပေး ကြိုးပမ်းနေခဲ့တဲ့ ဆေးဝန်ထမ်းမလေး။

ကုဖို့မလွယ်ပါဘူးလို့ လက်လွှတ်ခံထားရတဲ့သားကို အားပေးရင်း လူကောင်းပကတိဖြစ်တဲ့အထိ ပြန်ကုပေးခဲ့တဲ့ သာမန်အရပ်သူ မေတ္တာရှင် မိခင်တစ်ယောက်။

. . . . . စတဲ့ . . . စတဲ့ စိတ်ဓာတ်မြှင့်တင်ရေး ဖြစ်ရပ်မှန်တွေနဲ့ အတူ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ရေးသဘောတရား စာစဉ်တွေ စုစည်း ပါဝင်ပါတယ်။

ဒီစာစုတွေကို ဖတ်ရှုရတဲ့ စာဖတ်သူအဖို့ စိတ်အမောပြေစေတဲ့ စိတ်အာဟာရဆေးဓာတ်စ်ခွက်။ ဓားတစ်သောင်း စုပေါင်းထားတာထက် အစွမ်းထက်တဲ့ စိတ်အားမာန်လက်နက် ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ စာရေးသူနဲ့ ထုတ်ဝေသူတို့ရဲ့ စေတနာရည်ရွယ်ချက်ရာနှုန်းပြည့် အောင်မြင်ပြီလို့ ပီတိဖြစ်ရမှာပါ။

မြင့်မားသောစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အောင်မြင်မှု ရွှေတံခါးကြီးကို ဖွင့်နိုင်ကြပါစေ။ ။

ညီညီနိုင်

မီးလောင်ပြင်မှ ဟားတိုက်သံ

တစ်ခုသောညနေ . . .။ ကက်သီသည် အိမ်ထဲသို့ ဝုန်းဒိုင်းကြဲ ဝင်လာပြီး သူ့အခန်းတွင်းသို့ တန်းဝင်သွား၏။

၁၃နှစ်သာ ရှိသေးသော ကျွန်တော့်သမီးလေးမှာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၏ အမှောင်မိုက်ဆုံးထောင့်တွင် ချောင်ပိတ်မိလာသည်ဟု နားလည်လိုက်ရပါသည်။

သို့နှင့်အမျှ ဒီသောကမုန်တိုင်းထဲ ကျလောက်အောင် ကျောင်းမှာ ဘာတွေများ ကြုံခဲ့ရပါလိမ့် တွေးဆရင်းမှ သူ့ကို အားပေးကူညီရန် နောက်က လိုက်ဝင်သွားမိ၏။

ကက်သီကတော့ မွေ့ရာပေါ်တွင် မျက်နှာအပ်လျက် ခွေခွေလေး မှောက်နေသည်။ ငိုမနေသော်လည်း ငိုတော့မည့်ဆဲဆဲဖြစ်၏။

ကျောင်းကောင်စီရွေးပွဲမှာ ၇မဲ အပြတ်ဖြင့် ရှုံးနိမ့်ခဲ့လို့ပါတဲ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့ပါသည်။

" ဒက်ဒီသိတဲ့အတိုင်း ဒီနှစ်အဖို့ သမီးအလိုချင်ဆုံးအရာက ကျောင်းကောင်စီဖြစ်ဖို့ပဲ၊ ခုတော့ ကျိန်းသေပေါက် အရွေးခံရမယ်လို့ တွက်ထားတဲ့ကြားက လွဲခဲ့ရတာ အသည်းနာလို့မဆုံးတော့ဘူး"

"ဒါပေမယ့် သမီးအခြေအနေက အဆိုးကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မဲအများကြီးလည်း ရခဲ့သားကလား။ ၇ မဲဆိုတာ ဘာကွာတာမှတ်လို့၊

နှာတစ်ဖျားလေးရယ်"

"နှာတစ်ဖျားက နှာတစ်ဖျား၊ ရှုံးတာက ရှုံးတာပဲဒက်ဒီရဲ့"

ကက်သီက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခံပက်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အသနားလွန်နေသော သူ့အသံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရသည့်တိုင် ကျွန်တော်က ချော့ချော့မော့မော့နှင့်ပင် . . .

"ဩော် . . သမီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းပါးပါး အားတင်းဦးမှပေါ့"

"ဟင်း ဒက်ဒီပြောလိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ၊ ဘွားဘွားလည်း ဒီစကားပဲ အမြဲတမ်းပြောတယ်။ တစ်ခါလာ အားတင်းစမ်း၊ တစ်ခါလာအားတင်းစမ်းနဲ့၊ သမီးက အားတင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး"

ကျွန်တော်လည်း ရုတ်တရက်နှင့် ဖျတ်ခနဲ–သဒ္ဒါဝေါဟာရ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သင်ကြားနားလည်ခွင့်ရခဲ့သော နေ့တစ်နေ့အား ပြက်ပြက်ထင်ထင် အမှတ်ရလိုက်မိပါသည်။

ထိုစကားလုံး၏ တန်ဖိုးကို ကက်သီသဘောပေါက်အောင် ရှင်းလင်းတိကျစွာ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပြရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားခဲ့သည်ပါပဲ။

"ဒီမယ်သမီး သေချာနားထောင်၊ အားတင်းတယ်ဆိုတာ ဖွဲ့သတ္တိကြီးမားစွာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ခြင်းပဲ။ ဘာမဆို ခံနိုင်ရည်ရှိထားတယ်လို့လဲ ဆိုနိုင်တယ်။ ပေါင်းစည်းခြင်းရဲ့ သင်္ကေတ၊ ညီညွတ်ခြင်းရဲ့ စွမ်းအားဆိုလဲ မမှားဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် ဘဝရဲ့ အဆိုးဆုံးအခြေအနေမှာ ကိုယ့်အကျိုးအများအကျိုးအတွက် စဉ်းစားရင်ဆိုင်တာပဲပေါ့"

"ဒက်ဒီပြောတဲ့အတိုင်းဆို အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်မျိုးရှိဖို့က လွယ်တာမှမဟုတ်ဘဲ၊ တော်ရုံတန်ရုံလူ မရှိနိုင်ပါဘူးဒက်ဒီရာ"

ကက်သီက တယူသန် ဇွတ်မှိတ်၍ ပြောသည်။

ကျွန်တော်ကလည်း အခိုင်အမာ ယုံကြည်ချက်ဖြင့် နောက်မဆုတ်တမ်း တွန်းပြောခဲ့၏။

"ရှိတယ်သမီး ရှိတယ်၊ ဒီအားတင်းစိတ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား

ပြသခဲ့ဖူးတဲ့ မင်းအဘိုးရှိတယ်"

"ဒါဖြင့် သူ့ဘဝမှာ အဆိုးဆုံး အခြေအနေဆိုက်ခဲ့တာ ဒက်ဒီတွေ့ခဲ့လို့လား"

"အေး . . . တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရမှာလဲ။ အဲဒီအကြောင်းကို ဒက်ဒီ ပြောပြရမလား"

ကက်သီက ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်ကလေးနှင့် ပိုက်လျက် ငုတ်တုပ်ထိုင်ပြီး နားထောင်ဖို့ ဟန်ပြင်ခဲ့ချိန်တွင် . . .။

ကျွန်တော်ကလည်း လွန်ခဲ့သော ၁၉၄၅ခုရဲ့ နွေအကုန်ဆောင်းအကူး ကောက်ရိတ်ချိန် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်သို့ စိတ်အစဉ်ကို လွှင့်လွှတ်လိုက်မိပါတော့သည်။

◆ ◆ ◆

ထိုနေ့က ကျွန်တော်၊ ညီမလေး ရှာရွှန်နှင့်အမေတို့ သုံးဦးသား ဘုရားရှိခိုးကျောင်း သွားခဲ့ကြသည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် အဖေကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါနေကျ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့အဖို့မူ ကျွန်တော်တို့၏ နယူးမက်စီကို မွေးမြူရေးနှင့် သီးပင်မဝေးလှသော ဗော့ဂန်မြို့ ဘူတာရုံသို့ နွားတွေကို သွားပို့နေသဖြင့် ပါမလာနိုင်ခဲ့ပါ။

အဖေ မနေ့က အိမ်မှထွက်မသွားခင် အလွန်တရာမှ တက်ကြွနေခဲ့၏။

ပြီးခဲ့သည့် မိုးနှောင်းရာသီက ကျွန်တော်တို့ နယ်ဘက်ခွင် ပြောစမှတ်တွင်လောက်အောင် မိုးကောင်းခဲ့သဖြင့် အဖိုးတန် မြက်တွေက တစ်ကွင်းလုံး စိမ်းစိမ်းစိုစို ပေါက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၅နှစ်အတွင်းမှာ အသန်ဆုံး အကောင်းဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် နွားအုပ်ကြီးအတွက် ဆောင်းတွင်းစာ

ဓမ္မာမြန်မာ

မြက်တွေဝယ်ဖို့ မလိုသည့်အဖြစ်ကို ပထမဆုံး တွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။

သို့နှင့်အမျှ အဖေ့မှာလည်း ငွေကြေးအမြောက်အမြား သက်သာသွားသလို ဆယ်စုနှစ်နှင့်ချီ၍ တင်နေသောအကြွေးများကိုပါ ဆပ်နိုင်မည့်အခွင့်အလမ်းလည်း ပေါ်လာပါသည်။

အဖေသည် အထက်တန်းကျောင်းမှ ထွက်စ ၁၉၂၀ လောက်ကတည်းက မွေးမြူရေးလုပ်ငန်းကို ဇောက်ချလုပ်ခဲ့သူဖြစ်၏။

စားကျက်မြေတွေကို အကြွေးဝယ်ယူခဲ့ရာမှာ ဖွဲ့နပဲနှင့်ခေါင်းမဖော်တမ်း ကျုံးရုန်းလုပ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၃၀ ကျော်သည့်အချိန်မှာတော့ ဂရုတစိုက် စီမံအုပ်ချုပ်မှုနှင့်အဆမတန် စွန့်စားရင်းနှီးမှုများ၏ အကျိုးကိုခံစားရပြီး ထူထူထောင်ထောင်လေး ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ မွေးမြူရေးခြံဝတွင်–

"မိုးမွေးမြူရေးခြံ

မှတ်ပုံတင်ထားသော ဟီးရားဖိုးဒ်နွားများ"

ဟူသော အဖြူရောင် ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးကို စိုက်ထူခဲ့စဉ်က အဖေ၏ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားသော မျက်နှာကို ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်နေတုန်းပါ။

ဆူဖြိုးလှပပြီး ပိုးသားရောင် တောက်ပနေသော နွားမကြီးများ၊ သန်မာလှသော နွားပျိုနွားပေါက်ကလေးများက မြင်သူငေးလောက်၍ နယ်တစ်ခွင် ပြည်တလွှားတွင် ကျော်ကြားစေရမည်ဟူသော အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် လက်တွေ့ကျတော့ အနည်းအကျဉ်းသာ အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေကတော့ အလံမလှဲ ဖွဲ့ခတ်နေဆဲ။ ဖုံထူသော ကားလမ်းလေး၏ အဆုံးမှာ ဆေးခြယ်သခြင်းမရှိသော တိုက်အိမ်ကလေးကို အဖေကိုယ်တိုင် လက်လုပ်အုတ်များဖြင့် ဆောက်ခဲ့သည်။

မီးမရှိ၊ ရေမသွယ်ထားလင့်ကစား ၁၄မိုင်ရှည်သော တယ်လီဖုန်းကြိုးကို သူကိုယ်တိုင် တပ်ဆင်ထားပါ၏။

မြန်မာ့ဘူ

သူ့ထိန်းချုပ်သော ဧကတစ်သောင်းအနက်၊ တစ်ဝက်မှာ တောင်ပစိဖိတ်ရထားကုမ္ပဏီပိုင် မြေများကို ငှားရမ်းထားခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် အဖေ၏ အားမာန်သတ္တိ ဖွဲ့လုံ့လ ဝီရိယတို့ကို သိသာလောက်ပါပြီ။

အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနေ့ကတော့ အဖေသွယ်ခဲ့သည့် ဖုန်းကို အသုံးပြုဖို့အကြောင်းဆိုက်ခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ရပုံက . .

ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကျောင်းမှ အိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်လာကြစဉ် လမ်းတစ်ဝက်၌ အမေက ရှေ့ကိုကြည့်ရင်းမှ–

“သားတို့သမီးတို့ ဟိုးရှေ့မှာ မီးခိုးတွေမဟုတ်လား”

ဟု ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ပြီးတော့

“မြန်မြန်သွားမှပဲ”

ဆိုကာ ကျွန်တော်တို့၏ ပစ်ကပ်ထရပ်ကားအိုကြီးကို မိုင်ကုန်မောင်းခဲ့ပါတော့၏။

မွေးမြူရေးခြံဝသို့ မကြာမီရောက်ခဲ့ရသလို ဝင်းထရံကို ပတ်ကျော်ရန် မနည်းကြီး အရှိန်သတ်ခဲ့ရသည်။

ခုဆို ကုန်းမြင့်တွေထက်မှာ ကောင်းကင်ယံတွင် မီးခိုးလုံးကြီးတွေကို မျက်စိနှင့် အတိုင်းသား မြင်နေရပါပြီ။

တောင်ဘက်စားကျက်သို့ဝင်ရန် သံဆူးကြိုးတပ် ဂိတ်တံခါးကို ဖြတ်ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး ဂိတ်တံခါးကို ပြေးဖွင့်သည်။

“ဒီအတိုင်း ဖွင့်ထားခဲ့”

အမေက လှမ်းအော်၏။

တကယ်တော့ ဂိတ်တံခါးတွေကို ဘယ်တော့မှ ဟင်းလင်း ဖွင့်ထားလေ့ မရှိပါ။

ဒါပေမယ့် အမေ့စကားကို လိုက်နာ၍ ထရပ်ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့သည်။

နောက်တစ်မိုင်လောက် ဆက်မောင်းခဲ့သည့်အခါမှာပင် အသည်းထိတ်စရာ မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရပါတော့၏။

တောက်ပသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် အဝါရောင်မီးတောက် မီးလျှံ မီးတံတိုင်းကြီးကို တရှိန်ရှိန်တလျှပ်လျှပ် လောင်ကျွမ်းနေလျက် တွေ့လိုက်ရခြင်းပင်။

တစ်စထက်တစ်စ မြင့်တက်လာသော အပူရှိန်က မီးလောင်မြေ တစ်ခွင်တွင် တဟုန်းဟုန်းတဟဲဟဲ မြည်နေသလားထင်ရ၏။

မီးလောင်ရာလေပင့် ဆိုသလို လေပင့်လိုက်သော မီးစွယ်မီးတောက်ကြီးများက ကျွန်တော်တို့ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ရွေ့လျားပြေးလွှားလာနေသည်။

အရှေ့ဘက်ကွင်းစပ်မှ နွားမကြီးသုံးကောင်နှင့် မွေးခါစ နွားပေါက်ကလေးမှာ မီးတောက်မီးလျှံများရှေ့တွင် ငရဲကျသလို အမြီးတွေ မတ်နေအောင်ထောင်ပြီး ခုန်ပေါက် ပြေးလွှားနေကြရှာ၏။

ညီမလေးရွှန်က ကြောက်လန့်ပြီး ငိုပါလေပြီ။

အမေ့အသံက လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့နေရာမှ ပွင့်ထွက်လာသည်။

"ဘုရား . . ဘုရား . . ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့"။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တော့ ထူပူပြီး လက်မောင်းတွေနှင့် နောက်ကျောမှာ စပ်ဖျင်းဖျင်း ဝေဒနာတက်နေရ၏။

အမေက . . အနားရောက်လာတော့မည့် မီးတောက်ကြီးတွေနှင့် အိမ်ကလေးကြားတွင် ပတ်ချာလည်နေပြီး ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရှာ၏။

ထိုအချိန်က ပူပုံပန်းနှင့် အမေ့အသွင်ကို တစ်သက်မေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါ။

အမေ့မျက်လုံးညိုကြီးတွေမှ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွင်စီးကျနေ၏။

သူ့လက်တွေက ကားလက်ကိုင်ဘီးတွေကို တအားဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ လက်ဆစ်ရိုးတွေပင် သွေးဆုတ်ဖြူလျော်လို့ . . .

ထိုမှ ကားက ရှေ့ခုန်သွားသဖြင့် ရှာစွန်ခများ မြောက်တက်သွားပြီး ကားစက်ခုံနှင့် ခေါင်းဆောင့်မိသေးသည်။

အမေက အသက်ကင်းမဲ့နေသော ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် —

"ဂျယ်ရဲယ် မင်းညီမလေးကို ထိုင်ခုံပေါ်တင်ပြီး သေသေချာချာ ကိုင်ထားလေ"

သည့်နောက် သူကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ အိမ်ထဲပြေးဝင်ကာ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။

ခြံနီးနားချင်းတွေက နှစ်ယောက်တွဲ သုံးယောက်တွဲဆိုသလို စုရုံးလာရာမှ (၁၅)ယောက်လောက်ဖြစ်လာသည်။

သူတို့အားလုံးကလည်း တနင်္ဂနွေ ဝတ်စုံများ မလဲရသေးဘဲ ဝတ်လျက်သား အတိုင်းနှင့်။

ခုနစ်အရွယ်မျှသာရှိသေးသော ကျွန်တော်က များများစားစား မကူညီနိုင်သည့်တိုင် အမေက ကျီထဲက အစာအိတ်တွေကို ဝင်သယ်ခိုင်း၏။

ရေစိုထားသော အစာအိတ်တွေက လောင်မီးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် တစ်ခုတည်းသောလက်နက်ပဲ ဆိုရပါလိမ့်မည်။

ဖော့ဂန်မှာက မီးသတ်ကားနှစ်စီးထဲ ရှိရသည့်အထဲ ရေသယ်ဖို့ အခက်အခဲကြောင့် သုံးမရ။

အမေပြန်လာပြီဆိုမှ တကယ့် လုပ်ငန်းကို စနိုင်ပါသည်။

အရေးပေါ်မီးငြိမ်းသတ်ရေးကို အမေဦးစီးခဲ့သည်။

တွမ်ဖောက်ကြာကို လေရဟတ်စက်ကြီးသို့လွှတ်၍ ဂါလံငါးရာဝင်တိုင်ကီနှင့် ရေများကိုဖြည့်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ထရပ်ကားအိုကြီး ပေါ်တင်လာစေ၏။

ဒီရေတွေက အစာအိတ်တွေကို အခိုက်အတန့် တစ်ခုအထိ စိုရွှဲအောင် နှစ်ထားနိုင်ပါသည်။

ကလေးတွေရှိသမျှကို ဝေးရာကွင်းပြင်ထဲသို့မောင်းသွင်းပြီး၊ အသက်အကြီးဆုံး သွန်မဆင်ဆိုသည့်ကောင်မလေးကို ထိန်းခိုင်းထား၏။

ထိုတစ်ညနေလုံး ယောက်ျား မိန်းမလေးဆယ်လောက်က ပခုံးထမ်း

လက်ဆင့်ကမ်း၍ ရေရှိအစာအိတ်တွေဖြင့် ကွင်းမီးကို ဝိုင်းငြိမ်းသတ်ကြသည်။

အရေးထဲ တစ်နာရီလုံးလုံး လေကထန်နေသဖြင့် အိမ်နှင့် စပါးကျီမှာ မီးဝါးခံ၍မည့်တွက်ကဲ ကြုံခဲ့ရသည်။

သည်ကြားထဲမှ လူတွေက အကြိတ်အနယ် ခံတိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ညနေ ၄နာရီလောက်ကျမှ မီးက အရှေ့ဘက်သို့ ဆုတ်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဆောက်အအုံတွေလည်း သက်သာရာရခဲ့တော့သည်။

ညအချိန်မှာတော့ မီးတွေက အဝေးပြေးလမ်းမကြီးဘက် ရောက်သွားပါလေပြီ။

ထိုနေရာမှာ ပြီးခဲ့သောဆောင်းဦးရာသီက ကားစီးသူတွေ ဆေးလိပ်မီးပစ်ချပြီး မီးလောင်မည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ကာကွယ်ရန် မြက်ရှင်းထားသော အဖေ့ကျေးဇူးကြောင့် မီးတားကွက်ကြီးတွေဖြစ်နေ၏။

မီးတွေက ထိုကွက်လပ်မြေများသို့ရောက်လျှင် လောင်စရာ မရှိတော့၍ အလိုလို သေသွားမည်မှာ မလွဲပါ။

နောက်ဆုံးတော့ အသည်းမာ၍ ဖွဲ့ကောင်းသော လူတစ်စုက ရန်သူမီးကို အနိုင်တိုက်ထုတ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

သို့သော် နွားခြံကြီးမှာ မဲတူးပြာကျနေသော မီးလောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရမှ တစ်နာရီခန့် လျှောက်လို့မရအောင် ပူလောင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ခေါင်နွား အကောင်နှစ်ဆယ်လောက်မှာ ခြံထောင့်တွင် ပိတ်မိလျက် မီးသွေးတုံးကြီးတွေဘ၀ ရောက်သွားရသည်။

ငါးကောင်ကလည်း အကြီးအကျယ် မီးလောင်ဒါဏ်ရာတွေရခဲ့ရ၍ အဖေက ပစ်သတ်လိုက်ရ၏။

မီးမုန်တိုင်း ကြုံလ်မွှေမှုကြောင့် အကြွေးတွေ ကင်းပြီဟဲ့လို့ အဖေ မျှော်လင့်ထားခဲ့သမျှလည်း ရေစုန်မျောခဲ့ရပါပြီ။

တစ်ဆက်တည်း ရောမနွားခြံရှင်သူဌေးကြီးဖြစ်ဖို့အပါအဝင် မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားရပါတော့သည်။

သို့လင့်ကစား -

အဖေက အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ခြံနီးနားချင်းတွေကို တစ်ယောက်ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး အရေးကြုံခိုက် ဝိုင်းဝန်းကူညီလာကြသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေခဲ့သေး၏။

နောက်ဆုံး ကားမီးနီကလေး မြင်ကွင်းအောက်က ပျောက်သွားပြီဆိုမှ အဖေအိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

နွားချောနွားလှကြီးတွေ တိုးပွားလာမယ့်အရေး မျှော်တွေးပြီး ဝယ်ထားခဲ့သော သူ့ဘွတ်ဖိနပ်အသစ်စက်စက်ကြီးမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း ပျက်စီးသွားခဲ့ရတာ ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်၏။

ခြံစည်းရိုးအသစ် ပြန်ကာ၍ နွားတွေထပ်စုဖို့ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူရဦးမည်။

ဆောင်းတွင်းစာ တိရစ္ဆာန်အစာတွေဝယ်ဖို့လည်း လနှင့်ချီ၍ ကြိုးစားရှာဖွေရတော့မည်။

အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးမှ ဖြူခါပြာခါကျသွားရရှာသော လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်ငေးမောနေမိသည်။

ကျွန်တော်က သွေးပျက်ဘာနန်း အတွေ့အကြုံကြောင့် ကြောက်စိတ်မပြယ်သေးဘဲ ကတုန်ကရီ ဖြစ်နေပေမယ့် . . .

အဖေကတော့ မီးဖိုချောင်စားပွဲတွင် ပိန်ချုံးနွမ်းလျှလျှက်ရှိသော ကိုယ်လုံးဖြင့် အမေဖျော်ပေးသော ကော်ဖီကို ခပ်အေးအေးပဲ ထိုင်သောက်နေတာ တွေ့ရသည်။

ထိုမှ ဖြုန်းခနဲ သူထလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ခါးမှသိမ်းကျုံးဖက်လျက် မျက်နှာတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ . . .

"ဟေ့ကောင် ဂျယ်ရဲယ် တို့ မီးပုံပွဲလုပ်ကြရအောင် မကောင်းဘူးလားကွာ . . .ဟင် . . "

" နွားတွေမီးလောင်သွားတယ်မဟုတ်လား အဖေရဲ့"

" နည်းနည်းပါးပါးပါကွာ . . ."

" အဖေ့ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးလည်း အတော်ပျက်စီးသွားပြီ"

သူက အကောင်းစား၊ အနက်ရောင်ဘွတ်ဖိနပ်ကြီးကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ . .

"အဝင်း . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာတော့ သုံးလို့ရပါသေးတယ်ကွာ။ နောက်ကျမှ တို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး အသစ်ဝယ်စီးကြတာပေါ့"

ကျွန်တော် အဖေ့ကို အားရပါးရ ဖက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မဖက်မိပါ။

ကျွန်တော် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မငိုမိ။

ကျွန်တော့် ရင်ထဲရှိတာလေးသာ ဖွင့်ပြောမိလိုက်ပါ၏။ "ဒက်ဒီလိုလားမယ်ဆိုရင်တော့ ဒက်ဒီနဲ့အတူတိုက်ပွဲဝင်မယ်လို့ ကတိပေးချင်ပါတယ်"

အဖေ့မျက်နှာက ပြုံးယောင်သမ်းသွားသည်။

"မင်း ကတိသာတည်ပါစေ သားရယ် . . တစ်နေ့ကျရင် မင်းကို စက်ဘီးပူကို အပျော်ခရီးပို့ပေးမယ်"

"စက်ဘီးပူဟုတ်လား"

ကျွန်တော်က သူ့ဆိုလိုရင်းကို လိုက်မမီသလို ပြန်မေးမိ၏။

"အစစ်ပေါ့ကွာ။ လူငယ်တွေအားလုံးက စက်ဘီးပူသွားလည်ကြတာကွ။ အဲဒါ မင်းမသိဘူးလား။ မင်းကို မမွေးခင်တောင် အဖေကိုယ်တိုင် စက်ဘီးပူမှာ ၇နှစ်လောက် သွားနေဖူးသေးတယ်လေ"

"ဟာ . . အဖေကလည်း မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေဗျာ"

"မယုံရင် မင်းအမေကို မေးကြည့်လေ"

ပြောပြောဆိုဆို အမေ့ဘက်သို့ သူလှည့်လိုက်ပြီး . .

"မင်းအမေက စက်ဘီးပူကို မရောက်ဖူးတဲ့လူကို မယူဘူးဆိုလို့ကွ"

အရွှန်းဖောက်လိုက်ကာ တဟားဟားရယ်ပါလေတော့၏။

အမေ့မျက်နှာမှာလည်း ရှင်မြူးလန်းဆန်းသွားတာ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရယ်ရယ်မောမောနှင့် မီးလောင်သည့် အဖြစ်ကိုပင် တဒင်္ဂ မေ့ပျောက်သွားကြ၏။

အမေက အဖေ့ ပေါင်ပေါ်တကံ့ထိုင်ပြီး၊ လည်တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ချိတ်၍ ဟီးလေးခိုထားလိုက်ရာမှ ချစ်ရည်ရွှန်းလဲ့သော မျက်လုံးမှုးများဖြင့် အမြတ်တနိုးကြည့်နေရင်း . .

“ဘင် . . . ရှင်ဟာလေ ရောမစစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ထက်တောင် ပိုစိတ်ခံတက်ခိုင်မာပြီး အင်အားကောင်းသေးတယ်။ ရှင့်မှာ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းတဲ့ (RALLY)စိတ်ဓာတ်တွေ အပြည့်ရှိတယ်ဆိုရမှာပဲသိလား”

- ဒီစကားလုံးတွေကို ဒီ့အရင်က ကျွန်တော်ကြားဖူးမည်မထင်ပါ။

ဒါပေမယ့်လည်း နက်နဲလှို့ဝှက်သော အဓိပ္ပါယ်တွေကို အတိအကျ နားလည်လိုက်ပါသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုလည်း အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိနေသည်ကိုပါ သဘောပေါက်သွားရပါတော့သည်။

* * *

ကျွန်တော့်ဓာတ်လမ်းဆုံးသွားသောအခါ သမီးလေး ကက်သီက ငိုင်ငိုင်လေးတွေးလျက်သား။

ပြီးမှ . .

“ဒက်ဒီ ဒက်ဒီ့ဓာတ်လမ်းက သမီးအတွက် သိပ်ဂုဏ်ယူစရာကောင်းသလို ရှက်နောင်တတွေ တစ်ပုံကြီး ရစေခဲ့ပါပြီ ဒက်ဒီရယ် . . .”

သည်လိုနှင့် နောက်များမကြာမီမှာတော့ ကက်သီသည် ကျောင်းကောင်စီဝင်အဖြစ် မဲအမြောက်အမြားဖြင့် ရွေးချယ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါတော့၏။

ကျွန်တော်ကလည်း ဆိုခဲ့စေမြဲစေဆိုသည့်အတိုင်း သူ့သာ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့လျှင် “မိုး” မွေးမြူရေးခြံဝတွင် အစဉ်တစိုက် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ချိတ်ဆွဲခဲ့သော အဖြူရောင် ဆိုင်းဘုတ်ယောင်းလေးကို အမှတ်တရ ဆုချီးမြှင့်မည်ဟု ကတိသစ္စာပြုခဲ့ ပါလေသတည်း။

(RD 1975 APRIL မှ)

* * *

သံမဏိဝိညာဉ်နဲ့လူ

ဗီယက်နမ်ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးခဲ့သော ၁၉၇၅ခု နောက်ပိုင်းမှစ၍ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး တောင်တရုတ်ပင်လယ်ကို သက်စွန့်ဆံဖျားဖြတ်ကာ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပြေးခဲ့ကြသော "လှေစီးပြေးဒုက္ခသည်" များသည် တစ်သန်းမက များပြားခဲ့၏။

ထိုအထဲမှ သောင်းနှင့် သိန်းနှင့်ချီ၍ သေကြေပျက်စီးခဲ့ကြရှာ၏။ တောင်ဗီယက်နမ် ဂျက်လေယာဉ်မှူးဟောင်း လီတန်သည် စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် အကျဉ်းစခန်းများ၌ ငါးနှစ်ကြာ အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရ၏။

အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝတစ်လျှောက်မှာလည်း ထောင်အာဏာပိုင်များကို ရဲရဲတင်းတင်း ဆန့်ကျင်ခဲ့ရုံမက အကြိမ်ကြိမ်ပင် သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် ရေခြားမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ပင် အရောက်ပြေးခဲ့ရာ ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ ကားနှင့်တစ်တန်၊ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူး၍ တစ်နည်း၅နိုင်ငံ ခရီးကြမ်းကြီးကို အန္တရာယ် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြားမှ ကျော်ဖြတ်လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့၏။

လီတန်၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် စွန့်စားမှုမှာ ခေတ်သမိုင်းတွင် အံ့မခန်းကြီးကျယ်လှသော ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

* * *

သံမဏိဝိညာဉ်နဲ့လူ

ဗီယက်နမ်ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးခဲ့သော ၁၉၇၅ခု နောက်ပိုင်းမှစ၍ တိုင်းပြည်ကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီး တောင်တရုတ်ပင်လယ်ကို သက်စွန့်ဆံဖျားဖြတ်ကာ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ပြေးခဲ့ကြသော "လှေစီးပြေးဒုက္ခသည်" များသည် တစ်သန်းမက များပြားခဲ့၏။

ထိုအထဲမှ သောင်းနှင့် သိန်းနှင့်ချီ၍ သေကြေပျက်စီးခဲ့ကြရှာ၏။ တောင်ဗီယက်နမ် ဂျက်လေယာဉ်မှူးဟောင်း လီတန်သည် စစ်သုံ့ပန်းအဖြစ် အကျဉ်းစခန်းများ၌ ငါးနှစ်ကြာ အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရ၏။

အထိန်းသိမ်းခံ ဘဝတစ်လျှောက်မှာလည်း ထောင်အာဏာပိုင်များကို ရဲရဲတင်းတင်း ဆန့်ကျင်ခဲ့ရုံမက အကြိမ်ကြိမ်ပင် သက်စွန့်ဆံဖျား ထွက်ပြေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ်တွင် ရေခြားမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ပင် အရောက်ပြေးခဲ့ရာ ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ ကားနှင့်တစ်တန်၊ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ကူး၍ တစ်နည်း၅နိုင်ငံ ခရီးကြမ်းကြီးကို အန္တရာယ် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကြားမှ ကျော်ဖြတ်လွန်မြောက်နိုင်ခဲ့၏။

လီတန်၏ ဇွဲသတ္တိနှင့် စွန့်စားမှုမှာ ခေတ်သမိုင်းတွင် အံ့မခန်းကြီးကျယ်လှသော ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်မှုကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါလေတော့သည်။

* * *

ပထမအကြိမ်ထွက်ပြေးခြင်း

မျက်စိအောက်မှာပင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် သေဆုံးသွားခဲ့ရခြင်းက အသက် ၂၇နှစ်ရှိ လီတာန်အား ငရဲခန်းမှ လွတ်လမ်းရှာဖို့ လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်၏။

၁၉၇၅ခု၊ နွေရာသီ ထောင်ဝင်စာတွေ့ချိန်။

အကျဉ်းစခန်း သံဆူးကြိုး၏ အပြင်ဘက်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော မိသားစုများနှင့် ၁၅မိနစ်မျှ တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့်ရရန် အကျဉ်းသမားများ မျှော်ရွှင်စွာ တန်းစီလျက်ရှိကြ၏။

လီတာန်၏ သူငယ်ချင်း "X"သည်သူ့ မိန်းမနှင့် သားသမီးများကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တွေ့လိုဇောဖြင့် မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တန်းစီထားရာမှ ဖောက်ထွက်၍ သံဆူးကြိုးနားသို့ ပြေးကပ်သွားမိသည်။

သည်တွင်ပင်အစောင့်က သေနတ်နှင့် ပစ်ချလိုက်သဖြင့် လီတာန်၏ သူငယ်ချင်းခမျာ မိသားစု၏ မျက်စိအောက်မှာပင် သနားစဖွယ် သေပွဲဝင်သွားရရှာ၏။

နောက် - လအနည်းငယ်အကြာမှာတော့ လီတာန်နှင့်အဖော် အကျဉ်းသမားတစ်ဦးတို့ အစောင့်အကြပ်မများလှသော သစ်ခုတ်စခန်းမှ ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ညနေ လမ်းတွင်တာဝန်ကျ အစောင့်တစ်ယောက်က မှတ်ပုံတင်စစ်သည်။ လီတာန်၏ အဖော်က အကြောက်လွန်ပြီး သူတို့ ထောင်ပြေးတွေဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်လိုက်ရာမှ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ရတော့၏။

* * *

ဒူးမထောက်လက်မမြှောက်

အကျဉ်းစခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာစဉ်မှာပင် . . .

"နောက်ဆို ငါတစ်ယောက်တည်း ပြေးမှပဲ"

လီတာန်က အတွင်းကြိတ် ကြုံးဝါးလိုက်မိ၏။

မိဘနှစ်ပါးစ.ပုံး ကွယ်လွန်သွားသော တစ်ကောက်ကြွက်သမား

မြတ်ဗိုလ်

လူပျို့လူလွတ် သူ့အဖို့ ဘာမှလည်း ပူစရာမလိုပါချေ။

"ကြွက်ပေမယ့် ခြသေ့်စိတ်မွေးရမယ်၊ ဒုက္ခတွေကို ခွန်အားအဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ရမယ်"

သူ့ကိုယ်သူ အားပေးနေခဲ့၏။

ထိုခွန်အားကို ပူပူနွေးနွေးအရေးပေါ် ထုတ်သုံးစရာကြုံလိုက်ရ၏။

ထောင်ပြေးပုဒ်မဖြင့် လူထုခုံရုံးသို့ ရောက်သွားရပြီး စွဲချက်ကို ဖတ်ပြနေချိန်၌၊ ဒူးထောက်နာခံရန် အမိန့်ပေး၏။

လီတန်က ဒူးထောက်ရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ရာမှ နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်နှင့် "သေတ္တာတိုက်" ပိတ်စေ၊ အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံလိုက်ရသည်။

"သေတ္တာတိုက်"ဆိုသည်မှာ ဗီယက်နမ် အကျဉ်းသမားတွေ အကြောက်ဆုံး စကားလုံးဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ချင်းကို ပိတ်လှောင်ထားနိုင်သော အမြင့်၈ပေ၊ အကျယ်၄ပေခွဲသာရှိသည့် လေးထောင့်သေတ္တာကြီးပင်။

ထိုသံသေတ္တာကြီး၌ လီတန်တစ်ယောက် ဖလတိုင်တိုင် ဝင်နေခဲ့ရသည်။

အထဲမှာက နေ့ဘက်ဆိုရင် အပူချိန်ဖာရင်ဟိုက် ၁၀၀ကျော်ရှိ၏။ ညဆိုလျှင်လည်း အရိုးကွဲမတတ် အေးစက်နေ၍ လီတန်ခမျာ ချမ်းတုန်ကိုက်ခဲမှုဝေဒနာကို အလူးအလဲခံစားခဲ့ရ၏။

သည်ကြားထဲ ကောင်းကောင်းအိပ်မရအောင် အပြင်မှ သံချောင်းနဲ့ ခေါက်၊ ခဲနဲ့ပေါက်ပြီး၊ တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် နှောင့်ယှက်ညှဉ်းဆဲလိုက်ကြသေး၏။

ကွန်မြူနစ်တွေက လီတန်၏ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးသောစိတ်ဓာတ်ကို ခွင့်မလွှတ်တမ်း နှိပ်ကွပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြ၏။ သံမဏိသားကျနေသော လီတန်အား နောက်ဆုံးတော့ သံသေတ္တာထဲမှ အပြင်ထုတ်လိုက်ကြရသည်။

တစ်နှစ်အကြာတွင် ဗီယက်နမ်၏ အဆိုးဆုံးအကျဉ်းစခန်းသို့ ပြောင်းပို့ လိုက်တော့သည်။

သူ့ကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်နှိပ်စက်သည့်ကြားမှ သူကလည်း

ပေါက်တဲ့နဖူး မစုတ်းဘူးဆိုပြီး အလျှော့မပေးတမ်း အာခံအံတုခဲ့သည်။

အကျဉ်းစခန်း၅၂မှ ထောင်စောင့်များက သူ့ကိုအသေအလဲ ရိုက်နှက်ပြီး ခလွှာင်ဖြောင်သရော်ခဲ့ကြ၏။

"တို့စခန်းမှာ ဒူးမထောက်ဘူးဆိုရင်တော့ မြေကြီးနဲ့ မျက်နှာ နမ်းရမှာပဲကွ။ ဘယ့်နှယ့်လဲ တော်တော်လေးမှအရသာရှိရဲ့လား"

လီတာန်က အကြောမာမာဖြင့် ပြန်ပက်လိုက်သည်။

"ဂုဏ်ယူဖို့တောင် ကောင်းတယ်ဟေ့၊ ခြောက်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်၊ ဘယ်သူကတိရစ္ဆာန်လဲ၊ ဘယ်သူက လူလဲ အမှန်အကန်သိကြရဲ့လား"

သို့ဖြင့် သူ့ကို မျက်လုံး အဝတ်စည်းပြီး ကိုယ့်တွင်းကိုယ် တူးခိုင်းလေ တော့သည်။

"ဒီခွေးနဲ့ မင်းကို အသေထိုးမှာကွ၊ မချိမဆန့်အော်ဖို့သာ ပြင်ပေတော့"

အစောင့်တစ်ယောက်က ခြိမ်းခြောက်လိုက်သေး၏။

သူတို့က အားရပါးရ စိတ်တိုင်းကျ ညှဉ်းဆဲလို့ဝပြီဆိုတော့မှ လီတာန်ကို ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းတွင် နှစ်ပတ်လုံးလုံး ကြိုးတုပ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

ထမ်းပိုးထမ်းဘဝမှ လွတ်ပြန်တော့လည်း မသက်သာပါ။ နေပူကြီးထဲတွင် ဦးထုပ်မပါ၊ ဖိနပ်ဗလာဖြင့် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ရ၏။ ညကျတော့လည်း စောင်မရှိ ဖျာမရှိ ချမ်းချမ်းအေးအေး အိပ်ရပြန်၏။

စာဖွဲ့လို့ မကုန်နိုင်အောင် ကြီးမားဆိုးဝါးလှသော အကျဉ်းခံဘဝမှ ထွက်ပြေးဖို့သာ လီတာန်အချိန်ရှိသရွေ့ ကြံနေမိတော့သည်။

* * *

ကုန်းကြောင်းပြေး လေယာဉ်မှူး

ဟိုချီမင်းမြို့တော်(ဆိုင်ဂုံ)မှ အရှေ့မြောက်ဘက်မိုင်၂၄၀ခန့်အကွာရှိ ဖူခန်းပြည်နယ် အကျဉ်းစခန်း (အေ-၃၀)သို့ ရောက်ရှိနေစဉ် ၁၉၈၀ခု ဇူလိုင်လ ၁၂ရက်နေ့၌ လွတ်မြောက်ရေးကို စတင်လှုပ်ရှားခဲ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြေးခြင်းပင်။

မြန်မာမျှစင်

ထို့မတိုင်မီ ၁၀ရက်လောက်ကာတည်းက အိမ်သာပြတင်းပေါက်မှ သံတိုင်ကို တပြည်းပြည်း မသိမသာ နှုတ်ဖြုတ်ခဲ့ရာမှ ညလူလစ်ချိန်တွင် သံတိုင်ကြားမှ ရုန်းထွက်ပြီး အကျဉ်းစခန်း ခြံစည်းရိုးရှိရာသို့ စာရွေးရွေ့ တွားသွားလာခဲ့သည်။

ရှာဖွေသိမ်းဆည်းထားသော သံမဏိကွက်ကြိုးကြေးငယ်ဖြင့် သံဆူး ကြိုးများကို ဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် အနီးဆုံးဖြစ်သည့် တချိုင်ဟွားမြို့တော်သို့ တစ်ညလုံး လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။

တချိုင်ဟွားရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးသဖြင့် "ငထေရန်" သို့ သွားမည့် ဘတ်(စ်)ကားကို တားပြီး တက်စီးနိုင်ခဲ့သည်။

"မင်းဟာ (အေ ၃၀) အကျဉ်းစခန်းက ဖြစ်မယ်ထင်တယ် ဟုတ်တယ် မှုလား"

ဒရိုင်ဘာက လီတန်၏ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် မျက်လုံးများကို အကဲခတ်မိသလို ပြောလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းမှာလည်း . .

"ရှေ့မှာ ပြဿနာပဲ။ လုံခြုံရေးကင်းဂိတ် တစ်ခုရှိတယ်ကွ။ ဒီတော့ မင်းဒီက ဆင်းပြီး နယ်ခံလူတွေနဲ့ ရောလိုက်သွား။ သူတို့က မှတ်ပုံတင် စစ်ခဲတယ်။ အဲဒီဂိတ်အလွန်မှာ ငါပြန်စောင့်ပေးမယ်"

စေတနာရှင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် အန္တရာယ်ကို လီတန်ကျော်လွှားနိုင် ခဲ့သည်။

ငထေရန်ရောက်တော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်မိ၏။ သူငယ်ချင်းမလေးက သူ့အတွက် အဝတ်အစားတွေနှင့် ငွေကြေးအကူအညီ ပေးခဲ့ရုံမက ဟိုချီမင်းမြို့တော်သွားရထားလက်မှတ်တစ်စောင်ပင် ဝယ်ပေး လိုက်သေး၏။

မြို့တော်တွင် ကွန်မြူနစ်များ လက်အောက်မှ ထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေသူတစ်စုနှင့် တိတ်တဆိတ်ပေါင်းမိသည်။

၁၉၈၁ခု စက်တင်ဘာလအထိ သူ့လိုဘဝတူ မှောင်ရိပ်ခိုနေရသူ များအား မှတ်ပုံတင်အတုများ ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းနေခဲ့သည်။

ပထမ အများနည်းတူ လှေစီးပြေးရန် ကြံခဲ့သည်။

ထို့နောက် "ငါဟာ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ။ ဘာဖြစ်လို့ လေယာဉ်ကို ခိုးမပြေးနိုင်ရမှာလဲ–" စဉ်းစားသည်။

လီထန်သည် တစ်ခါက "တန်စွန်နပ်" လေဆိပ်တွင် စခန်းချ အမှုထမ်းဖူးသည်။

ဒါပေမယ့် သူတကယ်တမ်း လှေလာချဉ်းကပ်လိုက်သောအခါ သင့်တော်မည့် လေယာဉ်မရှိကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

(ပြည်ပမှ လေယာဉ်အပိုပစ္စည်း ရောင်းချမှု ဖြတ်တောက်ခဲ့ရာမှ ဗီယက်နမ် မက်ကင်းနစ်များ လက်တွင်းမှာ ကောင်းကင်ပျံနိုင်သော လေယာဉ် အနည်းငယ်သာ ရှိတော့၏။)

သည်တော့လည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းကြံဆိုသလို ကုန်းလမ်းမှ ထွက်ပြေးရန် အခွင့်ကောင်းကိုသာ ချောင်းနေမိ၏။

လီတန်တစ်ယောက် ကန်ပူးချား(ကမ္ဘောဒီးယား)နယ်စပ်သို့ ဘတ်စ်ကားစီးချိန်မှာ သူ့အိတ်ထဲ၌ ဒွန်၁၅၀(၇ဒေါ်လာခွဲ)မျှသာ ပါရှိခဲ့၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကန်ပူးချားနိုင်ငံအတွင်းသို့ မှောင်ခိုလမ်းမှ ခြေကျင်ခရီးဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ရသည်။

* * *

ကန်ပူးချားအကျဉ်းသမား

လီတန်၅လတိုင်တိုင် အချိန်ဖြုန်း တိမ်းရှောင်နေခဲ့ရသော ကန်ပူးချားနိုင်ငံမှာလည်း ၁၉၇၅ခုနှစ်(၅)နှစ်က ပြည်တွင်းစစ် အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီး နောက် ကွန်မြူနစ်ပိုပေါ့ အစိုးရ၏ မျိုးဖြုတ်သတ်ဖြတ်ကလဲ့စားချေမှုများ၏ ဒဏ်ကို ၃နှစ်လုံးလုံး ခံစားခဲ့ရပြန်သည်။

၁၉၇၈–၇၉ မှာတော့ ပိုပေါ့တပ်များနှင့် ဗီယက်နမ် ကျူးကျော်သူများ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ကာ တိုက်ပွဲအကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိ၏။

သူရောက်သွားချိန်၌ ဗီယက်နမ်တပ်များက နိုင်ငံ၏ အချက်အချာ ဒေသ လူဦးရေထူထပ်ရာ မြို့များသို့ ပိုပေါ့တပ်များ၏ ခုခံစစ်၊ ပြောက်ကျား

စစ်များနှင့် အပြင်းအထန် ရင်ဆိုင်နေရဆဲဖြစ်၏။

လမ်းများမှာ မကြာခဏ ပိတ်ဆို့လျက် ခရီးသွားများကို ရပ်တန့်စစ်ဆေးတတ်၏။ သည်ကြားထဲမှာပင် လီတာန်ကလည်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်၍ခြစ်ဆေ လူတွေကြပ်ညပ်နေသော ဘတ်(စ်)ကားကြီးစီး၍ဖြစ်စေ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ကန်ပူးချားမြို့တော် ဖနွမ်းပင်သို့ ဘတ်(စ်)ကားတစ်စီးနှင့်ပင် ဆိုက်ရောက်လာရ၏။

ဖနွမ်းပင်မှ ထိုင်းနယ်စပ် "ဘက်ဒမ်ဘင်"သို့ ရထားလက်မှတ်ဝယ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဘူတာရုံတွင် ကန်ပူးချားစောင့် စစ်သားက သူ့ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်ပြီး မသင်္ကာမှုဖြင့် ခေါ်စစ်သည်။ လီဘာန်ခမျာ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖမ်းခံလိုက်ရရှာတော့၏။

ရဲက သူ့ကို အခန်းကျဉ်းလေးတစ်ခု၌ သော့ခတ်ထားခဲ့၏။

အပြင်ဘက်မှာတော့ အစောင့်တစ်ယောက်က စက်သေနတ်တစ်ဖက် ဂစ်တာတစ်လက်နှင့် ရှိနေ၏။

ကန်ပူးချားရဲသား ဂစ်တာလေးတီး၍ သီချင်းညည်းနေချိန်မှာပင် သူက ပြတင်းပေါက်ကို ချိုးဖောက်၍ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။

ကိုက်တစ်ရာထက် ပိုမပြေးရပါ။

ခြောက်လုန့်ဖစ်ခတ်သော သေနတ်သံများ ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်လည်အဖမ်းခံလိုက်ရ၏။

သည်တစ်ကြိမ်တော့ သူ့ကို ဗီယက်နမ်ရဲသားလက်သို့ အပ်လိုက်ရာမှ ၎င်းက ဖနွမ်းပင်မှ ဆိုးဝါးရက်စက်လှသော အကျဉ်းထောင် ၇၇ဝစသို့ ပို့လိုက်ပြန်သည်။

ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူ့ကို ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်ပို့မည်ဟုလည်း သိလိုက်ရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လီတာန်က ထောင်ဖောက်ကျွမ်းကျင်နေပါပြီ။ သူ့အစွမ်းကို သူယုံကြည်သည်။ သံတိုင် ဖတိုင်ပါသော သစ်သားပြတင်းပေါက်ကို

သုံးနာရီကြာ သံတိုင်များကို ရအောင်ဖြတ်နိုင်ခဲ့၏။

မနက်ဝေလီဝေလင်း အစောင့်တွေ အိပ်မောကျနေချိန်မှာပင် သူချက်နှင်း၍ ပြေးခဲ့ပြန်ပါပြီ။

* * *

မသေကောင်းမပျောက်ကောင်း

ထို့နောက် လေးလလုံးလုံး ကမ်ပူးချားနိုင်ငံ အနောက်မြောက်ပိုင်း မဲခေါင်မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်၌ ကျင်လည်ကျက်စားနေခဲ့ရသည်။

ကမ်ပေါင်ချာနန်းအနီး တံငါရွာတစ်ရွာ၌ သုံးလတာမျှ လှို့နေပြီး ငါးဖမ်းပိုက်တွေရှင်းသော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သေးသည်။

ရီယယ်ငွေ ၁၅၀၀ (၇၅ဒေါ်လာ)ရခဲ့ပြီး စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် အဝတ်အထည် စားနပ်ရိက္ခာတွေ ဝယ်နိုင်ခဲ့၏။

မြောက်ဘက်သို့ ခရီးဆက်ရန် အချိန်တန်ပြီး လီတာန်၏ ထိုင်းနိုင်ငံ ခရီးစဉ်မှ အဓိကမြို့မှာ "ဆစ်ဆိုဖုန်" နယ်စပ်မြို့ဖြစ်၍ တောတောင်နှင့် လယ်ကွင်းများ ပတ်ဝန်းကျင် ရှိနေသလို အာရှတစ်ခွင် အကြီးမားဆုံး ပြောက်ကျားစစ် ဆင်နွှဲနေရာ ဒေသလည်းဖြစ်၏။

အန္တရာယ် စက်ကွင်းက ရှောင်တိမ်း၍ လီတာန်သည် စက်ဘီးကို တောလမ်းအတိုင်းဖြတ်နင်းခဲ့သည်။

မြစ်တစ်မြစ်အရောက် တံငါသည်အချို့နှင့်တွေ့၍ မြစ်ကူးဖို့ အကူအညီတောင်းသော်လည်း ၎င်းတို့က ခေါင်းခါပြခဲ့ကြ၏။

သူတို့၏ စိမ်းကားမှုက လီတာန်အဖို့ စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့လည်း လုံလောက်သောအကြောင်းရှိကြောင်း မကြာမီပင် လီတာန် တွေ့သိခဲ့ရ၏။

ရုတ်တရက် လက်နက်ကိုင် ကမ်ပူးချား စစ်သားတစ်ယောက် သူသွားမည့် လမ်းပေါ်မှ မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီးလျက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး ပိတ်ဆို့စစ်ဆေး၏။

"မင်းက စက်ဘီးလည်းပါလာတယ်၊ လေယူလေသိမ်းကလည်း

မမှန်ဘူး။ မင်းငါ့နောက်လိုက်ခဲ့"

ဆိုင်ကယ်နောက်က စက်ဘီးလိုက်ခဲ့ရာမှ တောထူသည့်နေရာအရောက်တွင် စက်ဘီးပေါ်မှ ခုန်ချပြီး တောနက်ထဲ ပြေးခဲ့သည်။

စစ်သားက သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။ လွဲသွားသည်။ အတူအညီ အော်တောင်းသည်။

တပ်လှန့်သံနှင့်အတူ စစ်သားတွေက ရွာသားတွေကို ဆင့်ခေါ်ပြီး တောနင်းရှာဖွေကြသည်။

အသံချဲ့စက်တွေမှာလည်း

"ဗုဏ်စုံအနက်နှင့် ချက်နှာသုတ်ပဝါ အစိမ်းဆောင်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက် တောထဲမှာရှိတယ်၊ တွေ့အောင်ရှာကြ၊ အမိဖမ်းကြ"

လီတန်ဝင်ပုန်းသည့် ချုံပုတ်ကြီးထဲမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွင်းကြီးဖြစ်နေ၏။

အန္တရာယ်လက်တစ်ကမ်းကြားတွင် အသက်မရှူဝံ့။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲအောင် ဖြစ်နေသည့်အထဲမှာ ထောင်ချီနေသော ပုရွက်ဆိတ်တွေ နေရာအနှံ့ တရွရွတက်ပြီး အဆက်မပြတ်ကိုက်ခဲနေသည့်ဒဏ်ကို ဖနာရီမျှ အံကြိတ်အောင့်ခံခဲ့ရသော ဒုက္ခကလည်း မသေးပါချေ။

ထို့နောက် အဝတ်အစားတွေချွတ်ပြီး ပုရွက်ဆိတ်တွေကို ခါချရသည်ကပင် နာရီနှင့်ချီ ကြာ၏။

မှောင်ပြီဆိုတော့မှ သူထိုနေရာမှ ခွာဖြစ်တော့သည်။

လီတန်အဖို့ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့သောအဖြစ် ထူးပါပေတည်း။

* * *

လူကဖြစ်သောတစ္ဆေ

ယခုလီတန်သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှာ ချောင်းတွေ ကန်ကြီးတွေ တစ်ပုံကြီး။

ဒါကြောင့်လည်း ရေထဲဖြတ်ကူးစဉ် အဝတ်တွေ မစိုအောင် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး အကျီဘောင်းဘီတွေကို အိတ်တစ်အိတ်ထဲ ထည့်၍

မေတ္တာမျှဝေ

ခေါင်းပေါ်တင်ခဲ့ရသည်။

သည့်ပုံ သည်ဒီဇိုင်းက သူ့ကို အသက်ကယ်ခဲ့ပြန်သည်။

ဖြစ်ပုံက . . .

တစ်ည . . .

မြစ်ကမ်းနံဘေး လျှောက်လာရင်းမှ ဗီယက်နမ် စကားပြော လူငယ်စစ်သားလေးတစ်ယောက်ကို ရေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက လာနေတာ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုမှ ရှောင်မလွတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ကပျာကယာ ရေထဲဆင်းငုပ်နေလိုက်သည်။

သူတို့က ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသောသူ့ကို ဟိုရှာသည်ရှာ ရှာကြည့်နေခိုက်မှာပင် အဝတ်ဗလာ ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် ဘွားခနဲခုန်ထွက်လိုက်ပြီး လူမဆန်သော အသံကြီးနှင့် ဂူးကနဲ ထ,အော်လိုက်တော့သည်။

စစ်သားလေးတွေလည်း သေနတ်ကြီးတွေ ကိုင်လျက်တန်းလန်း ကပင် "သရဲဟေ့ သရဲကွ . . . သရဲခြောက်တယ်" ဆိုပြီး ပြေးမိပြေးရာ ပြေးခဲ့ကြသောဟူ၏။

လီတန်လည်း သူတို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လွတ်ကြောင်းရှာ၍ ပြေးခဲ့ပါသည်ဆိုမှ ဗီယက်နမ်ကင်းစခန်းတစ်ခုသို့ တည့်တည့်ကြီး တန်းရောက် သွားတော့သည်။

စခန်းမှာ နှစ်ထပ်တဲနှစ်လုံးဖြစ်ပြီး စစ်သားတွေ အစုလိုက် အထပ်လိုက် အိပ်မောကျနေကြ၏။

ရေတပ်ဘက်ကလည်း စောစောကစစ်သားလေးတွေ အင်အားဖြည့်ပြီး သရဲရှာပုံတော် ဖွင့်နေကြ၏။

လီတန်သည် မြေပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးမိချောင်းတွားသွားရင်းက ကင်းစခန်းကို မှောင်ကြီးထဲမှာပင် ဖြတ်ကျော်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် နာရီပေါင်းများစွာ လမ်းလျှောက်ခဲ့ရာမှာ . . .

"ခုဆိုရင် ထိုင်းနယ်စပ်ကို ရောက်လောက်ပြီ။ ကံကောင်းရင် ထိုပြည်ထဲတောင် ခြေချမိလျက်သား ဖြစ်နိုင်တယ်" ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိ၏။

တက်သစ်စ ရောင်နီနှင့်အတူ သူ့မျှော်လင့်ခံစားမှုတွေကလည်း တောက်ပနေ၏။

သို့သော် သူထင်သလို ကံမကောင်းခဲ့ပါ။

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ လင့်စင်ထက်၌ ရုပ်ဖျောက်ထားသော လက်ဖြောင့် သေနတ်သမားတစ်ယောက်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ခြင်းက

"ငါ. . . နယ်စပ်ကို မဖြတ်ရသေးပါလား"ဟု အသိပေးလိုက်၏။

ထို့ပြင် ဧရာမအန္တရာယ် "မိုင်းကွင်း" ကြီးက ခရီးဦးကြို နေကြောင်းလည်း နားလည်လိုက်ရသည်။

အကျဉ်းသမား လုပ်သား(ဝါ) ရဲဘက်တဝဖြင့် မိုင်းတွေ ရှင်းခဲ့ဖူးသည့်အတွေ့အကြုံက သူ့ကို အထောက်အကူ ပြုခဲ့ပါသည်။

ဟန်နိုင်းတပ်များသည် လူတစ်ယောက် ပုန်းအောင်းခိုဝင် အကာအကွယ် ယူမည့်နေရာတွေကို တွက်ချက်၍ မိုင်းဗုံးထောင်တတ်ကြသည်။

သစ်ပင်ခြေရင်း သို့မဟုတ် ကျောက်တုံးကြီးများဘေး ဒါမှမဟုတ် ချုံပုတ်တွေအောက်မှာ သေမင်းအန္တရာယ်တွေ ရှိနေတတ်စမြဲ။

ဒါကြောင့်လည်း "ပုန်းစရာ အကာအကွယ် နေရာတွေကိုရှောင်၊ ညဘက်ကျမှသွား" ဟု သူ့ကိုယ်သူသတိပေးလိုက်၏။

နှစ်ရက်လုံးလုံး သူဘာမှ မစားခဲ့ရချေ။

သောက်စရာ ရေလည်းမရှိ။

ရေငတ်သည်မှာ ရူးမတတ်။

နေ့ရက် အချိန် နာရီတွေလည်း သူမသိတော့ . . ။

ကန္တာရတစ်ခုတွင် အသိမဲ့လွင့်မျောရင်းမှ ရုတ်တရက် ခွေးဟောင်သံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

ကန်ပူးချားတွေသည် ဆိုးဝါးလှသော အငတ်ဘေးကြောင့် သူတို့ မွေးထားသမျှ ခွေးတွေကို သတ်စားပြီးခဲ့ကြပါပြီ။

ခွေးတွေသည် သူတို့၏ အရန်ရိက္ခာဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သူအသေအချာတွက်မိလိုက်၏။

သူတိုင်းနိုင်ငံထဲရောက်ခဲ့ပြီပဲ။

တွက်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ပါသည်။

လယ်တဲတစ်တဲနားသို့ လေးအက်သွားရင်း ကပ်နားထောင်ခဲ့ရာမှ ကြားလိုက်ရသော စကားသံများမှာ ကမ်ပူးချားစကားလည်းမဟုတ်၊ ဗီယက်နမ်စကားလည်းမဟုတ်၊ ထိုင်းမှ ထိုင်းစစ်စစ်ပါဟု သက်သေခံနေလေ၏။

ကားသံများကို ခြေရာခံ၍ အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးအားတား၍ ကြက်ခြေနီရုံးသို့ ပို့ခိုင်းခဲ့၏။

ကြမ္မာငင်ချင်တော့ လျှို့ဝှက်ရဲတစ်ဦး၏ ဆိုင်ကယ်ကိုမှ တားမိလိုက်ခြင်းပါပေတည်း။

* * *

ဒုက္ခသည်စခန်းမှာ

ကြက်ခြေနီရုံးမှ ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ ရောက်သည့်တိုင် လီတန်၏ ဒုက္ခမီးက မငြိမ်းခဲ့သေးပါချေ။

ဟန္တိုင်းက ပြည်ပြေးဒုက္ခသည်တွေ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် မွေးထုတ်ရသည်က တစ်ကြောင်း၊ ဒုက္ခသည် တစ်ပြုံတစ်မကြီးကို ဟန့်တားသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့သည် နယ်ခြားကူးသန်းလာသူမှန်သမျှ အရင်ဖမ်း ထောင်ထဲသွင်းပြီးမှ လိုအပ်သလို စစ်မေးလေ့ရှိ၏။

သို့ဖြင့် လီတန်လည်း အကြိမ်ကြိမ် ကာကွယ်ပြောဆို၍ အစာငတ်ခံသည့်ကြားမှာပင် ထိုင်းနယ်စပ်မြို့ "အရန်ညာပရာသက်"ရှိ အကျဉ်းထောင်၌ ဆယ်လကြာ အချုပ်အနှောင်ခံခဲ့ရပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတော့ . . .

သူ့ဇာတ်လမ်းက သံရုံးမှတစ်ဆင့် စက်ာပူရှိဆွေမျိုးများထံ ရောက်သွားပြီး သူလေယာဉ်မှူးဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံအတည်ပြုပေးခဲ့ကြသည်။

လီတန်အား သွားချင်ရာခရီးကို အပြီးတိုင် လွှတ်ပေးလိုက်ရမည့်

အစား ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ယောက်လက်သို့ အပ်ခဲ့ရာမှ ကန်မှူးချုပ်နယ်စပ်နွန်ဆမ်မက် ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ လက်လွှဲပို့ ထားလိုက်ပြန်တော့သည်။

အစောင့်အကျပ်ချထားသော ဒုက္ခသည်စခန်းမှ ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်အခွင့်ကိုသာ သူစောင့်နေမိပြန်သည်။

သည်ကြားထဲ လနှင့်ချီ၍ အင်္ဂလိပ်စာ သင်ယူခဲ့သလို ဒုက္ခသည် ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များ၏ လမ်းညွှန်ကူညီမှုများကိုလည်း အရယူနိုင်ခဲ့၏။

အထူးသဖြင့် အရန်ညာပရာသက် အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက် ဒေသများ၏ အခြေအနေကို အသေးစိတ် မေးမြန်း မှတ်သားနိုင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ထိုင်းမှ မလေးရှား၊ မလေးရှားမှ စင်္ကာပူ၊ ထိုကဲ့သို့ နယ်စပ်သုံးခုနှင့် မိုင်ထောင့်လေးရာခရီးကို ဖြတ်သန်းထွက်ပြေးရန် ကြံစည်နေမိပြန်ပါလေပြီ။

ဒုက္ခသည်ဆိုသည်က မိခင်နိုင်ငံသို့ အချိန်မရွေး ပြန်လည် လွှဲအပ်ခံရမည့်ဘေး ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

မီးလောင်တိုက်ထဲမှသားကောင်

၁၉၈၃ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၁ရက်နေ့မှာတော့ လီတန်သည် ဒုက္ခသည်စခန်း၏ သံဆူးကြိုးကို တွယ်တက်၍ မိုင်းကွင်းတစ်ခုကို သက်စွန့်ဆံဖျား ဖြတ်ပြေးခဲ့တော့သည်။

ချောင်း၅ခုကို ကူးပြီး တောကြီးမျက်မည်းထဲက တိုးဝှေ့လျက် အနောက်တောင်ဘက် ၁၅မိုင်ကွာရှိ "အန်ညာပရာဆက်"မြို့သို့ ဦးတည်ခဲ့မိသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းစတွင် ကားလမ်းဘေးမှ ထိုင်းစစ်ဆေးရေး ဂိတ်တစ်ခုအနီး ပထမဆုံး ရောက်သွား၏။

"ရပ်"

အစစ်ခံဖို့ အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ထွက်ပြေးသဖြင့် စစ်သားတွေက သေနတ်နှင့် ဝိုင်းပစ်ကြသည်။

သူလည်း ဒရောသောပါးနှင့် ခြေကုန်သုတ်ပြေးခဲ့ရာမှ မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ပေါက်နေသည့် ကွင်းကြီးထဲ ဝင်ပုန်းနေမိ၏။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာမှာပင် စစ်သားတွေ ပြေးလာကြသံနှင့် မီးခြစ်ခြစ်သံ ဖျောက်ခနဲတို့ကို ကြားလိုက်ရပြီး မြက်တောကြီးကို မီးတင်ရှို့လိုက်ပြီမှာ သိလိုက်သည်။

၁၅နှစ်တိုင်တိုင် လီတန် မငိုခဲ့ဖူးပါ။

ခုတော့ တိတ်တိတ်ရှိုက်ငိုမိရင်းက ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

"မြတ်စွာဘုရား . . . ဘုရားကျေးဇူးကြောင့် တပည့်တော် ခုချိန်ထိ လွတ်မြောက်ခဲ့ရတာပါဘုရား။ ရှေ့ဆက် အသက်ရှင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးဆိုလည်း ခုကတည်းက မီးလောင်ပြီး သေချင်သေပါစေတော့။ တပည့်တော်ရန်သူတွေ လက်ထဲတော့ မကျပါရစေနဲ့ဘုရား"

ကံအားလျော်စွာပင် ရှို့မီးက သူပုန်းခိုရာ မြက်တောထဲ မရောက်မီသေသွား၏။ စစ်သားတွေလည်း သေလောက်ပြီဆိုပြီး ပြန်သွားကြ၏။

"ဘုရားသခင်ကို ငါယုံကြည်ပြီ။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်နည်းနဲ့မှ ငါမသေတော့ဘူး"

လီတန် သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိ၏။

နောက်တစ်နေ့မှာပင် နွန်ဆမ်ဖက် ဒုက္ခသည်စခန်းသို့ လာလည်ဖူးသော အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။

အမျိုးသမီးလေးက သူ့အသက်ကိုစတေးလျက် အစွမ်းကုန်ကူညီခဲ့၏။

ညားခါစ လင်မယားယောင်ဆောင်၍ ဘန်ကောက်သို့ ဘတ်(စ်)ကားအတူစီးပြီး လိုက်ပို့ပေးခဲ့၏။ ဘန်ကောက်ရောက်တော့လည်း တောင်ပိုင်းသို့ ခရီးဆက်ရန် ရထားခ ပေးခဲ့ပြန်သည်။

လီတန်သည် ထိုင်းနိုင်ငံတောင်ဘက်များ၏ မြို့ကြီးဖြစ်သော ဟက်ယိုင်တွင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းနေခဲ့၏။

နယ်ခြားစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးတို့၏ ပုံမှန်စစ်ဆေးမှုများကို ရင်ဆိုင်မည့်အစား ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် နယ်စပ်ကို

ခြေကျင် ဖြတ်ရသည်က ပိုစိတ်ချကြောင်း တွက်မိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

သူသည် ရထားလမ်းအတိုင်း တစ်နေကုန် လျှောက်ခဲ့ရာမှ ညအမှောင်ပို့ချိန်၌ မီးရောင်များ၊ ထရပ်ကားများ၊ ယူနီဖောင်းဝတ်များဖြင့် ဆူညံရှုပ်ထွေးနေသော နေရာကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

မလေးရှားနယ်စပ်ကို ရောက်ခဲ့ပါရောလား။

* * *

ပင်လယ်မာရသွန်

လီတန်အဖို့ ကွာလာလမ်ပူသို့ သွားသည့် ဘတ်(စ်)ကားကို တက်စီးရန် အခက်အခဲသိပ်မရှိလှပါ။

သည့်နောက်တော့ မလေးရှားနှင့် စင်္ကာပူနယ်စပ်သို့ ရှေ့ရှု ထွက်ခွာခဲ့ပါတော့၏။

သူကူးရမည့်နောက်ဆုံးနယ်စပ်သို့ ဖြစ်ပါသည်။ မလေးရှား၏ နယ်နိမိတ်အဆုံး တစ်ဖက်ကမ်း စင်္ကာပူနှင့် ခြားထားသည့် ဂျိုဟိုးရေလက်ကြား ဆိပ်ကမ်းတစ်ခု၌ ဘတ်(စ်)ကားကြီး ဆိုက်ချိန်မှာ ည(၈)နာရီ။

လီတန်သည် ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှ မှောင်ရိပ်ထဲသို့ လှစ်ခနဲ တိုးဝင်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်လျှောက် အနောက်ယွန်းယွန်းသို့ ၂မိုင်ခန့် လျှောက်ခဲ့သည်။

လေတွေက တဟူးဟူး တိုက်နေ၏။

လီတန်က သူ့အဝတ်အစားများကို ကျောပိုးအိတ်ထဲ စုထည့်လိုက်ပြီး ရေထဲဆင်းလိုက်သည်။

စင်္ကာပူဘက်ကမ်းမှ မီးရောင်တစ်လက်လက်က သူ့ကို အားပေး လက်ယပ်ခေါ်နေသယောင်ယောင်။

နှစ်မိုင်ခန့် ကူးခတ်၍ ခရီးတစ်ဝက်အကျိုးတွင် ခြေကုန်လက်ပမ်း ကျရမည့်အစား အားသစ်အင်သစ်တွေဝင်၍ တက်ကြွလန်းဆန်းလာခဲ့ ရပြန်သည်။

မကြာလိုက်ပါ။

သဲပြင်ကို ခြေထောက်မိတော့၏။

ကမ်းနားပန်းခြံတစ်ခုတွင် နာရီအနည်းငယ် အပမ်းဖြေ အိပ်စက်လိုက်ပြီး သံရုံးသို့ ရောက်သွားသည်။

"ကျွန်တော် ဗီယက်နမ်တစ်ယောက်ပါ၊ မလေးရှားကနေ ရေလက်ကြားကို ဖြတ်ကူးလာပါတယ်"

"ဗျာ . . ညက ဒီလောက် ရာသီဥတုဆိုးတဲ့ကြားက ဝင်လယ်ကိုဖြတ်လာတာ ဟုတ်လား၊ အို မဖြစ်နိုင်တာကြီးပဲ"

ထိုနေ့ကား ၁၉၈၃ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၀ရက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

လီတန်၏ နောက်မှာ မိုင်ပေါင်း ၂၀၀၀ကျော်ရှိ ရေမြေတောတောင်များနှင့် နိုင်ငံငါးခု၊ နယ်စပ်အကျဉ်းစခန်းဖြခုတို့မှ လွတ်မြောက်အောင် ထွက်ပြေးခဲ့ရခြင်းပါပေတည်း။

"ခင်ဗျားမှာ အချိန်နည်းနည်းရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် စွန့်စားခန်းလေးတွေကို ပြောပြပါရစေဗျာ"

ဆိုသည်က လီတန်၏ လက်သုံးစကားပင် ဖြစ်ပါလေတော့၏။

ယခုအခါ လီတန်သည် နယူးအော်လန်ပြည်နယ်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိရာမှ သူ့ကိုယ်တွေ့ စွန့်စားခန်းအကြောင်း စာအုပ်ရေးပြီးနေပါပြီ။

ထို့ပြင် မကြာမီ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာကို သင်ကြားရန် တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရမည်ဟုလည်း မျှော်မှန်းထားပါသည်။ လီတန်က ပြောပါသည်။

"ကျွန်တော့်တိုင်းပြည် လွတ်လပ်တဲ့အချိန်ကိုမှန်းပြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုတယ်ဗျာ"တဲ့။

* * *

ပျော်ရွှင်မှု၏ ညျို့ငင်ချက်များ

တစ်ညနေ။ ကျွန်တော် အိမ်မပြန်နိုင်အောင် အလုပ်များနေစဉ် ဇနီးချော က ဖုန်းခေါ်လာ၏။

"ရှင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီည ဧည့်သည်တွေကို ဒင်နာကျွေးဖို့ ဖိတ်ထားတာလည်း သိသားနဲ့၊ ခုထိ အိမ်ပြန်မလာသေးဘူးလား"

တစ်ဖက်က သူမ ကသိကအောက်တွေ ဖြစ်နေရသလို ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တွေမပြီးသဖြင့် စိတ်ညစ်နေရာမှ တိုတိုပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

"ဒီမယ် စင်ဒရာ အဲဒီပွဲက မင်းဟာမင်းစီစဉ်တာ၊ ငါ့ကိုလာ အပြစ်ပုံမချနဲ့၊ အဆင်ပြေအောင် မင်းလုပ်မှာပါ၊ ငါအားတော့မှ လာနိုင်မယ်ဟေ့"

ဖုန်းကို ပြန်ချရင်းမှ ကျွန်တော့်ဇနီးအနေဖြင့် မေးသင့် မေးထိုက်တာ မေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ သူ့ဘက်ကမှန်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ သူနားလည်အောင် အေးအေးသက်သာ ရှင်းပြရမည့်အစား ဘုတောခဲ့မိခြင်း ပါလား သိလိုက်သည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်တော် ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် မေတ္တာရှေ့ထား စကားချိုခဲ့ပါလျှင် ဆိုးကျိုးတွေ မခံစားရဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် ကောင်းကျိုးတွေသာရမှာ သေချာ၏။

လူတွေကို သူတို့ဘဝမှာ အရေးတကြီး တန်ဖိုးအထားဆုံး အရာသုံးခုကို ပြောပြဖို့ ကျွန်တော်မေးကြည့်ဖူးသည်။ ၉၅ရာခိုင်နှုန်းက "မိသားစု" သို့မဟုတ် "မိသားစုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး" ဟုဖြေကြားခဲ့ကြ၏။

၇၅ ရာခိုင်နှုန်းက "မိသားစု" အရေးကို ဦးစားပေး ရွေ့တန်းတင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ချမ်းသာပျော်ရွှင်နေကြသော မိသားစုများနှင့် နေ့တိုင်းအဆင်မပြေ ဖြစ်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ဘဝ၏ ကွာဟမှုများကို သုံးသပ်ကြည့်တော့မှ လမ်းလွဲနေခဲ့မှုတွေကို သိခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး၏ အဓိက လိုအပ်ချက်မှာ အခြေအနေတစ်ရပ်ကို ကျွန်တော်တို့ အလေးနက်ဆုံး တန်ဖိုးထားမှုအပေါ်တွင် အခြေခံစဉ်းစားခြင်း မရှိဘဲ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ တုံ့ပြန်မှုတွေကို ထိန်းချုပ် ရပ်တန့်ရန် ခလုတ်ကလေး ရှိထားဖို့ပင်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်တွင် နေ့စဉ် အစွမ်းထက်သော ကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ကို ဆောင်ထားသူ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရှိ၏။

သူအလုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း ကားထဲတွင် ထိုင်၍ သူ့အထိန်းခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

"ငါ့မိသားစုဟာ ပျော်ရွှင်စရာအကောင်းဆုံး၊ အသာယာဆုံး၊ ငါ့ဘဝရဲ့ အရေးအပါဆုံး အစိတ်အပိုင်းပဲ၊ အခု ငါ့ရဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ အကောင်းဆုံးအရာတွေ ပေးဖို့ အိမ်ထဲကို ဝင်ရတော့မယ်"

စသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ပြောခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်တံခါးကို ဖြတ်လိုက်သည်နှင့် အပြစ်လိုက်ရှာမည့်အစား၊ တန်းပြီး အနားယူမည့်အစား အိမ်သူဇနီးသည်အား နမ်းကြိုနှုတ်ဆက်မည်။ ကလေးတွေနှင့် ကြမ်းတပြေးတည်း လူးလိမ့်ကစားမည်။

ဤသို့ဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်လာမှုတွေ၊ လုပ်ငန်းခွင်မှ စိန်ခေါ်မှု ပြဿနာတွေ၊ တစ်ဖက်သတ် အပြစ်ရှာ ရန်လိုမှုတွေကို ဖယ်ရှားမေ့ပျောက်ပစ်လိုက်ပြီး အပြုစိတ်ဓာတ်ဖြင့် အားသစ်တွေလောင်းခဲ့၏။

ထိုသို့ ချဉ်းကပ်နိုင်မှု၏ အနှစ်သာရမှာ တာဝန်သိစိတ်နှင့်

တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ လိုလိုလားလား လုပ်ဆောင်ပေးလိုသော ဆန္ဒအပေါ်၌ မူတည်နေ၏။

အကောင်အထည်ဖော်ရန် နည်းလမ်းတစ်ရပ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့၏ ဘဝများကို စက်ဝိုင်းကြီးထဲမှ စက်ဝိုင်းငယ်အသွင် ရှုမြင်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

စက်ဝိုင်းကြီးဆိုသည်၌ သင့်ဘဝတွင် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရသမျှ ဂရုတစိုက် ဖြေရှင်းရမည့် ကိစ္စဝိစ္စများနှင့် သောင်းပြောင်းထွေလာ ဒုက္ခသောကများကို ဆိုလိုသည်။

ထိုစက်ဝိုင်းကြီးက သင်အမှန်တကယ် စွမ်းဆောင်နိုင်မှုများ ပါဝင်သော တန်ခိုးစက်ဝိုင်းငယ်လေးကို ပတ်ဝိုင်းထား၏။

မနောအာရုံဆိုတာကလည်း သောကစက်ဝိုင်းထဲမှ အဖျက်စွမ်းအား အဆိုးတရားတွေကိုသာ စူးစိုက်တိမ်းညွတ်လေ့ရှိ၏။

ဤအချက်က တံခိုးစက်ဝိုင်းကို သေးသိမ်မှေးမှိန်ဖို့သာ အကြောင်းပြု၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

လူတွေအနေဖြင့် တန်ခိုးစက်ဝိုင်းကို လိုက်မည်ဆိုပါက ထိုစက်ဝိုင်းက အင်အားစွမ်းပကား ကြီးထွားတိုးပွားလာမှာ သေချာသည်။

တုံ့ပြန်နိုင်စွမ်းဆိုသည့် စကားလုံးကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။

တုံ့ပြန်မှုနှင့် စွမ်းဆောင်နိုင်မှု နှစ်ရပ်ပေါင်းထားသည်။ ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ တုံ့ပြန်နိုင်မှုကို ရွေးချယ်ရန် စွမ်းနိုင်ခြင်းပင်ဆိုရမည်။

ဤသည်ပင် သော့ချက်ဖြစ်၏။

ဥပမာဆောင်ရလျှင်

မိသားစု အကျိုးယုတ်လောက်အောင် ဆိုးတေနေသည့် သမီးနှင့် မိဘနှစ်ပါး၏ ဖြစ်အင်။

တစ်ည၊ သမီးအိမ်ပြန်ရောက်လာချိန်၌ ဖအေက အချိုးပြင်လျှင်ပြင်၊ မပြင်လျှင် အိမ်မှာမနေနဲ့ဟု ရာဇသံထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

ပြီးတော့ ကတ်ပြားလေးတစ်ချပ်ထုတ်ကာ သမီးလိုက်နာရမည့် သတ်မှတ်ချက်တွေကိုရေးရင်း စောင့်နေလိုက်၏။

မြတ်မျှော်

ထိုသို့ ရေးရင်းက မခံမရပ်နိုင်အောင် စိတ်ထိခိုက်လာသဖြင့် ကတ်ပြားလေးကို တစ်ဖက်လှန်၍ သမီးဘက်က အနေအထိုင် ပြုပြင်ဖို့ သဘောတူမည်ဆိုလျှင် သူ့ဘက်က ရရှိခံစားနိုင်မည့် တိုးတက်မှုတွေကို စာရင်းချကြည့်မိပြန်သည်။

သူ့ဘက်က အခွင့်အရေး စာရင်းက သူ့သမီး၏ စာရင်းထက်ပင် ရှည်လျားနေတာကို တအံ့တဩတွေ့လိုက်ရသည်။

သို့ဖြင့် သူ့စိတ်ကို သူဖျော့လိုက်ပြီး သမီးကိုအသာတကြည် ကြိုဆိုခဲ့ကာ အကောင်းဘက်သို့ ရှေ့ရှုသော သူ့စာရင်းကို အခြေခံ၍ အေးအေးဆေးဆေး အကျေအလည် ဆွေးနွေးခဲ့မိ၏။

ဤတွင် တန်ခိုးစက်ဝိုင်းကို စူးစိုက်အားသွင်းရာ ရောက်သွားပြီး ရင်တွင်းမှ မေတ္တာဓာတ်တွေ ထွက်လာရာမှ ထူးခြားသော ကောင်းကျိုးတွေ ရရှိလိုက်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက် အပြေလည်ကြီး ပြေလည်သွားကြတော့သည်။

ဤအပြုစိတ် ပတနလမ်းစဉ်ကို လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ပေးမည့် နည်းလမ်းတစ်ရပ်မှာ စိတ်အခြေပြ ဘဏ်စာရင်းဖွင့်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ထိုနည်းက သင်နှင့် အခြားလူတစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေး အဆင့်အတန်း အခြေအနေကို ရောင်ပြန်ဟပ် ဖော်ပြနေ၏။

* * *

စိတ်အခြေပြဘဏ် ဝင်ငွေထွက်ငွေစာရင်း

အထွက်/ ထုတ်ငွေ	အဝင်/ သွင်းငွေ
♦ မထီလေးစား စော်ကားပြောဆိုခြင်း ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်ခြင်း ရိုင်းပျစွာနှင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုမူဆက်ဆံခြင်း	♦ ကြင်နာခြင်း
♦ မည်သည့်အခါမှ ဝမ်းနည်းကြောင်း မပြောခြင်း သို့မဟုတ် မရိုးမသားနှင့် ကလီကမာပြောခြင်း	♦ တောင်းပန်ခြင်း

- ဝေဖန်ခြင်း၊ စောဒကတက်ခြင်း၊ ငြင်းခုန်ခြင်း၊ စကားဝိုင်းတွင် မရှိသူအကြောင်းကို မကောင်းပြောခြင်း
- မျက်မှောက်မရှိသူတို့အပေါ် သစ္စာစောင့်ထိန်းခြင်း
- ဘယ်သူ့ကိုမှ ကတိမပေးခြင်း သို့မဟုတ် ကတိပေးထားလင့်ကစား လိုက်နာဆောင်ရွက်ရန်ပျက်ကွက်ခြင်း
- ကတိပေး၍ ကတိတည်ခြင်း
- အလျှင်အမြန် တုံ့ပြန်ရန်မူခြင်း ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း တစ်ဖက်သား၏ အတိတ်များကို ကိုင်စွဲ အပြစ်ရှာခြင်းနှင့် နာကျည်းစိတ်များ မွေးထားခြင်း
- ခွင့်လွှတ်ခြင်း

ဆိုနည်းက ဘဏ်တစ်ခုမှာ ငွေစာရင်းဖွင့်သည်နှင့်တူပြီး ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်သောအားဖြင့် အပ်ငွေ"အဝင်" ပြနိုင်သည်။

သို့မဟုတ် ယုံကြည်မှု ယုတ်လျော့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်ငွေကို ပြန်ထုတ်၍ အထွက်ပြချင်ပြ။

အဝင်နှင့်အထွက် အတိုးနှင့်အလျော့၊ တစ်နည်း ဆောင်ရန်နှင့် ရှောင်ရန်တွေပါပဲ။

အဝင်ငွေဘက်ကအများကြီးတိုးနေပြီဆိုရင်တော့ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းက တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ပွင့်နေပြီပေါ့။

လူချမ်းသာ ရွှေသူဌေးကြီး ဖြစ်နေပြီပေါ့။

သင့်မိသားစုအတွင်းမှာ အဝင်ဖက်က ငွေတွေ အမြောက်အမြား အပ်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ရှင်းလင်းဖွင့်ဆို အကြံပြုပါရစေ။

အကြင်နာပွားပါ။ ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာမှ တစ်ညနေ ကျွန်တော် သားနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အပြင်ထွက်လည်ခဲ့သည်။ လေဟာပြင် ရုပ်ရှင်ရုံအလယ်တွင် သားငယ်ရှောင်(၄နှစ်ကျော်)လေး အိပ်မောကျသွားသည်။

သူ့အစ်ကို စတီဖင်(ဖ်)နှစ်က နိုးနေလျက်က ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ပြီးသည်အထိ ကြည့်ခဲ့၏။

ရုပ်ရှင်ပြီးတော့ ကားရှိရာသို့ ပြန်ဖို့ ရှောင်ကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။

ညက အလွန်အေးသဖြင့် ကျွန်တော် ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ သားငယ်အပေါ်တွင် တယုတယ ခြုံပေးခဲ့မိ၏။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ရှောင့်ကို အခန်းထဲသွင်းပြီး စတီဖင်သော်၍ လှဲအိပ်ချလိုက်သည်။

"ဒယ်ဒီ ကျွန်တော် ချမ်းနေရင်ကော ကုတ်အင်္ကျီခြုံပေးမှာလားဟင်"

ကျွန်တော်တို့ သားအဖတွေ ထွက်လည်ခဲ့သည့် ထိုည၏ အတွေ့အကြုံဖြစ်ရပ်အစုံ၌ အရေးအကြီးဆုံးအချက်က ကြင်နာမှုကို တစ်စွန်းတစ်စလေး ပြသခဲ့မိခြင်း ဖြစ်နေ၏။

ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှာ အသေးအဖွဲလေးတွေကပင် ဧရာမကြီးတွေ ဖြစ်သွားတတ်၏။

သူတို့က ယုံကြည်မှုနှင့် အကြင်းမဲ့ချစ်ခြင်း မေတ္တာတွေကို တည်ဆောက်ပေးသည်အထိ ခရီးဆန့်သွားကြ၏။

သင့်မိသားစုအတွင်းမှာ "ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ" "ကျေးဇူးပြုပြီး" ဆိုတဲ့ ယဉ်ကျေးပျူငှာ ချိုသာစကားလေးတွေကိုပဲ သုံးကြည့်ပါ။ ထူးထူးခြားခြား ဘယ်လောက် ထိရောက်သလဲဆိုတာ သိရပါလိမ့်မည်။

ဒါမှမဟုတ် သားတွေ သမီးတွေကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြုန်းခနဲ ဈေးခေါ်သွားပြီး သူတို့ လိုချင်သော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ဝယ်ပေးကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ဖခင်တစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျေမှုကို ပြဆိုနိုင်ပါသည်။

ဒါမှမဟုတ် ထမင်းဗူးလေး(ဝါ) သေတ္တာလေးပေါ်မှာ မှာတမ်းတိုလေး ကပ်ထားခဲ့ခြင်းမျိုးဖြင့် သင့်မေတ္တာကို ဖော်ပြရာ ရောက်စေသော နည်းကလေးများကို သုံးကြည့်ပါ။

* * *

အောက်ကျို့ခံပါ၊ တောင်းပန်ပါ

တစ်ခြားတစ်ယောက်ကို "ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ" ဟု တောင်းပန်ခြင်းထက်သာသော ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး စမ်းသပ်နည်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်တို့ကိုယ် ကျွန်တော်တို့ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရာ၌ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဟူသော စကားကို လှိုင်လှိုင်သုံးတတ်အောင် အစဖျိုးလေ့ကျင့်သင့်ပါသည်။

"သားရယ် . . . ဆောရီးပဲကွာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ မင်းကို ပြောမိဆိုမိတာတွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ အမေ မှားသွားတယ်ကွာ"

"အချစ်ရေ . . မင်းနဲ့ကိုယ် အဆက်ဖြတ်ခဲ့မိတာ တောင်းပန်ပါရစေ၊ ကိုယ် ရေနွေးငွေ့စက်ခေါင်းကြီးလို အလုပ်တွေတစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖယ်ထုတ်ပြီး အလုပ်ထဲ နစ်သွားတယ်ကွာ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်"

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း တောင်းပန်လို့မရအောင် တင်းခံနေဘာမျိုး ကြုံရတတ်သည်။

သည်တော့လည်း

"မိန်းမရယ် . . . မင်းဟာငါ့အတွက် မရှိမဖြစ်တဲ့ ရတနာလေးပါ။ မင်းနဲ့ အဆင်ပြေဖို့ဟာ ငါ့ဘဝအတွက် အရေးတကာ့ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ" ဆိုသည့် စကားမျိုး ကြိုးစားပမ်းစား ပြောရပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့အောက်ကျို့ခံဆက်ဆံရေး နိဿယက စိတ်အခြေပြ ဘဏ်စာရင်း၌ အပေါင်းလက္ခဏာတွေ ပြသွားမှာမလွဲ။

သစ္စာရှိခြင်း။ ။ တောင်းပန်ခြင်းပြီးတော့ အရေးပါဆုံးနှင့် ဝင်ငွေ ကောင်းကောင်း တိုးစေမည့်အချက်က လောလောဆယ် မျက်ကွယ်ရောက်နေသည့် အိမ်သားများပေါ်တွင် သစ္စာစောင့်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် သူတို့မရှိဘဲ ရှိနေသယောင်ဖြင့် သူတို့အကြောင်း မကောင်းပြောခြင်းမည်ပါသည်။

ထိုသို့ပြောခြင်းဖြင့် တစ်ဖက်သား၏ အားနည်းချက်ကို မညာမတာ ဖော်ထုတ်ကဲ့ရဲ့ရာ ရောက်ပါသည်။

မေဂွေးမျှော်

မလွှဲသာလို့ ပြောမည်ဆိုလျှင် အကောင်းတွေသာ ရွေးပြောပါ။

အားနည်းချက်တွေ ပြောချင်သည့်တိုင်အောင်လည်း ထိုသူ့နား ပြန်ပေါက်သည့်အခါ အရှက်မပွား အမုန်းမထားရအောင် အပြုသဘော ဆောင်သော စကားများသာသုံးပါ။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှာ သူ့ညီအစ်ကို နှမသားချင်းတွေကို အမြဲပြသနာ ရှာလေ့ရှိသော ၁၈နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက်ရှိ၏။

ကောင်လေးမရှိချိန်ကျမှ သူ့ကွယ်ရာတွင် အိမ်သားတွေက သူ့အကြောင်း ပြောလေ့ရှိကြသည်။

သည်တွင် မိတ်ဆွေက စကားဝိုင်းမှာ မရှိသူအပေါ် သစ္စာစောင့်ရန် ဟူသော စည်းကမ်းကို လိုက်နာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ့အိမ်သားတွေက အတင်းပြောကောင်းကောင်းနှင့် အရှိန်တက်လာကြစဉ်မှာပင် သူကကြားဝင်၍ သူ့သား၏ ကောင်းကွက်ကလေးကို သိမ်မွေ့ ပါးနပ်စွာ ဝင်ထောက်ပြခဲ့လေသည်။

မကြာမီပင် စကားဝိုင်းမှာ သားပုပ်လေလွင့် ပြောမှုတွေ ပပျောက် သွားကာ စိတ်ဝင်စား ပျော်ရွှင်စရာ အကြောင်းများသို့ ပြောင်းလဲသွားပါ တော့သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ၏ စကားအရ မကြာခင်မှာပဲ တခြားလူများ လည်း"မိသားစုသစ္စာ စောင့်ထိန်းမှု" စည်းကမ်းကို လက်ခံလိုက်နာလာ ကြကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

သူ့အနေဖြင့် ထိုသူတွေ မရှိချိန်မှာလည်း အလားတူ ဟန့်တား ကာကွယ်မှုတွေ ပေးခဲ့သည်ကို သူတို့ သိနားလည်ခဲ့ကြ၏။

ထို့ပြင် ကာယကံရှင် သားတော်မောင် ကိုယ်တိုင်က တစ်စထက် တစ်စ အကျင့်ဆိုးတွေပယ်၍ ပြောင်းလဲလာသည်ကို အံ့ဩမဆုံးဖွယ် တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီး သူ၏ ဘဏ်စာရင်းမှာ စုငွေအင်အားတွေ တိုးပွားခဲ့ရပါသည်။

(အထူးမှတ်ချက်) မိသားစု တစ်ယောက်အပေါ် သင်ပြုမှု ဆက်ဆံမှုသည် မိသားစုအားလုံးပေါ် အကျိုးသက်ရောက်စေပါသည်။

* * *

ကတိပေးပါ၊ ကတိတည်ပါ

ကျွန်တော့်ကို လူတိုင်းလိုလို နှစ်ရှည်လများ မေးခဲ့ကြသည်။
အခက်အခဲ ပြဿနာတွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြေရှင်း ကျော်လွှားရမလဲ။
အခွင့်ကောင်းကို ဘယ်ကဲ့သို့ အမိဖမ်းရမလဲ။
ဘဝအောင်မြင်ရေးရအောင် ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ.
ကူညီအကြံပေး လမ်းညွှန်ပါ . . . တဲ့။
ကျွန်တော်က စကားနှစ်ခွန်းပဲ ပြန်ဖြေလိုက်၏။
" ကတိပေးပါ၊ ကတိတည်ပါ" လို့။

ကျွန်တော့်သမီး စင်သီယာက သူ ၁၂နှစ်သမီးတုန်းက အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကို မှတ်မှတ်ရရ ပြန်ပြောနေကျဖြစ်၏။

"အဖေကြီးက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သူဆန်ဖရန်စစ္စကို ကိုသွားရင် ကျွန်မကို ခေါ်မယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်။ သူ့အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ ကားတစ်စီးငှားပြီး တရုတ်တန်း သွားကြမယ်၊ ကျွန်မတို့ သိပ်ကြိုက်တဲ့ တရုတ်ဟင်းတွေ စားကြမယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ထရော်လီစီးမယ်၊ အငွေ့ထောင်းထောင်းထနေတဲ့ သီးစုံအိုက်စကရင်တွေ စားကြမယ်၊ ကျွန်မဖြင့် စိတ်ကူးနဲ့ ရူးသေမတတ်ဘဲ"

ဒါနဲ့ အဲဒီနေ့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ခဲ့ပါရော၊ အဖေကြီး အလုပ်တွေပြီးအောင် စောင့်လိုက်ရတာ နာရီတွေတောင် အရှည်ပျော်လောက်ပါရဲ့။ ၆နာရီခွဲလောက်ကျမှ သူက အရေးပါတဲ့ စီးပွားဘက် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတော့တာကိုး။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်မတို့ကို ညစာ ကျွေးချင်လို့တဲ့လေ။ သွားပြီ၊ ကျွန်မဘဝပျောက်ပါပြီလို့ အော်မိမတတ် စိတ်ပျက်သွားတော့တယ်။

အဖေကြီးက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ပြန်ပြောလိုက်ပုံလေး ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျား ဖိတ်ခေါ်တာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ တကယ်လည်း လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ကျွန်တော့်သမီးလေးရဲ့ အချိန်ဖြစ်သွားပြီဗျ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီအချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ရတာလည်း ကြာလှပါပြီတဲ့။

ကျွန်မတို့ အံ့ခဲကြဲထားသမျှတွေ အကုန်လုံး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘဝရဲ့ အပျော်ဆုံးအချိန်တစ်ချိန်လို့တောင် ပြောနိုင်ပါရဲ့။ အဲ့ဒီညက အဖေကြီးကို ကျွန်မချစ်လိုက်တာ၊ သူတို့အဖေကိုချစ်တဲ့ ဘယ်သမီးရဲ့ အချစ်မှ လိုက်မမီနိုင်တော့တဲ့အထိပဲပေါ့။

သင့်အနေနှင့် မိသားစုအတွင်း ကတိတွေပြုဖို့နှင့် ကတိတည်ဖို့ အအသည်းအသန် ကြိုးစားကောင်း ကြိုးစားရပါလိမ့်မည်။ အခက်အခဲ များစွာလည်း ရှိနိုင်ပါသည်။

သို့သော် ကတိတစ်ခုက ဖန်တီးပေးလိုက်သော စိတ်ကူးယဉ်မှုများ၊ မျှော်လင့်ချက်များနှင့် ရင်ခုန်စရာ ပီတိများ အံ့မဆုံးအောင် ခံစားရမည်ကို ထည့်တွက်စေချင်၏။ ပြီးတော့ ထိုကတိများက မိသားစုအား အလှပဆုံး နွေးထွေးမှုများနှင့် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရှင်သန်မှုကို ပေးစွမ်းနိုင်ပါသေးသည်ဟု။

* * *

ခွင့်လွှတ်ရန် မမေ့ပါနဲ့

စိတ်အခြေပြဘာဏ်တွင် နောက်ဆုံး ဝင်ငွေတွေ အမြောက်အမြားတိုးစေသည်မှာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သင်ခွင့်လွှတ်လိုက်သောအခါ ယုံကြည်မှုနှင့် အကြွင်းအကျန်မရှိသော မေတ္တာတရားများ ရရှိရန် လမ်းပွင့်သွားပါလေပြီ။

သင့်နှလုံးသားလည်း သင်စင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောသန့်စင်ပြီးဖြစ်သွား၏။

သို့နှင့်အမျှ တခြားလူတွေကို အသွင်မပြောင်းနိုင်အောင် အမိကဟန့်တားထားမှုကိုလည်း သင်ဖယ်ရှားပစ်လိုက်နိုင်သည် ဆိုရမည်။

အကြောင်းမူ သင်ခွင့်မလွှတ်ခြင်းဖြင့် လူတွေနှင့် ၎င်းတို့၏ အမှတ်အတေးကြီးမှုကြားမှာ သင့်ကိုယ်သင် ကျသွားစေမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။

ခုဆို သူတို့အနေဖြင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်းဖြင့် စိတ်အားလူအား

ကုန်ခန်းရမည့်အစား လျော့ကန်သင့်မြတ်သော အပြုအမူဖြင့် သင့်ကို ဆက်ဆံနိုင်ပေတော့မည်။

သင့်မိသားစုအတွက် - အကျိုးပေးဆောင်မှုတွေ လုပ်ပေးတိုင်း တရုတ်ဝါးပင်၏ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုကို စွဲမှတ်ထားသင့်၏။

ဝါးစေ့ကို စိုက်လိုက်ပြီးနောက် အပင်သစ်သည် အမြင့်ကြီး လွင့်နေသည်အထိ ပေါက်လာ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်း ထူးခြားသော ကြီးထွားမှုမှာ မြေကြီး အောက်မှာသာရှိ၍ အမြစ်များသည် ရှုပ်ထွေးယှက်လိမ်လျက် အံ့မခန်း ဖွံ့ဖြိုးနေလေ့ရှိသည်။

သည်အမြစ်တွေ၏ ဖွဲ့စည်းပုံကို အထောက်အကူယူ၍ ဝါးပင်ကြီးမှာ ၁၂ပေ အထိပင်မြင့်တက် ရှည်လျားနိုင်၏။

စိတ်အခြေပြ ဘဏ်စာရင်းမှာလည်း ထိုဝါးပင်နှင့်အလား သဏ္ဌာန်တူသည်။

ဘဏ်အပ်ငွေတွေ သွင်းနိုင်သလောက် တိုးတက်မှုရလဒ်ကောင်းတွေ မြင်တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။ သည်လိုအပ်နှံ စုဆောင်းနိုင်ဖို့ရက်နှင့်လနှင့် သာမက နှစ်နှင့်ပင်ချီ၍ ကြာချင်ကြာမည်။ ဒါပေမယ့် အကျိုးအမြတ်ရဖို့က သေချာသလို သင်မကြုံစဖူး အထူးအံ့သြစရာ အပြောင်းအလဲတွေလည်း တွေ့ရမှာမလွဲပါ။

(1998 APRIL RD)

* * *

မသေတဲ့သီချင်း

၁၉၉၇ခုနှစ်က ပြသခဲ့သော " သုခဘုံလမ်း" ရုပ်ရှင်ထဲတွင် ဂလင်းဟာလို့စ်နှင့် ဖရန်ဆက်(စ်) မက်ဒေါမင်တို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သုံ့ပန်းစခန်း၌ သီချင်းဂီတပွဲဖြင့် စိတ်လွတ်လပ်ရေး အရယူခဲ့ကြသူ အကျဉ်းခံ အမျိုးသမီးများအဖြစ် သဏ္ဍာန်တူ သရုပ်ဆောင် ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ထိုစဉ်က တကယ့်ဖြစ်ရပ်တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခဲ့သူ ကျွန်မအဖို့ ရုပ်ရှင်ကားက အထူးအဓိပ္ပါယ်များ ဆောင်နေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

* * *

၁၉၄၀ခု အစပိုင်းကာလ၌ မိဘနှစ်ပါး၊ ညီမလေးနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မအပါအဝင် မိသားစုမှာ ဖခင်ဖြစ်သူ မန်နေဂျာလုပ်သော ဒတ်ချ်ရေနံတွင်းများရှိရာ အရှေ့အင်ဒီး(စ်) (နယ်သာလန်) ကျွန်းစုများတွင် နေထိုင်လျက် ရှိခဲ့ကြ၏။

ဂျပန်များ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ရာမှ ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ တကွဲတပြားစီ ဖြစ်သွားကြရပါသည်။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်မှာ ဆူမတြားကျွန်းရှိ အမျိုးသမီးနှင့်

ကလေးများ အကျဉ်းစခန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရ၏။ အဖေ့ကိုလည်း သိပ်မဝေးလှသော ယောက်ျားများ အကျဉ်းစခန်းကို ခေါ်သွားသည်ဟု ကြားသိခဲ့ရလင့်ကစား အမေဘယ်ရောက်သွားမှန်းတော့ မသိခဲ့ကြပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်မမှာ အသက်၂၂နှစ်ရှိနေပြီး ညီမလတ် အင်တွိုင်းနက်ကာ ၂၁နှစ်၊ အထွေးဆုံး အလက်တီက ၁၆နှစ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ အော့နလုံးနာစရာကောင်းလှသော အကျဉ်းစခန်းမှာ ဆူမကြားတောအုပ်အလယ်က နွံတောဗွက်တောကြီးထဲတွင်ရှိပြီး ဘောလုံးကွင်းတစ်ကွင်းစာ ကွက်လပ်ကြီးကို သံဆူးကြိုးများခတ်လျက် စတုဂံပုံ ဘားတိုက်များ ဆောက်ထားပါသည်။

ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လှသော သေနတ်ကိုင်အစောင့်များက နေ့ညမပြတ် စောင့်ကြပ်လျက်ရှိသည့်ကြားမှ ညံ့ဖျင်းလှသော အစားအသောက်ကို မသေရုံစားကြရသည်။

သို့ဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အကြာမှာပင် ကျွန်မတို့အုပ်စုထဲမှ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးငယ်အများစုသည် ပိန်ချုံးပြီး ချိနဲ့လာကြရတော့၏။ ထိုအထဲမှ ဝမ်းကိုက်သူကိုက်၊ ငှက်ဖျား စွဲသူစွဲ၊ အဆစ်ရောင်သူရောင်နှင့် ရောဂါပေါင်းစုံ ရကြရပြန်သည်။

ကျွန်မတို့၏ စိတ်ဓါတ်ကို မဖြစ်မနေ မြှင့်တင်ပေးဖို့ လိုအပ်နေပါလေပြီ။

၁၉၄၃ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလထဲမှာတော့ အကျဉ်းစခန်းတစ်ခုလုံး မျှော်မှန်းချက်တစ်ရပ်ဖြင့် ပျားပန်းခပ်စပြုလာပါသည်။ ကျွန်မညီမ အလက်တီနှင့် အန်တွိုင်းနက်အပါအဝင် အင်္ဂလိပ်စကားပြော သူများနှင့် ဒတ်(ချ်) အကျဉ်းသူများ ပေါင်းစုပြီး မီးဖိုချောင်ဘေးမှ ရုံငယ်တစ်ခုထဲ၌ သီချင်းတိုက်ကြ၏။

သူတို့အားလုံးက ကျွန်မတို့တစ်တွေ အံ့အားသင့်သွားလောက်အောင် ဆိုပြမည်ဟု လေသံပစ်ထားသည်။

ဂီတပွဲတော်နေ့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

စခန်းထဲမှာ ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေကြ၏။

ကျွန်မက အမျိုးသမီးနှင့် ကလေးအုပ်စုတွေနှင့်အတူရောချ၍ လေဟာပြင်ဇာတ်ရုံရှိရာသို့ လျှောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဇာတ်ရုံက ကွင်းပြင်အလယ်တွင် လေးဘက်လေးတန်ဝါးတန်းတွေဖြင့် ကာရံထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

စင်မြင့်အစား သစ်သားပြားအမြင့်ကြီးတစ်ချပ်ကို နောက်ခံကာရံ၍ မြေကြီးပေါ် စိုက်ထောင်ထားပြီး မျက်နှာပြင်မှာတော့ အော်ခက်စတာရာ "သံစုံတီးဝိုင်း" ဟု မလှတလှ ရေးဆွဲထား၏။

ကွင်းထဲမှာ ကြိုတင်ရှင်းလင်းထားသဖြင့် ပြောင်နေ၏။

ပြောရလျှင် ရယ်စရာများကောင်းနေမလားမသိ။

ဂီတပွဲတော်သာဆိုသည် စင်တစ်ဝိုက်တွင် တူရိယာပစ္စည်းနှင့်တူတာ အပ်တစ်ချောင်းတောင်မရှိ။

ဒါပေမယ့် မကြာမီမှာပင် လေဟာပြင်ဇာတ်ရုံတစ်ခွင်လုံး ပရိသတ်တွေနှင့် ပြည့်သွားသည်။

ဝိုင်းခေါင်းဆောင် ဂီတမှူးလုပ်သူမှာ လန်ဒန် "တော်ဝင်" ဂီတအကယ်ဒမီကျောင်းကြီးတွင် ပညာသင်ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီး နီရာချီန်ဘာစ်ဖြစ်၍ သူ့ရှေ့တွင် တီးဝိုင်းအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး (၃၀)က တန်းစီဝင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ပရိသတ်များ အုံးအုံးကျွတ်ကျွတ် ဆူသွားသည်။

သူတို့အားလုံး အဖာဗရပွနှင့် စုတ်ပြတ်နေသော အကျဉ်းစခန်း အဝတ်အစားတွေသာ ဝတ်ထားကြ၏။

အမျိုးသမီးအတော်များများမှာ သန်းကြီးမတွေမတွယ်နိုင်အောင် ဖြတ်ထားသော ဆံပင်တိုတွေနှင့်သာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ပြီးတော့ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မပါသူကများ၍ အပူပိုင်း ဒေသရောဂါများကိုကာကွယ်ရန် ပတ်တီးစသည် စည်းထားကြ၏။

ဂီတအဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီးတိုင်း၏ လက်ထဲမှာ စာရွက်တစ်ဖက် ခွေးခြေတစ်ဖက် ကိုင်ထားကြ၏။

တီးစရာမှုတ်စရာ ဘာကိရိယာ တန်ဆာပလာမှတော့ မတွေ့ရပါ။ အမျိုးသမီးတွေ သူတို့ ခွေးခြေလေးတွေကို ခင်းထိုင်လိုက်သည်ဆိုလျှင်

ပင် နောက်အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှေ့ထွက်လာပြန်သည်။ သူကတော့ စက်ာပူရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အော်ဂင်တီးနေရာ ပရက်စဘီးတီးရီးယန်း သာသနာပြုဆရာမ မာဂရက်ဒရိုက်ဘာ့(ဂ်)ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မျက်မှန်ဝိုင်း ထူထူကြီးနှင့် နေလောင်ခံနီကြောင်ကြောင်ကြီးနှင့် ဝိန်ခြောက်ခြောက် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အရောင်လွင့်နေသော ဂါဝန်ကြီးက ဖွာလန်ကြဲ စုတ်ပြတ်လို့။

ဒါပေမယ့် အားကတော့ ထန်မာန်အပြည့်။

"လေးစားအပ်ပါသော ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်များအနေနဲ့ ခုညနေမှာ သစ်ဆန်းတဲ့ ဂီတရသတစ်ခုကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက် ခံစားစေချင်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီး သံပြိုင်ဆိုအဖွဲ့က အော်ခက်စထရာ သံစုံတီးဝိုင်းကြီး တစ်ခုက တီးမှုတ်တဲ့ပုံစံအတိုင်း ဂီတသံစဉ်တွေကို ဆိုပြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းပြောရင်တော့ ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပြကြမှာပါ။ ဒီလို ပါးစပ်ဆိုင်းတီးပြဖို့ အကြံရခဲ့တာကလဲ ဟိုလွန်လေပြီးသော အချိန်က အံ့ဩစရာ လုပခဲ့တဲ့ ဒီလိုဂီတသံစဉ်လေးတွေကို တမ်းတမ်းတတတ ကြားယောင်မိရင်းက ကျွန်မတို့ စိတ်ဓာတ်တွေ မြှင့်တင်ပေးဖို့ ကြံရွယ်မိတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးပြု၍ ပရိသတ်များ မျက်စိမှိတ်ထား လိုက်ကြပါ။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ကိုယ်ရှင်တို့ ဓာတ်ရုံခန်းမကြီးထဲ ရောက်နေရာက ကမ္ဘာ့အကျော်ကြားဆုံး အကောင်းဆုံး သံစုံတီးဝိုင်းကြီးကို အရသာခံ နားသောတဆင်နေရတယ်လို့ မှတ်လိုက်ကြပါ။ ခုပဲ အစီအစဉ် စတင် လိုက်ပါပြီ"

သည့်နောက် မစ္စဒရိုင်ဘာ့(ဂ်)လည်း အသံနိမ့်ဆိုမည့်အုပ်စုရှိ သူ့နေရာသို့ သူပြန်ဝင်သွားသည်။

ဝိုင်းခေါင်းဆောင် နိုရာက စင်ရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကျွန်မတို့ကို ကျောပေးလျက်မှ လက်နှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါမြှောက်ပြလိုက်ပါသည်။

သည်တွင်ပင် အင်တိုနင်ဒဗိုးရက်(စ်)၏ ကမ္ဘာသစ်ဆင်ဖိုနီဂီတတွဲကြီး ပထမပိုင်းမှ ပဏာမတီးလုံးများက အသံလေးသံခွဲ၍ ဖြည်းညင်းလှစွာ ပေါ်ထွက်လာပါတော့သည်။

အဆိုရှင်များက သီချင်းစာသားမပါဘဲ အား . . . အို . . . လူး . . . စသော သင်္ကေတဂီတ သံစဉ်လောက်သာသုံးလျက် တကယ့်သံစုံတီးဝိုင်းကြီးနှင့် တထပ်တည်းတူအောင် ဆိုတီးတီးသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခဏအကြာမှာဝင် အသံရှိန်မြင့်မှားဆော် ဂီတစရှိုင်းကြီးက လေထဲတွင် လွင့်ဝဲပဲ့တင်ထပ် သွားသလို ကျွန်မ၏ ရိုးတွင်းခြင်ဆီများပါနိုက်၍ ကျောစိမ့်ကြက်သီးထ သွားရသည်အထိ ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်။

အသံတွေက နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက်၊ နီးလိုက်ဝေးလိုက်၊ တိုးလိုက် ကျယ်လိုက်၊ နှေးလိုက် မြန်လိုက်ဖြင့် ကဝေအတတ်ဖြင့် ပြုစားနေသယောင်ယောင်။

တကယ့် သံစုံတီးဝိုင်းကြီး တီးမှုတ်နေသည်နှင့် တထပ်တည်း တူ၍ နားထောင်လို့ မငြီးတမ်း။

ကျွန်မနားထဲတွင် တယောသံတွေနှင့် အင်္ဂလိပ်လေမှုတ် ကိရိယာသံတွေပါ ကြားယောင်လာရသည်။

ဂီတသံများသည် မကြုံစဖူး ထူးကဲချိုလွင်လှစွာဖြင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း ကင်းမဲ့နေခဲ့သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံထားလိုက်၏။

အို . . . ကျွန်မတစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် ဒီလောက်လှတဲ့ ဂီတမျိုး မကြားဖူးခဲ့ပါ။

လှလိုက်တာ

ကောင်းလိုက်တာ

နားဝင်ဆိမ့်လိုက်တာ

ကျွန်မတို့၏ ဝိညာဉ်လိပ်ပြာလေးတွေက အတောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်နှင့် ကျယ်ပြောလှသော လွတ်လပ်လွင်ပြင် ဂီတရေလျှဉ်ကြောတွင် မျောချင်တိုင်း မျောနေမိပြီပဲဆိုပါတော့။

“ဟားဟား . . . ဟင်း . . .”

ရုတ်တရက် ကျွန်မနောက်ဘက်မှ အံ့ခဲသံကြီးကြား လိုက်ရသည်။

အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်၏ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ မာန်ဖီလိုက်သော

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးပါပဲ။

ကျွန်မက သူဝင်ကြည့်သာအောင် ဆားဖယ်ပေးလိုက်ရာမှ ဘက်နက်တပ်ထားသော ရိုင်ဖယ်သေနတ်လွယ်ထားကြောင်းနှင့် သီသီသာသာ ဒေါကန်နေကြောင်းပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဂီတာမှူး နိုရှာကိုယ်တိုင် မကောင်းဆိုးဝါး မြည်သံကြီးကိုကြားရမည်မှာ မလွဲပါ။

ဒါပေမယ့် သူမက တစ်စက်မှ လှည့်မကြည့်၊ တီးဝိုင်းကို ကွပ်ကဲညွှန်ကြားနေရာမှ တုန့်ဆိုင်းမသွား၊ ရပ်တန့်မပစ်ခဲ့ပါ။

သူ့အတူပင် ပါးစပ်ဆိုင်းတီးနေသူ အဆိုတော်များကလည်း အရှိန်မပျက် ဖွဲကောင်းကောင်းနှင့် ဆက်လက်သီဆိုနေလျက်သာ။

အစောင့်စစ်သားသည် တန်းစီနားထောင်နေကြရသော အမျိုးသမီးတွေကြားမှ ရှေ့ကိုတိုးဝင်သွားသည်။ မကြာမီ ပရိသတ်တွေက သူ့နောက်တွင် ကွယ်သွားခဲ့ရာမှ သူ့ကိုကျွန်မ မမြင်ရတော့ပါ။

သူ ဂီတအဖွဲ့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်သွားတွေ့ပြီး အကြမ်းဖက်ရမ်းကားတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျွန်မရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိုးကြောက်နေမိရသည်။

သို့သော် ဂီတသံစဉ်တွေက အခမ်းနားဆုံး အထည်ဝါဆုံး အလှပဆုံး အထွတ်အထိပ်သို့ ရွေ့မျောနေသည်နှင့်အမျှ ဘသားချောရဲ့ မာန်ဖီ အံကြိတ်သံကြီးလည်း ထပ်ထွက်မလာတော့ပါချေ။

သူ တေးဂီတသံတွေကို အာရုံစိုက်နားထောင်နေလို့လား။

ရှေ့လူအုပ်မှ ခေါင်းတွေ နည်းနည်းဖယ်သွားသလို သူ့ကိုတစ်ချက်ဖမ်းတွေ့လိုက်ရပါသည်။

အစစ်ပါပဲ။ ဘသားချောမျာ ဂီတဝက်ပါထဲတွင် ပါးစပ်အဟောင်းသား ငေးမောမျောပါလျက် မလှုပ်မယှက် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေပါပေါ့။

ဘီလူးတစ်ကောင်နှင့်မခြား ကြမ်းရိုင်းရက်စက်ခဲ့သော ဖက်ဆစ်တစ်ယောက်၏ အသွင်လက္ခဏာတွေ လုံးဝပျောက်ပျက်လျက် ခံစားမှုနှလုံးသားနှင့် ဂီတ၏ သားကောင်ဖြစ်နေသည်ကို အထင်အရှား တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း တိမ်တိုက်ပြာများတွင် လွင့်ပါသွားပြီး အတိတ်၏ ဝဲဂယက်ထဲတွင် မေ့မူးနေရပါတော့သည်။

ဂီတပီရာကြီး "ချော့ပင်"၏ မိုးစက်သံစဉ်များက နယ်သာလန်တွင် နေထိုင်ခိုက် ကာပွဲတစ်ခု၌ ကျွန်မကို ကောင်လေးတစ်ယောက် ပထမဆုံး ချစ်စကားပြော၍ ချိန်းဆိုခဲ့ခြင်းအား ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်လည် အမှတ်ရ စေပါ၏။

ထို့အတူ ဟာင်ဒဲလ်၏ မက်ဆီးယားခေါ် ဂီတသီချင်းကြီးမှ "ရွာလေ" ဆင်ဖိုနီသံစဉ်များကလည်း အင်္ဂလန်တွင် သူငယ်ချင်းများနှင့် ခရစ်စမတ်ပွဲ နွှဲခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို ပြီးပြီးပြက်ပြက် မြင်ယောင်စေခဲ့သည်။

ဒီဘွတ်ဆေ့၏ "ပျော်စရာစိတ်ကူး" ဆိုသည့် သံစဉ်တွေကတော့ ကြာလှပြီဖြစ်သော တစ်ချိန်က အဖေ အမေနှင့် ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ တစ်တွေ လှလှပပဝတ်စားပြီး ကခုန်မြူးတူးခဲ့ကြပုံများကို တွေးမြင်ကာ မျက်ရည် ဝဲစေပြန်သည်။

တေးသွား၏ နောက်ဆုံးအပိုဒ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်ပါပြီ။ ပထမတော့ အစောင့်စစ်သား၏ ရှေ့မှာမို့ လက်ခုပ်ဩဘာပေးဖို့ တုန့်နှေး နေကြသေး၏။

သို့ပေမယ့် တင်းမာခက်ထန်နေရသော သူ့မျက်နှာ၏ နောက်ကွယ်မှာ လွမ်းဆွေးတမ်းတမှုများ ခံစားနေရသည်ကို မနည်းချုပ်တည်းထားရဟန် ပေါ်လွင်လျက်ရှိပါသည်။

လောလောဆယ်အနေဖြင့် သူကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မတို့လိုပင် မိတကွဲ ဖတကွဲ အထီးကျန်ဘဝရောက်နေမည် ထင်ရပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့၏ ဩဘာလက်ခုပ်သံကြီးမှာ မိုးမြေ သိမ့်သိမ့်တုန်လောက်အောင် ဟည်းထွက်လာပါတော့၏။

ထိုည အဆောင်ထဲမှာ ကျွန်မနှင့် အင်တွိုင်းနက်၊ အဲလက်တို့ ညီအစ်မသုံးယောက်သား ဂီတပွဲတော်အကြောင်း စားမြုံ့ပြန်လို့ မဆုံးတော့ပါ။

သူတို့က စက္ကူကြမ်းပေါ်တွင် ရေးထားသော သူတို့၏ ဂီတ သင်္ကေတတွေကို ကျွန်မအား ပြသကြသည်။ လက်ရေးတွေက သေးသေး

နပ်နပ်ကလေးတွေမို့ သူတို့ဖတ်လို့ရတာပဲ အံ့ဩချီးမွမ်းနေရပါသေးသည်။

ရှုပ်ထွေးခက်ခဲလှသော သံစဉ်သီကုံးမှုတွေကို ဝိုင်းခေါင်းဆောင် မာဂရက်အရိုင်ဘတ်(ဂျ)က အားကောင်းလှသော သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲမှ ပြန်ဖော်ယူနိုင်ခဲ့သလို သာသနာပြုဆရာမ ဒိုရာနှင့်တွဲ၍ တူရိယာပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မပါဘဲ ပါးစပ်သက်သက်ဖြင့် တီးမှုတ်နိုင်အောင် စီမံသင်ပြခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသတဲ့။

နောက်နှစ်ကျတော့လည်း ထိုပါးစပ်သံစုံတီးဝိုင်းကို သုံးလေးကြိမ် တင်ဆက်ဖျော်ဖြေနိုင်ခဲ့ကြပြီး အကြိမ်တိုင်းမှာလည်း မတူတာမူခြားလျက် အံ့မခန်းအောင်မြင်မှုတွေ ရခဲ့ရပါသည်။

ကြွက်တွေရဲ့ အလယ် မိလ္လာနံ့တွေ တထောင်းထောင်းနှင့် အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းလှသည့် ငရဲခန်းမှာ ဂီတသံက ကျွန်မတို့၏ ဘဝမျှော်လင့်ချက်နှင့် လူ့ဂုဏ်သိက္ခာတို့ကို အသစ်ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။ ရှင်သန်မြင့်တင်ပေးခဲ့သည်။

ယခင်နှစ်များက ဘဝတူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ကျွန်မထံ စာရေးခဲ့ရာတွင်–

"ကိုယ် အဲဒီလို တေးဆိုနေရတဲ့ အချိန်မှာ အကျဉ်းကျနေပါလား ဆိုတာကို မေ့သွားတယ်၊ တကယ်ပဲ လွတ်လပ်မှုရနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်ကွ" ဟု ဆိုပါသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်မတို့ အမေနှင့် ပြန်ဆုံစည်းခဲ့ကြပါသည်။

အဖေကတော့ အမျိုးသား အကျဉ်းစခန်းမှာ သေဆုံးသွားသဖြင့် ပါမလာတော့ပါ။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မသုံးယောက် အမေရိကန်သို့ ပြောင်းလာခဲ့ကြရာမှ အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး သားသမီးတွေ မြေးတွေပင် ရခဲ့ပါပြီလေ။

အမေလည်း ကျွန်မနှင့်အတူ အသက် ၉၅နှစ်ထိ ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်သွားပါသည်။

၁၉၈၀ ခုနှစ်၏ တစ်ရက်၌ညီမငယ် အန်တွိုင်းနက်သည် သူ့အိမ်

ထပ်ခိုးဘုံဆောင်ကို ရှင်းလင်းရင်းမှ ဖိစမျက်နှာရှိသော သူတို့ ပါးစပ်တီးဝိုင်း၏ သင်္ကေတမှတ်စုစာအုပ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့ရသည်။

ထူးဆန်းရှားပါးလှသော ဂီတမှတ်စုကို မပျောက်မပျက် ထိန်းသိမ်းနိုင်အောင်ဆိုပြီး သူသံပြိုင်သီချင်းဆိုခဲ့ဖူးသည့် ဘုရားကျောင်းရှိရာ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ပလိုအယ်တိုမြို့ရှိ စတင်းဖို့ဒ်တက္ကသိုလ်သို့ လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။

စတင်းဖို့ဒ်မှ မော်ကွန်းထိန်းက ထိုသမိုင်းဝင်စာအုပ်ကို တွေ့သွားသည်တွင် အဲဒီတေးသွားတွေကို သံပြိုင်အဖွဲ့နဲ့ ပြန်ဆိုရရင် ကောင်းမှာပဲဟု ဆန္ဒပြုခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ ပလိုအယ်တိုမှ ကျွန်းဆွယ် အမျိုးသမီးများ သံပြိုင်တေးအဖွဲ့က ပါးစပ်သံစုံဂီတကို လေ့ကျင့်ကြသေး၏။

၁၉၈၃ ခုနှစ်ကတော့ ဥရောပ အာရှနှင့် အမေရိကန်တလွှားမှ ကိုယ်တိုင် ပါဝင်သီဆိုခဲ့သူ အကျဉ်းသူ ၉ယောက် ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ရောက် လာကြပြီး၊ ကျွန်းဆွယ်အမျိုးသမီး သံပြိုင်တေးအဖွဲ့၏ တင်ဆက်ဖျော်ဖြေမှုကို အားပေးခဲ့ကြသည်။

သံမဏိ အကျဉ်းသမားဟောင်းတစ်စုသည် ဘုရားကျောင်းဝတ်ပြုခုံတန်းတွင် ထိုင်နေကြရင်းမှ ကြာညောင်းလှသော အတိတ်ဆီမှ သူတို့သီကြွေး ခဲ့သော"မသေတဲ့သီချင်းသံ" တေးသွားများကို နားထောင်ခဲ့ကြသည်။

ဆံပင်တွေ မီးခိုးရောင် တောက်နေပြီဖြစ်သော ဆရာမကြီး နီရာချိန်ဘာ့(စ်)ဆိုလျှင် သူ့လက်ဖဝါးကိုသူ လက်သီးဆုပ်ဖြင့် လိုက်ထုလျက်ဖြင့် တေးသွားကို စည်းချက်လိုက်နေတာ တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

တစ်ချိန်တည်းမှာ သူ့မျက်နှာပြင်မှာ နာကြည်း ဆွေးမြေ့မှုဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေပြီး မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းနေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင် သူက အကျဉ်းစခန်းတွင် အတူဝိုင်းဆိုခဲ့သော ဘဝတူတေးသံရှင်များကို မြင်ယောင်နေခဲ့၍ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မကို ရင်ဖွင့်ပါသည်။

တေးသံရှင်တွေ အနက်မှ တစ်ဝက်လောက်မှာ မလွတ်ခင်ပင် သေဆုံးခဲ့ကြရပြီး၊ ထိုအထဲတွင် ဂီတမှူး မာဂရက်ဒရိုင်ဘာ့(ဂ်)လည်း

အပါအဝင်။

ယနေ့မှာတော့ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်ရှိ အမျိုးသမီး သံပြိုင်တေးအဖွဲ့များက "မသေတဲ့သီချင်း"ကို သီဆိုဖျော်ဖြေနေပါပြီ။

ထို့ပြင်မက ၁၉၉၇ ခုထုတ် "သုခဘုံလမ်း" ရုပ်ရှင်ကားကလည်း ကျွန်မတို့၏ ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းကို တမ္ဘာ့လူသားတွေကို အောင်မြင်စွာ တင်ဆက်ပြသနိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုရပါတော့မည်။

* * *

အမေတစ်ခါက ကျွန်မကို ပြောဖူးသည်။

အဖေက သူတို့ဖမ်းဆီးခံရ၍ လူချင်းမခွဲခွာရခင်ကလေးမှာ အမေ့ကို နောက်ဆုံး မှာသွားသည်တဲ့။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်တာဖြစ် နာကြည်းခံပြင်းမှုတွေနဲ့ ရန်ငြိုးမဖွဲ့မိပါစေနဲ့ကွာ။ ဒီနာကြည်းမှုနဲ့ အာဃာတ တရားဟာ မင်းကို ဖျက်စီးတဲ့အထိ ဒုက္ခပြန်ပေးလိမ့်မယ်"

အာဃာတကို ပယ်ဖျောက်၍ ခွင့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ တကယ်ပဲ မလွယ်ကူ တဲ့အလုပ်ပါ။

ဒါပေမယ့် ဆူမတြား အကျဉ်းစခန်းတွင် အသက်ရှင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများ အဖို့တော့ ခဲရာခဲဆစ်ကိစ္စကို လွယ်လွယ်လေးနှင့် လုပ်ဆောင်အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့ကြပါ၏။

ရက်စက်ဆိုးဝါးလှသော အကျည်းတန်ရပ်ဝန်းကို ပီသ၍ ကြည်မြသော ဂီတသံစဉ်များဖြင့် ပိုက်ထွေးကာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ လွတ်လပ်စေခဲ့ရုံမက သောကငြိမ်းဆေး တေးသံသာကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းသို့ပင် လက်ဆောင်ကမ်းခဲ့ပါလေပြီတကား။

(RD 1998 FEB မှ)

* * *

ကျေးဇူးတင်ပါသည်ကင်ဆာ

ဇာတ်လမ်းမှာ ရေပန်းအောက်တွင် ရေချိုးရင်း ပေါင်ခြံမှ အကျိတ်တစ်လုံးကို စမ်းမိရာမှ စ,ပါသည်။

ဒုက္ခပါပဲ။ အူကျပြီထင်ပါရဲ့။ လာမယ့်ဆောင်းဦးပေါက် ဘော့စတွန်မာရသွန်ပြေးပွဲ ဝင်နွှဲမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးတော့ ရေစုန်မျောပါပြီ။

ထိုနေ့ ၁၉၈၃ခု စက်တင်ဘာလ ၂၉ရက်မှာပင် ဆရာဝန်ကို သွားပြမိ၏။

မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် လွှတ်တော်အမတ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ရောဂါဗေဒဆရာဝန်ကြီး ဖရီးမင်းကယ်ရီအား ပြသခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေရာမှ–

"အင်း– ဒါဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ" ဟုပြော၏။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ကြောက်စိတ်လွှမ်းသွားတာ ခံစားလိုက်ရသည်။

"ဒါဖြင့် ဥပမာအနေနဲ့ ဘာပြောမလဲဆရာ"

ကျွန်တော့် မေးခွန်းက ခပ်အေးအေးသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့် အသံကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ပူစပ်ပူလောင်နှင့် ပျာပျာ သလဲနိုင်လှ၏။

ဒေါက်တာ ကယ်ရီက ကူးစက်ရောဂါမျိုးစုံအကြောင်းနှင့်

အဖုအကျိတ်များအကြောင်းအပြင် ယောက်ျားကင်း၏ရောဂါခေါ် အကျိတ်ကင်ဆာများအကြောင်းပါ ပြောပြခဲ့ပါ၏။

ပြီးတော့ စမ်းသပ်မှု အဖြေများရရချင်း ကျွန်တော့်ဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားမည်ဟု ဆိုခဲ့ပါသည်။

ပြောသည့်အတိုင်း ထိုညနေမှာပင် ကျွန်တော့်ရုံးခန်းသို့ ဖုန်းခေါ်လာပါ၏။

သွေးစစ်ချက်တွေမှာတော့ ရောဂါလက္ခဏာမတွေ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ခြားထပ်စစ်စရာတွေ ကျန်သေးသည်ဟုဆို၏။

ကျွန်တော်လည်း ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ဖုန်းပြန်ချ လိုက်သည့်နောက် နဂိုအတိုင်း စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှု၏ ဖိစီးနှိပ်စက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ ပြန်သည်။

ဇနီးဖြစ်သူ နစ်ကီထံသို့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောလိုက်သည်။

လင်မယားနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးသုံးသပ်ခဲ့ရာမှ သာမန်ကူးစက်မှုတစ်ခုသာ ဖြစ်နိုင်၍ တကယ်တမ်း စိုးရိမ်ပူပန်မှု မလိုကြောင်း ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်မိကြ၏။

သို့တိုင် ထိုညတစ်ညလုံးတော့ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။

တစ်ပတ်ကျော်အကြာတွင် နစ်ကီသည် စာကြည့်တိုက်သို့သွား၍ အကျိတ်ကင်ဆာရောဂါအကြောင်းတွေကို ရှာဖွေလေ့လာခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအကြောင်းတွေကို ဖတ်လိုစိတ် မရှိခဲ့။ အို . . . အဲဒီအကြောင်းကို ကြားလည်း မကြားချင် ပြောလည်း မပြောချင်တော့။

တစ်ခုသော အင်္ဂါနေ့မှာတော့ ဒေါက်တာကယ်ရီက ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံစမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ခါတ်မှန်ရိုက်ခဲ့၏။

ထို့နောက် . . .

"ခင်ဗျား ပါရဂူတစ်ယောက်နဲ့ သွားတွေ့ရင်ကောင်းမယ်" ဟု သူ့ဆန္ဒကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

သူက ဘက်သီးစဒါနေဗဲလ် ဆေးရုံကြီးမှ ဒေါက်တာရှန်းကို

ဖုန်းခေါ်၍ ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံဖို့ ချိန်းပေး၏။ အနီးစပ်ဆုံးအနေဖြင့် အကျိတ်ကင်ဆာဖြစ်ဖို့ များနေလေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နစ်ကီက ပါရဂူကို သွားတွေ့လျှင် သူ့ကို မခေါ်ဘူးလားဟု မေးသည်။

"လိုမယ် မထင်ပါဘူးကွာ– နောက်မှ သူဘာပြောတယ်ဆိုတာ မင်းကို အသိပေးမှာပေါ့" ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေခဲ့မိ၏။

ဤသည်ပင် ကျွန်တော့်အမှား ဖြစ်သွားသည်။

နစ်ကီက သူ့ကိုပစ်ပယ်ရကောင်းလားဆိုပြီး ဒေါပွတော့သည်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သူ့ရဲကောင်းဆန်ဆန် အရဲစွန့်သွားသည့် အတွက်လည်း အပြစ်တင်၏။

သူ့စကားတွေကို နားထောင်နေရင်းမှ အိမ်ထောင်ဦးစီး၏ အပိုင်းကဏ္ဍမှာ ပြောင်းပြန်ဖြစ်တော့မည့် အရိပ်အယောင် သမ်းလာကြောင်း နားလည်လိုက်ရသည်။

ခုအချိန်ထိတော့ ကျွန်တော်တို့၏ မိသားစုဘဝမှာ ကျွန်တော်၏ ဦးဆောင်ရှေ့ရွက်မှုအောက်တွင် ဥမကွဲသိုက်မပျက် ချောမွေ့လှစွာ ခရီး ဆက်နေဆဲဖြစ်၏။

တစ်ချိန်က နစ်ကီသည် ဥပဒေကျောင်းကို တစ်နှစ်တက်ပြီးမှ မိသားစုဘဝကို မြှင့်တင်ရန် ကျောင်းထွက်ခဲ့သေး၏။

ဒါပေမယ့် လက်ရှိအခြေအနေသစ်က မတူခြားနားသော စွမ်းအား တစ်ရပ်ကို တောင်းဆိုနေပေပြီ။

ကျွန်တော့် အစွမ်းသက်သက်ဖြင့် မလုံလောက်တော့ပါ။ လောလောဆယ် နစ်ကီလည်း ဘာမှတတ်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်။ သူ့ခမျာ အခြေအနေဆိုး ဆိုက်ခဲ့ရတာတော့ အမှန်ပင်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာတော့ နစ်ကီလိုက်ပါလျက် ဆေးရုံသို့ကျွန်တော် သွားပြခဲ့သည်။

ဒေါက်တာရှန်းနှင့်အတူ ဌာနမှူး ဒေါက်တာ ဗီး(ချ်)တို့ပါ စမ်းသပ် ခဲ့ရာမှ ကျွန်တော်၏ လည်ပင်းနှင့် ချိုင်းအောက်များတွင် အဖုအကျိတ်တွေကို

မြတ်ကျမ်း

ထပ်တွေ့ခဲ့၏။

ရင်ဘတ်ကို ရိုက်ကီထားသော ဓာတ်မှန်ကားချပ်ကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့ အပြားမှာ အကျိတ်တွေ ပျံ့နှံ့နေလို့ပါလား။

ဒေါက်တာ ဗီးချ်၏ ရုံးခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်က မျှော်လင့်ချက် တန်းလန်းနှင့် မေးခွန်းတွေ တရစပ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစား၏။ နစ်ကီက ကျွန်တော့် ထက်ပင် ပို၍ပြင်းပြင်းထန်ထန် စောဒကတက်၏။

သူစုစမ်းလေ့လာထားသမျှ အချက်အလက်တွေကို ကိုင်စွဲပြီး ဆေးစပ်မှုများကို အသေးစိတ်မေးမြန်းခဲ့ရာမှာ အသေးစိတ်အဖြေများ ရရှိခဲ့သည်။

နောက်တစ်ဆင့်အနေဖြင့် အသားစနမူနာ စစ်ဆေးခြင်းကို သောကြာ နေ့ မနက်မှာ လုပ်ရ၏။ ထိုညနေမှာပင် ဒေါက်တာဗီးချ်က ကျွန်တော့်ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်၏။

အင်္ဂါနေ့ကျမှ အဖြေအပြည့်အစုံရမည် ဖြစ်လင့်ကစား လောလော ဆယ် တွေ့ရှိချက်အရပင် ကျွန်တော့်မှာ အရည်ကျိတ်တွေ ရှိနေကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဆိုပါသည်။

"အန္တရာယ်မရှိဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူးဗျ"

ဘယ်လောက်များ အပြောလိမ္မာလိုက်ပါသလဲလို့။ အန္တရာယ် မရှိဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူးဗျတဲ့။ ပြီးတော့ . . .

"အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ်" တဲ့။

တစ်ဆက်တည်း၌ ဒေါက်တာ ဗီးချ်က အကျိတ်ကင်ဆာရောဂါကို သက်သာနိုင်အောင် ကုသကောင်းကုနိုင်မည် ဖြစ်သော်လည်း ပျောက်ကင်းအောင် တော့ တတ်နိုင်မည် မထင်ကြောင်းလည်း အသိပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်လည်း တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး ငေါင်ငေါင်ကြီး ထိုင်နေမိ၏။

ထို့နောက်မှ နစ်ကီကို လှမ်းဆက်လိုက်သည်။

"အို . . . အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ဒါလင်ရယ်။ ဖြစ်သမျှကို

ရင်ဆိုင် လိုက်ကြစတမ်းပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား။ စိတ်အေးအေးထားပြီးသာ အိမ် ပြန်လာပါနော်"

ထိုညနေအဖို့ ကျွန်တော့်နှင့် နှစ်ကီမှာ အိပ်ရာပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်းက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရဖြစ်မှု၊ စိတ်သောကရောက်မှု၊ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့မှု လှိုင်းတံပိုးများ၏ ဒဏ်ကိုလူးလှိမ့်ခံနေကြရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကီ၏ အားပေးမှုနှင့် အကြင်နာ မေတ္တာများကိုတော့ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သမီးကြီး အက်ရှ်လေ(၉)နှစ်နှင့် သမီးလတ် ကက်တီနာ(၆)နှစ်တို့က အောက်ထပ်မှာ ဆော့ကစားနေစဉ် သမီးအငယ်ဆုံးလေး မော်လီ(၂)နှစ်က ဘေးခန်းတွင် အိပ်ပျော်နေဆဲမှာပင် ကင်ဆာဆိုသော မကောင်းဆိုးဝါးကြီးက ကျွန်တော့်ဘဝထဲသို့ နင်းဝင်ခဲ့ပါပြီတကား။

ကျွန်တော် ရှေ့ဆက်ဘယ်လောက် အသက်ရှင်နေ ခွင့်ရပါဦးမလဲ။

ခုမှ ကျွန်တော့်အသက်က ၄၂နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။

မတော်လို့များ ခုအချိန် ကျွန်တော်သေသွားခဲ့လျှင် မော်လီတောင် မှတ်မိလိုက်မည်မဟုတ်။

* * *

အောက်တိုဘာလ ၈ရက် စနေနေ့ကတော့ လှပသာယာသော နေ့လေးတစ်နေ့ဖြစ်သလို ကျွန်တော်တို့မိသားစု ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ စီစဉ်လိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်က နေပူစာလှုံပြီး နှစ်ကီနှင့် သမီးလေးတွေ ကစားနေတာကို စောင့်ကြည့်ရင်းမှ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မျက်စိထဲစွဲနေအောင် မှတ်သားနေမိ၏။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်မပါဘဲ ဖြစ်တည်နေသော ကျွန်တော့်မိသားစုကို ပထမဆုံး မြင်တွေ့ခွင့်ရလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ လွန်ခဲ့တဲ့ ၉နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော်က နိုင်ငံရေးကိစ္စတွေ လုံးပန်းနေချိန်တွင် သူတို့သားအမိလေးယောက်တည်း မပျော်ပျော်အောင်

ကြုံဖန်နေရသည့် အဖြစ်ကိုပါ ရွေးဆနားလည်လိုက်ရပါတော့၏။

ကျွန်တော်တို့ ဘေးပတ်စန်းကျင်မှာ တခြားမိသားစုများလည်း သူတို့အဖေများနှင့် အတူရှိနေကြပါသည်။

အဲဒီအဖေတွေကတော့ ခုလိုအချိန်မျိုးကို မှန်မှန်ကန်ကန် တကယ်ပဲ တန်ဖိုး ထားတတ်ကြရဲ့လားဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

ဒီနေရာမှာ မိသားစုနဲ့အတူ နေဖို့ထက် ပိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဘာတွေများ ရှိသေးလို့လဲ။

တနင်္ဂနွေနေ့ ကျွန်တော်နှင့် နစ်ကီဘုရားကျောင်းမှ ပြန်လာပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တချို့ကို ကျွန်တော်ချလိုက်မိတော့သည်။

ပထမ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မက်ဆာချူးဆက်ပြည်နယ် လိုဝယ်မြို့ကလေးသို့ ပြန်ပြောင်းနေကြမည်။ ထိုမှာက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှိသလို ကျွန်တော်တို့ကို သံယောဇဉ်ကြီးသော မိဘဆွေမျိုးများလည်း ရှိနေသည်လေ။

ဒုတိယအနေဖြင့် ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ ယခုအိမ်ကို ရောင်းပစ်လိုက်မည်။

တတိယကမူ နစ်ကီ ဥပဒေကျောင်း ပြန်တက်ရမည်။ ကျွန်တော် မရှိသည့်နောက် ဆောင့်တင်းခိုင်မာသော စီးပွားရေးရှိထားဖို့အတွက် ဥပဒေဘွဲ့တစ်ခုတော့ မလွဲမသွေ လိုအပ်သည်။

နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ၁၉၈၄ ခုနှိုဝင်ဘာလအတွင်း ကျင်းပမည့် လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲ မဝင်တော့ဘဲ ကျွန်တော် အနားယူလိုက်ဖို့ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့ လတ်တလော ကြုံတွေ့ ရင်ဆိုင်နေရသည်မှာ တဒင်္ဂဘဝ အသက်ရှင် ရပ်တည်ရေးသာ ဖြစ်၍ သေရေးရှင်ရေး အစစ်ဆိုလည်း မမှားပါချေ။

တစ်နည်းဆိုတော့ စီးပွားရေးအောင်မြင်မှု၊ နိုင်ငံရေးရည်မှန်းချက် ဆိုတာမျိုးတွေထက် ကျွန်တော် ဒီလောကမှာ ဘယ်လောက် နေရဦးမလဲ ဆိုတာသာ အဓိက ပြဿနာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာဗီးချ်က အင်္ဂါနေ့တွင် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များကို

အတည်ပြုခဲ့ပါသည်။

အန္တရာယ်သိပ်မကြီးမားသော အပျော်စား အကျိတ်ကင်ဆာတစ်မျိုး ဖြစ်နေတာ သေချာပါသည်တဲ့။

ရောဂါတိုးလာပြီဆိုလျှင်တော့ နာကျင်ကိုက်ခဲလာမည်၊ အရွယ်အစား ကြီးထွားလာမည်၊ မကြာခဏ ဖျားမည်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်ချမ်းမည် စသည့် လက္ခဏာများ ပြတတ်သည်ဆို၏။

ကုသလို့ရချင်လည်းရမည်။ မရချင်လည်းမရ။ တစ်အပ်မပြော နိုင်ပါတဲ့။

သူပြောခဲ့သော စကားလုံးများက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အဆက်မပြတ် ပေါက်ကွဲနေခဲ့ရပါပြီ။

"ကုသမှုတွေက ထိရောက်အောင် ကယ်တင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတော့ ထင်ထင်ရှားရှား မပေါ်ပေါက်သေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်တော့ ဒီအကျိတ်တည်ရောဂါမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ ကုလို့မရဘူးလို့ပါပဲ"

* * *

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘက်သီးစဒါ ဆေးရုံကြီးမှ ဒေါက်တာရှန်းအား တွေ့ဆုံပြီး အသိချင်ဆုံး မေးခွန်းတစ်ခုကို မမေးရဲမေးရဲဖြင့် မေးမိ၏။

"ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေရဦးမလဲ ဆရာ"

ကျွန်တော့်မေးခွန်းက ဒေါက်တာရှန်းအား တကယ်ပဲ စိတ်ထိခိုက် တုန်လှုပ်သွားစေပါသည်။

တအောင့်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ အဖြေပေးခဲ့သည်။

"စနစ်တကျ တွက်ချက်ထားချက်တွေအရ ဒီရောဂါရှင်တွေရဲ့ ပျမ်းမျှ သက်တမ်းဟာ ရှစ်နှစ်လောက်တော့ ရှိပါတယ်"

ရှစ်နှစ်။ ကျွန်တော်နှလုံးတွေတုန် ရင်တွေခုန်သွားသည်။ ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာထက်တောင် များနေပါသေးလား။

ဒီသတင်းကောင်းကို နစ်ကီအား ပြန်ပြောလိုက်တော့ သူမက

အမတ် တောင်ထပ်ရွေးလို့ ရှိုးမှာပဲလို့ ကောက်ချက်ချ၏။

ဆော့ဖ်စတွန်ရှိ ဒါနဖော်ဘက် ကင်ဆာအထူးကုဌာနမှ ဒေါက်တာ ဂျော့ချ်ကင်နယ်လော့စ်ကမူ ကျွန်တော့်လိုအကျိတ်နာမျိုးက ကုသလို့ရနိုင်ကြောင်း၊ ဓေဒနာရှင်အတော်များများမှာ ဆေးဖိုးဆေးစား အကုမလုပ်တဲ့နှင့်ပင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အသက်ရှည်နိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ရှင်းကြား၊ လည်ပင်းနှင့်ပခုံးပေါ်က အကျိတ်တွေကလည်း ငယ်သေးသဖြင့် လောလော ဆယ်ကုသဖို့ မလိုသေးကြောင်းနှင့် အားပေးစကားတွေ ပြောကြားခဲ့၏။

"ဒါဖြင့် ၈နှစ်လို့ မှန်းခဲ့တာကကော"

ဒါကလည်း ပျှမ်းမျှတွက်ချက်နှုန်းသာဖြစ်၍ ဒီအရင်က မှတ်တမ်းတွေ အရဆိုလျှင် ၁၂နှစ်နှင့် ၁၂နှစ်ကျော်တောင်ပင် နေသွားရကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာ ကင်နယ်လော့စ်က ရှင်းပြခဲ့ပါ၏။

"ကောင်းပါပြီ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်မှာ ဒီရောဂါရှိတဲ့အကြောင်း လူသိရှင်ကြား ကြေညာမယ်ဆိုရင် ဆရာဘယ်လိုသဘောရလဲ"

ဒေါက်တာ ကင်နယ်လော့စ် အံ့သြသွားပုံရလျက်—

"ကျွန်တော်အနေနဲ့တော့ ခုလောလောဆယ် ကြေညာမှာ မဟုတ် သေးပါဘူး။ ဒီရောဂါက ခင်ဗျားကို ထိခိုက်စပြုလာပြီ၊ ဒါမှမဟုတ် ကုသမှု ခံရတဲ့အဆင့် ရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့ လူတွေသိခွင့်ရှိပါတယ်။ လူများစုဟာ ကင်ဆာရောဂါကို အလယ်ခေတ်က ရောဂါဆိုးတချို့လို သတ်မှတ်ပြီး ပတ်သက်ချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးဗျ"

ထိုစဉ်က ဆရာဝန်ကြီးနှင့် နစ်ကိုဆန္ဒအရ ကျွန်တော့်မှာ ရောဂါရနေ သည်ကို လူသိမခံ လျှို့ဝှက်ထားရန် သဘောတူခဲ့ကြပါသည်။

* * *

ကျွန်တော်တို့မိသားစုသည် ခရစ်စမတ် အားလပ်ရက်ကို လိုဝယ်၌ ပင်ကုန်လွန်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး နေ့ရက်များ ဖြစ်ခဲ့၏။

ညတိုင်း မိသားစု ဆုံစည်းပြီး အေးအေးလူလူ ညစာစားကြရသည်။

စကားစမြည်ပြောကြသည်။ နိုင်ငံရေးအောင်မြင်မှုများရအောင် ကြိုးစားရန်းကန်နေချိန်များက သားမေ့မယားမေ့နှင့် ကုန်ဆုံးခဲ့ရသော အချိန်တွေကိုပင် နှမြော နေမိပါသေးတော့သည်။

လာမည့်ရွေးကောက်ပွဲအနိုင်ရရေး လုံးပန်းမည်ဆိုလျှင် မိသားစုအရေးကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ဆုံးရှုံးအနစ်နာခံရဦးမည်လဲ မသိ။

စင်စစ်တော့ တစ်ဖက်ခန်းမှာ အိပ်မောကျနေသော ကလေးများသာလျှင် ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို အပြည့်အဝပေးကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

လွှတ်တော်ဖွင့်ရက် သိပ်မကျန်တော့သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ သားမယားတွေနှင့် ခွဲနေသင့်ပါသလား။

သေမင်း၏ စိန်ခေါ်မှုကို မိသားစုတွေ လက်တွဲထားသော စုပေါင်းအင်အားဖြင့် ရဲရဲရင်ဆိုင် ခုခံတိုက်ပွဲဝင်တာက ပိုမကောင်းပေဘူးလား။ လောကမှာ ကိုယ့်မိသားစု စိတ်ချမ်းသာမှုထက် ဘယ်ရာထူး ဘယ်အာဏာ ဘယ်စည်းစိမ်တွေက သာဦးမှာလဲ။

အတွေးများ အဆုံးတွင် နစ်ကီနှင့် သမီးများကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြောလိုက်မိပါတော့သည်။

"ကိုယ်–ရွေးကောက်ပွဲမဝင်တော့ဘူး၊ လောလောဆယ်လည်း အမတ်အဖြစ်က နုတ်ထွက်တော့မယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒယ်ဒီရဲ့"

သမီးကြီးကမေး၏။

"ဩော်– သမီးတို့နဲ့ ဒက်ဒီ ပိုပြီးအတူနေရအောင် လို့ပါကွယ်"

"ဒက်ဒီရယ် သမီးတို့အဖို့ ဒက်ဒီနဲ့ ခွဲနေနေကျပဲဟာ၊ အဆန်းမဟုတ်တော့ပါဘူး"

အက်ရှ်လေ၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ နင့်သွားရသည်။ ဆွေးသွားရသည်။

ဒီလိုတုံ့ပြန်စကားမျိုး ပြောလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်တော်မထင်ခဲ့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်ချိန်တော့ ကျွန်တော့်အပေါ် သူနားလည်

လာပါလိမ့်မည်။

သွားအဖုတွေ အတူနေရသည့် အရသာလေးကို မကြာခင် ပေးစွမ်းနိုင်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်မိပါသည်။

အို . . . ကျွန်တော်၏ အနာဂတ် ကံကြမ္မာကို နစ်ကီနှင့် သမီးလေးတွေ လက်ထဲ ဝကွက်ပြီး ပုံအပ်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံး။

* * *

နောက်တစ်ပတ် ကြာသပတေးနေ့မှာတော့ ဘော့စတွန်ပြည်နယ် ရုံးခန်းမတွင် ရာထူးမှ ကျွန်တော် အနားယူသည့် ကြေညာချက်ကို ကိုယ်တိုင် ဖတ်ကြားခဲ့ပြီး မေးခွန်းတွေကို ဖြေမိပါသည်။

ကြင်နာတတ်သော သတင်းထောက်များက ညှာညှာတာတာ မေးခဲ့သော မေးခွန်းတွေဖြစ်ပါ၏။

ထို့နောက် ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသော မေးခွန်းထွက်လာပါသည်။

"အမတ်မင်းမှာ ဘယ်လိုရောဂါဝေဒနာမျိုး ရှိနေပါသလဲ"

သည်ထိုးနှက်ချက်ကို ကျွန်တော်မမှုဘဲ ခပ်လွယ်လွယ် ဖြေလိုက်သည်။

"ဒါ နိုင်ငံရေးပါ၊ ဆေးကုသမှုနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ အသည်းအသန် သိချင်နေတယ်ဆိုရင်တော့ စုံစမ်းကြပေါ့ဗျာ"

ပြောမယ့်သာပြောရသည်။ အနေးနှင့်အမြန် အဖြစ်မှန် ပေါ်မည်ဟု တွက်ပြီးသားပါ။

နစ်ကီနှင့် ကျွန်တော် ခန်းမဆောင်ကြီးမှ ထွက်လာရာတွင် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေတစ်အုပ်ကြီးက တဂိုင်ဂိုင်တရီရီဖြင့် ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကတော့ မှန်မှန်ကန်ကန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်လို့သာ တွက်ဆခံစားရင်း ဝါရှင်တန် ထွက်မည့် လေယာဉ်ကြီးကို တက်စီးခဲ့ကြ၏။

ကလေးတွေနေထိုင်ရာ မိတ်ဆွေများဆီသို့ လင်မယားနှစ်ယောက်သား ကားမောင်းရောက်သွားကြ၏။

အက်ရှ်လေက ပြေးလာပြီး ကြုံဆို၏။

"ဒယ်ဒီ ကျောင်းမှာ ဒယ်ဒီအကြောင်း ပြောနေကြတယ်၊ ဒက်ဒီ မကျန်းမာလို့ဆို"

ကျွန်တော်တို့ စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရသည်။

လက်စသတ်တော့ သူတို့ကတောင် ဆေးကပြောသည့် သတင်းတွေ ကြားနှင့်နေပြီကိုး။

နစ်ကီက သူတို့ကို အသေးစိတ် ရှင်းပြခဲ့သဖြင့် သူတို့လည်း စိတ် သက်သာရာရသွားကြသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဘော့စတွန်ဂလုပ် နေ့စဉ် သတင်းစာနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခန်း လုပ်လိုက်သည်။

တစ်ပတ်ကျော် တနင်္ဂနွေအထူးထုတ်တွင် ကျွန်တော့် ကင်ဆာရောဂါ အကြောင်းပါလာသည်။

ကဲ . . . လူတွေ ဘာပြောဦးမလဲ။

တယ်လီဖုန်းတွေ မြည်လာသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မေးလို့ပဲ မဆုံးနိုင်တော့။

အင်တာဗျူး ဆောင်းပါးကလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရလဒ်ကောင်းတွေ ထွက်ခဲ့၏။

ပြည်သူများက အကြောင်းစုံ သိသွားပြီဆိုလျှင်ပင်–

ကင်ဆာရောဂါကြောင့် အသရေပျက်ရမည့်ဘေးမှ ကင်းဝေး သွားရပါပြီ။

ဘဝတူ ကင်ဆာရောဂါသည်များထံမှလည်း အားပေးစာတွေ ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော် လမ်းမှန်ကမ်းမှန် ရွေးချယ်နိုင်ခဲ့ကြောင်းဖြင့်လည်း ထောက်ခံ၏။

အံ့သြစရာကောင်းလှပါဘိ။

ထိုစာတွေ အားပေးစကားတွေကြောင့် သေမင်းကို ဘာမမှု အံတု ရင်ဆိုင်ဝံ့သော သတ္တိတွေ ပိုများလာရသည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲဆိုသော စိတ်ဓာတ်ဖြင့်

အရာရာကို ကြောင့်ကြမဲ့ ကြည့်ရဲလာ၏။

ထိုအတူ နှစ်ကဓိ၏အစွမ်းအစကိုလည်း တန်ဖိုးထားတတ်လာစေ၏။

ယခုဆို ကျွန်တော့်ခေါင်းသည့်အပေါ်တွင် အမြင်သစ်အသွင်သစ်ဖြင့် ပို၍ မြတ်နိုးနေခဲ့ရပါပြီ။

အဆိုးထဲက အကောင်း၊ အရှုံးထဲက အမြတ်ပဲဆိုရပါတော့မည်။

ရောဂါဖြစ်လိုက်ခြင်းက သမီးတို့၏ တိုးတက်ရေးဦးအချိန်၏ အဖိုးတန် အရေးပါမှုကို ကျွန်တော့်အား ပြတ်ပြတ်သားသား သိမြင်စေခဲ့သည်။

ယခင်လိုသာဆိုပါက အချိန်အများစုမှာ မိသားစုနှင့်ခွဲ၍ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကိုယ်ဖန်တီးရင်း အထီးကျန်ဆန်နေရသည်။

ယခုတော့ အကျိုးရှိလေကို သူမ၏ သိပ္ပံလက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုမှာ ဝင်ကူညီချင် ကူညီနိုင်ပြီလေ။

သို့တည်းမဟုတ် အလတ်မ ကက်တီနာနှင့်အတူ တောစခန်းထွက်ရာ ဘရောင်နီသို့ လိုက်သွား ပို့လည်း ရသည်။

မော်လီကို ချီပိုး ချော့သိပ်ပြီး ပုခက်ထဲထည့်လွဲခွင့်လည်း ရှိနေပြီ။

ကဲ . . . ဘာလိုသေးလဲ။

ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။

အလျှော့အတင်းလေးတွေနှင့် ဟန်ချက်ညီအောင် ညှိယူရစမြဲ။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ချို့တဲ့လာသလို သေမင်းနှင့် နီးကပ်လာသည် ထင်ရ၏။

ဒါပေမယ့် စိတ်ဓာတ်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှ မကျ။ သေမင်းမက လို့ သေမင်းအဖေကိုတောင် မကြောက်။

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးစိတ်နှင့် ကင်ဆာဆိုတဲ့ သေမင်းကို စစ်ခင်းဖို့ အသင့်ပြင်ပြီးသား။

ရှင်သန်ခြင်း၏ တန်ဖိုး၊ ဘဝ၏အလှ၊ မိသားစု၏မေတ္တာ သံယောဇဉ်တွေကို ရင်မှာပိုက်လျက် အကြောက်တရားကို အနိုင်ယူလိုက်ပါမည်။

စိတ်ဓာတ်မကျသရွေ့ သေပြီဟု မဆိုနိုင်ပါ။

ကင်ဆာရောဂါကို ကြောက်နေဖို့မလို၊ ရင်ဆိုင်ရဲဖို့သာလိုလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့်လည်း–

ကျွန်တော် မိသားစုနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ကြီးပင် နေမိပါတော့သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်လိုက်စမ်း။

* * *

အယ်ဒီတာ မှတ်ချက်။ ။ ပေါလ်ဆန်ဂက်စ်သည် မကြာမီကပင် ဘော့စတွန် ဥပဒေပညာရှင်များအသင်းတွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ၎င်းကို ကုသနေသော ဆရာဝန်များ၏ ပြောကြားချက်အရ စနစ်တကျ အဆင့်မြင့် ကုသမှုများဖြင့် သူ့ကင်ဆာရောဂါကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ကြောင်း သိရှိရသည်။

(RD 1963 NOV မှ)

* * *

မေတ္တာကျေးဇူးသင်္ကေတ

ကျွန်မ၏ ၃၅နှစ်မြောက် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူငယ်ချင်း လော်ရီနှင့် ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ ကလေးများကို ပန်းခြံသို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ပျော်ပွဲစား စားပွဲ၌ ဆွဲခြင်းထဲမှ အသားညှပ်မုန့်တွေနှင့် ကွတ်ကီး မုန့်များကို အထုပ်ဖြည်ရင်းမှ ကစားကွင်းထဲ ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေကြသော ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်နေမိကြ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သား ရေသန့်ပုလင်းကိုယ်စီကို မြှောက်၍ ဂုဏ်ပြုဆုတောင်းပြီး တစ်ငုံစီသောက်လိုက်မိသည်။

သည့်နောက်တော့ တွဲလောင်းကျနေသော လော်ရီ၏ နားသံသီး အသစ်လေးကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ကျွန်မနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခဲ့သော ၁၃နှစ်လုံးလုံး လော်ရီသည် နားသံသီးလေးတွေကို အမြတ်တနိုးနှင့် အမြဲဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မရိုးအောင် အရောင်အသွေးမျိုးစုံ ဒီဇိုင်းပုံသဏ္ဌာန် မျိုးစုံ၊ ပုလဲနှင့်သလင်းကျောက်တွေ အပါအဝင် ကျောက်မျက် ရတနာမျိုးစုံ တို့ကို အဆန်းတကြယ် အလှအပ ဆင်ဝတ်ခဲ့တာ တွေ့ရသည်။

"ကိုယ် . . . ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလို နားဆွဲလေးတွေကို ကြိုက်ရသလဲ ဆိုတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ. . ."

လော်ရီကပြောပြသည်။

မေတ္တာကျေးဇူးသင်္ကေတ

ကျွန်မ၏ ၃၅နှစ်မြောက် မွေးနေ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သူငယ်ချင်း လော်ရီနှင့် ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ ကလေးများကို ပန်းခြံသို့ ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

ပျော်ပွဲစား စားပွဲ၌ ဆွဲခြင်းထဲမှ အသားညှပ်မုန့်တွေနှင့် ကွတ်ကီး မုန့်များကို အထုပ်ဖြည်ရင်းမှ ကစားကွင်းထဲ ခုန်ပေါက်မြူးတူးနေကြသော ကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်နေမိကြ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သား ရေသန့်ပုလင်းကိုယ်စီကို မြှောက်၍ ဂုဏ်ပြုဆုတောင်းပြီး တစ်ငုံစီသောက်လိုက်မိသည်။

သည့်နောက်တော့ တွဲလောင်းကျနေသော လော်ရီ၏ နားသံသီး အသစ်လေးကို သတိပြုမိလိုက်၏။

ကျွန်မနှင့် ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးခဲ့သော ၁၃နှစ်လုံးလုံး လော်ရီသည် နားသံသီးလေးတွေကို အမြတ်တနိုးနှင့် အမြဲဝတ်ဆင်ခဲ့သည်။

တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မရိုးအောင် အရောင်အသွေးမျိုးစုံ ဒီဇိုင်းပုံသဏ္ဌာန် မျိုးစုံ၊ ပုလဲနှင့်သလင်းကျောက်တွေ အပါအဝင် ကျောက်မျက် ရတနာမျိုးစုံ တို့ကို အဆန်းတကြယ် အလှအပ ဆင်ဝတ်ခဲ့တာ တွေ့ရသည်။

"ကိုယ် . . . ဘာကြောင့် အဲ့ဒီလို နားဆွဲလေးတွေကို ကြိုက်ရသလဲ ဆိုတာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ. . ."

လော်ရီကပြောပြသည်။

သူ့ဘဝကို အသွင်ပြောင်းစေခဲ့သော ငယ်စဉ်က အဖြစ်မှန်တစ်ရပ်ကို ပြန်လည်ဖော်ကျူးခဲ့ပုံမှာ…

* * *

မိုးဦးပေါက်ရာသီ၏ တစ်နေ့။ ဖြန့်စ်သမီးလေး လော်ရီကျောင်းနေစဉ်။ သူ့အတန်းတစ်တန်းလုံးမှာ ရှင်မြူးတက်ကြွဖွယ် မွမ်းမံပြင်ဆင်ထား၏။

ဆရာမ မစ္စလီတ်(စ်)သည် အတန်းရှေ့တွင် ရပ်နေရာမှ နီကျင့်ကျင် ဆံပင်များက ဂျက်တီကာနေဒီကဲ့သို့ ကုပ်ပေါ်ဝဲပြန့်နေပြီး မျက်လုံးပြာလေးများ မှာလည်း တဖျတ်ဖျတ် အရောင်လက်နေသည်။

သို့ရာတွင် လော်ရီ သဘောအကျဆုံးကတော့ ချွေကွပ်ထားသော ဆင်စွယ်ရောင်ပုလဲ နားသံသီးငှလေး တစ်စုံသာဖြစ်၏။

“နောက်ဆုံးတန်း ကျွန်မရဲ့ထိုင်ခုံကတောင် ပြတင်းပေါက်နေရောင်အောက်မှာ နားသံသီးလေးတွေ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲနဲ့ အရောင်ကွန့်မြူးနေတာ တွေ့ရပါတယ်”

လော်ရီက မှတ်မှတ်ရရ ဖွင့်ပြောခဲ့၏။

ဆရာမ မစ္စလီတ်စ်က အတန်းသားများအား ထိုနေ့သည် စာသင်နှစ်အတွက် မိဘဆရာကျောင်းသား မျက်နှာစုံညီတွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပမည့်နေ့ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်အမှတ်ရစေလိုက်သည်။

မိဘနှင့်ကျောင်းသူကျောင်းသားများအတွက် အရေးကြီးသော ပညာရည်တိုးတက်မှု အစီရင်ခံစာများ ရရှိမည့်နေ့ဆိုလည်းမမှား။

ကျောက်သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် မိသားစုတစ်ဦးချင်း မိနစ် ၂၀ကျ အချိန်ပေး တွေ့ဆုံရန် အက္ခရာစဉ်လိုက် စာရင်းရေးထား၏။

လော်ရီ၏ နာမည်က အောက်ဆုံးမှာပါရှိ၏။

ဒါက သိပ်တော့အကြောင်းမထူးလှ။

ဆရာမက အိမ်ကို စာပို့ပြီး တယ်လီဖုန်း အကြိမ်ကြိမ်ဆက်၍ ပြောထားသည့်တိုင်အောင်လည်း သူ့မိဘတွေ လာနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း လော်ရီသိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

လော်ရီ့အဖေက တံကယ့်ကဗျာဆရာကြီးဖြစ်သလို ထိုနှစ်က စံချိန်တင်လောက်အောင် အလွန်အကျွံသောက်စားနေခဲ့သည်။

ညပေါင်းများစွာပင် လော်ရီ့အိပ်ရာခင်းက သူ့အဖေ ထသောင်းကျန်း နေသံများနှင့် အမေ့ငိုရှိုက်သံတွေ ကြားနေရသည်။

တံခါးကို ထုဒုန်းဒုန်းထုနေရာမှ နံရံပေါ်မှ အရုပ်ကားချပ်တွေ တဒိုင်းဒိုင်းလွှပ်သံတွေလည်း နားမခံသာအောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

တစ်နှစ်သော ခရစ္စမတ်ကတော့ လော်ရီနှင့် သူ့ညီမလေးက ကလေးထိန်းပြီး စုထားသော ပိုက်ဆံမှ အဖေ့အတွက်ဆိုပြီး ဖိနပ်တိုက် ဘူရပ်ရှ်လေးတစ်ခု ဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့၏ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ကို စက္ကူအနီစိမ်းလေးများဖြင့် ရွှေရောင်ဖဲပြားလေးနှင့်ချည်လိုက်သည်။

ခရစ္စမတ်အကြိုညတွင် သူတို့အဖေအားပေးခဲ့ကြ၏။

သို့သော် . . .

သူ့တို့အဖေက ချည့်ခန်းအပြင်ဘက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် သုံးပိုင်း ပြတ်ထွက်သွားသည်ကို လော်ရီခမျာ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြောင် ကြည့်နေမိခဲ့ရရှာ၏။

ယခုတော့ . . .

ကျောင်းတွင် လော်ရီသည် ဝင့်ကြွားသော အပြုံးလေးများဖြင့် ထွက်လာကြသော သားတွေ သမီးတွေကို ကြောင်လေးတွေ ခွေးလေးတွေ တယုတယ ပိုက်ထွေးလျက် ခန်းမအဝင်မှ လာကြိုနေကြသော မိဘများကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ငေးနေရပြန်ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် . . .

အမေအဖေတွေက တိုးတိုးလေး ကပ်မေးသံ၊ ကလေးတွေက အားရပါးရ ရယ်မြူးသံ၊ ဆရာမ မစ္စလိတ်စ်၏ စကားသံတွေကိုတော့ မကြားမိသလောက်။

အတွေးတွေထဲမှာ ငါ့အမေနဲ့အဖေသာ သူတို့လို တံခါးဝကလာ စောင့်ပြီး နှုတ်ခွန်းဆက်ကြမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ ဟူသော အချက်ကသာ မင်းမူထား၏။

လူတွေအားလုံး ကုန်ပြီဆိုတော့မှ ဆရာမက တံခါးဖွင့်ပြီး လော်ရီကို ခေါ်လိုက်သည်။

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် လော်ရီလည်း ခန်းမကြီးထဲဝင်ခဲ့ရာမှ ခေါက်ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

ရှေ့စားပွဲပေါ်တွင်မူ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ဖိုင်တွဲများနှင့် စီမံချက်များက အထပ်လိုက်။

မစ္စလီတ်က ဖိုင်တွဲပေါ်မှကျော်၍ လော်ရီကို လှမ်းပြုံးပြသည်။ လော်ရီကလည်း ဘာများပြောဦးမှာပါလိမ့်ဟု ရင်မောစွာစောင့်နေမိ၏။

သူမအဖို့ မိဘတွေ မပါသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းနေမိသလို လက်ကလေးနှစ်ဖက်ပိုက်ရင်း ကြမ်းခင်းကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေခဲ့မိ၏။

ဆရာမ မစ္စလီတ်က သူမကုလားထိုင်ကို လော်ရီ့ဘေးသို့ရွှေ့ထိုင် ရင်း လော်ရီ့မေးဖျားလေးကို ပင့်ကာ မျက်လုံးချင်းဆုံဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

ဆရာမက စကားစလိုက်၏။

"ပထမဆုံးဆရာမပြောချင်တာကတော့ လော်ရီလေးရယ် . . . မင်းကို ဆရာမဘယ်လောက် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုတာပါပဲကွယ်"

လော်ရီက မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

မစ္စလီတ်၏ မျက်နှာပြင်တွင် သူ့တစ်သက် မြင်ရခဲ့သည့်အရာများ ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြင်နာသနားခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာ ညှာတာခြင်း၊ မေတ္တာ၏နူးညံ့ သိမ်မွေ့ခြင်းများ။

ဆရာမက စကားဆက်သည်။

"ဒုတိယအနေနဲ့တော့ . . . ဒီနေ့ . . .သမီးရဲ့ မိဘတွေ မလာနိုင်ကြတာဟာ သမီးရဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူးလို့ ဆရာမသိတယ်"

လော်ရီက ဆရာမမျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ထပ်ကြည့်မိပြန်ပါပြီ။

ဒီလိုလေသံမျိုး၊ ဒီစကားမျိုး၊ ဒီခွင့်လွှတ်ခြင်းမျိုး ဘယ်သူကမှ သူမကို မပြောခဲ့ဖူးပါလား။

တကယ့်ကို တစ်ယောက်မှ မပြောခဲ့ဖူးတာပါ။

“အဲ တတိယကတော့ ခုမျက်နှာစုံညီ တွေ့ဆုံပွဲမှာ သမီး မိဘတွေ ရှိရှိမရှိရှိ အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးတစ်ယောက်ထဲနဲ့ယှဉ်း ပွဲပြီးတယ်၊ သမီးဟာ စာသိပ်တော်တယ်ဆိုတာနဲ့ သမီးဟာ လိမ္မာသလောက် အရည်အချင်းပြည့်တဲ့ တမည့်ဆေးတစ်ယောက်အဖြစ် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမှုကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိလောက်တယ်ဆိုတာတွေပါ”

သည့်နောက် မစ္စလိတ်(စ်)က ပညာရည်အဆင့်အတန်းတွေကို အသိပေးပြောကြားလိုက်သည်။

လော်ရီ၏ အဖြေလွှာများ စာရွက်စာတမ်းများ ရည်မှန်းချက်များနှင့် ကြိုးစားမှုများကို ထောက်ပြပြီး ထက်မြက်သော စွမ်းရည်နှင့် ထူးချွန်မှုရှိကြောင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။

သူမက လော်ရီရေးဆွဲခဲ့သော ရေဆေးပန်းချီကားလေးကိုပင် တင်ပြ၍ အမွှမ်းတင်လိုက်သေးသည်။

ထိုပန်းချီကားကို ဘယ်တုန်းက ဆွဲခဲ့မှန်းပင် လော်ရီမမှတ်မိတော့။

ဒါပေမယ့် သူ့အသည်းနှလုံးထဲမှ မျှော်လင့်ချက်မြည်သံများကို ကြားလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ သူ့ဘဝ၏ တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲမှုများ စတင်ခဲ့ပြီလို့ နားလည်လိုက်ရသည်။

လော်ရီ၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်ကြည်တွေ ပြည့်လျှမ်းလာသည်နှင့် ဆရာမလိတ်စ် မျက်နှာပေါ်မှာ ရီဝေနွမ်းလျလျက်။

သို့လင့်ကစား ပုလဲရွှေနားဆွဲလေးတော့ ပြိုးပြိုးပြက်ပြက် ရောင်လှျံမပျက် တောက်ပဝင်းလက်နေဆဲ။

ကနုကမာကောင်ထဲမှ တန်ဖိုးမဲ့ ခဲလေးတစ်လုံးကတော့ အဆန်းတကြယ် အလှကြွယ်ခဲ့သည့် ပုလဲလုံးလေးအဖြစ် ဘဝပြောင်းခဲ့ ရပါပကော။

ဤသို့နှင့်ပင် လော်ရီခမျှာ သူ့ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းအောင် လှပပါကလားလို့ သိနားလည်လိုက်ရပါလေပြီ။

* * *

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသား အတွေးလွင့်မျောလျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေရင်းမှ လော်ရီတစ်ယောက် ဘာ့ကြောင့် နားဆွဲလေးတွေကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပန်ဆင်ခဲ့ရပါသလဲဆိုသည့် အကြောင်းအရင်းအမှန်ကို ခံစားသိရှိလိုက်ရပါ၏။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း အရက်သမား ဖခင်ကြီး လက်အောက်၌ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူဖြစ်၍ ကလေးဘဝက အဖြစ်ဆိုးတွေကို မေ့ထားခဲ့မိတာ နှစ်ချီကြာခဲ့ပါပြီ။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထားခြင်းကို အဖိုးတန်ရတနာ တစ်ပါးအသွင် ဘုရားသခင်က လက်ဆောင်နှင်းခဲ့ပါလားဟူသော အသိအမြင်ကိုရရှိရန် လော်ရီက ကူညီခဲ့ပါသည်။

သူမက အသက်ကြီးရင့်ချိန်ရောက်နေလင့်ကစား ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလေးအမြတ်ထားခြင်းဟူသော ဖိတ်ဖိတ်လက်လက်တောက်နေသည့် စိန်များကို ဆင်ယင်ရန် အချိန်မနှောင်းသေးကြောင်း နမူနာပြဆိုလိုက်ပါပြီ။

ထိုအချိန့်မှာပင် ကျွန်မတို့ကလေးတွေက ဆော့ကစားပြေးလွှားရင်းမှ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ပစ်လှဲလျက် သူတို့၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို အချက်ပြကြသည်။

တစ်ညနေလုံး ကျွန်မတို့လည်း ကလေးတွေနှင့်အတူ ဗိုက်ကားအောင် စားကြသောက်ကြရင်း ငယ်မူပြန်ကာ လိုက်ကစားမိကြသည်။

ဘဝ၏ ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးတစ်နေ့။

ဒီအထဲမှာ ဝမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးနှင့် မမေ့နိုင်ဆုံးက လော်ရီက ကျွန်မကို အနီရောင်ပန်းပွင့်လေးများ ဝေဆာနေသော စက္ကူဖြင့်ထုတ်၍ ရွှေဖဲပြားလေး ချည်နှောင်ထားသော ဘူးကလေးတစ်ဘူးကို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးခဲ့ခြင်းပါပေတည်း။

ကျွန်မဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

အထဲမှာတော့ တစ်ခြားဟုတ်ပါရိုးလားလို့။

အရမ်းလှတဲ့ နားဆွဲလေးတစ်စုံ။

(RD December, 1997 မှ)

စိန်ခေါ်လိုက်စမ်း

လူတော်တော်များများ "ရှုံးနိမ့်ခြင်း"ဟူသော ဝေါဟာရကို "အဆုံးသတ်သွားပြီ"ဟု အတွေးပေါက်နေကြသည်။

သို့ရာတွင် အောင်မြင်သော ခေါင်းဆောင်များ အတွက်တော့ ဆုံးရှုံးခြင်းဟူသည် ခြေလှမ်းအစသာဖြစ်၍ ကြိုးစားမှုကို အားသစ်လောင်းပေးသော ကြားခံစပရင်ခုံသာဖြစ်သည်။

ခေါင်းဆောင်တို့မည်သည် ဆုံးရှုံးမှာကို ဘယ်တော့မှ မတွေးကြချေ။

ဤအချက်မှာ မန်နေဂျာများ၊ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ ကျောင်းဆရာများ အပါအဝင် အောင်မြင်နေသူ ကျား/မ ၉၀ ကိုတွေ့ဆုံမေးမြန်းပြီးနောက် ပိုမိုထင်ရှားလာသည်။

ရှေ့ဆောင်ဦးစွက် လုပ်နေသူမှန်သမျှ ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုသည့်စကားလုံး သာမကဒင်းနှင့်အလားတူသော 'မှားယွင်းမှု' 'အစမကောင်းမှု' 'ရွှေ့ဆိုင်းနောက်ဆုတ်မှု'ဆိုတာတွေလည်းမသုံးတာအမှန်ပင်။

သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ကပြောဓ၏။

"ပုံစံကျ ခေါင်းဆောင်မှု ပညာသာရှိမယ်ဆိုရင် သင်လို့ တတ်တတ်ချင်းပဲ အမှားတွေလည်း တစ်ပုံကြီးလုပ်မိမှာပါ"တဲ့။

နောက်တစ်ယောက်တော့ ဟယ်ရီထရူးမင်း၏ နာမည်ကျော်အဆိုအမိန့်ကို ကိုးကား၏။

"ကျွန်တော်ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက် လွဲသွားပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒါကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး တစ်ခြား တစ်ခုပြောင်းလုပ်ပါတယ်"

ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်း ထုတ်လုပ်ပြုပြင်ရေး ကော့ပါးစ် ကုမ္ပဏီကြီး၏ အငြိမ်းစား ဥက္ကဋ္ဌကြီးဖြစ်သူ ဖလက်ချာ ဘိုင်ရွမ်းအား သူ့လုပ်သက်တစ်လျှောက် အခက်ခဲဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ ဘာပါလဲဟု မေးကြည့်သောအခါ၌လည်း

"ခက်ခဲတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ဘာဆိုတာတော့ ကျုပ်မသိဘူး။ ကျုပ်ရာတ်နိုင်သမျှတော့ အကောင်းဆုံးလုပ်တာချည်းပဲ။ တွေးတဲ့နေရာမှာ အဟန့်အတားတွေကို ထည့်တွက်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်တယ်"

ကွစ်ကာအုပ်ကုမ္ပဏီကြီး၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဝီလီယမ် စမစ်ဘတ်ဂ်ကတော့ အရှုံးပေါ်၍ ပိတ်ပစ်ခဲ့ရသော ဗီဒီယိုလုပ်ငန်းနှင့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်စာလုပ်ငန်း နှစ်ခုကို ဝယ်ယူထူထောင်မိခြင်းဟူသော အမှားနှစ်ရပ်အတွက် သူ့မှာ တာဝန်ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ဝန်ခံခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းတွင် သူ့အလုပ်သမားများအား . . .

"ငါ့အနေနဲ့တော့ ဘာမဆိုမင်းတို့ စွန့်စားလုပ်စေချင်တယ်။ တို့ကုမ္ပဏီမှာ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ ထုတ်လုပ်မှုတွေ မလုပ်ဖူးတဲ့ အထက်တန်း မန်နေဂျာဆိုလို့ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ အဲဒီထဲမှာ ငါလည်းပါတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ စကိတ်စီးသလိုပဲ ချော်မလဲဖူးဘဲနဲ့တော့ စကိတ်စီး တတ်မှာမဟုတ်ဘူး" ဟု ပြောခဲ့သည်။

တွေ့ခဲ့သမျှ ဦးစီးခေါင်းဆောင်များသည် ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အမှားများကို သင်ခန်းစာယူ၍ အောင်မြင်အောင် ထပ်ကြိုးစားခဲ့ကြသူများသာ ဖြစ်ကြ၏။

ယခင်နှစ်အနည်းငယ်က အိုင်ဘီအမ်ကုမ္ပဏီကြီးမှ အငယ်တန်း မန်နေဂျာတစ်ဦး တီထွင်စွန့်စားမှုတစ်ရပ်၌ ဒေါ်လာသန်းပေါင်းများစွာ ရှုံးသွားသည်။

အိုင်ဘီအမ်တည်ထောင်သူ ဘီလျံနာ သူဌေးကြီး သောမတ်စ် ဝတ်ဆင်က ထိုမန်နေဂျာကို သူ့ရုံးခန်းကို ခေါ်တွေ့၏။

လူငယ်မန်နေဂျာက ရင်ဖွင့်မေးမိ၏။

"ကျွန်တော့်ကို အလုပ်က ထွက်ခိုင်းတော့မလို့လား ဦးကြွင်းကြီး ခင်ဗျား"

ဝတ်ဆင်ပြန်ဖြေလိုက်သည်ကတော့ . . .

"ဒီလောက်လည်းပူစရာ မလိုပါဘူးကွာ။ တို့က မင်းကိုသန်းပေါင်း များစွာ အကုန်ခံပြီး ပညာသင်ပေးလိုက်တာပါ"

ထိုသို့သော ထိပ်တန်းရောက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နောက်ခံသဘောတရား တစ်ရပ်မှာ ခက်ခဲသော အလုပ်တစ်ခုကို ရှိသမျှ စွမ်းအားတွေပုံအော၍ စွန့်စားရခြင်းကို တန်ဖိုးထားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ သူတို့အသီးသီးသည် အလုပ်ကို ကစားပွဲများနည်းတူ ပျော်ပျော်ကြီး ပါဝင်လုပ်ကိုင်တတ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။

နောက်ဆုံး ရှုံးမည်မှန်းမသိသည့်တိုင်အောင် ရင်တဖိုဖိုနှင့် ကြိုးစား ရခြင်းကိုပင် အရသာတစ်မျိုးအသွင် နှစ်သက်ပျော်မွေ့ခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် ခေါင်းဆောင်မှုဟူသော ကြိုးတန်းပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းအလျှင်းမရှိ လျှောက်လှမ်းနေကြသော ကြိုးတန်းလျှောက်သမား များသာ ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

တစ်နည်းဆိုလျှင်

ရှုံးရှုံး နိုင်နိုင် ရဲရင့်စွန့်စား စိန်ခေါ်သူများပဲ မဟုတ်ပါလား။

(RD January 1986 မှ)

* * *

သားမသေရဘူး

ဂျိမ်းစ်ရှက်ဖတ်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ရီယိုဒီဂျင်နီရိုးတွင် ပျော်ပျော်မြူးမြူးလှိုင်းစီးနေကြသည်။

သူတို့က ရော့ဂျီယာပြည်နယ် အတ္တလန္တာမြို့ရှိ ကောလိပ်မှ ဘွဲ့ရခဲ့သည့် အထိမ်းအမှတ် အပျော်ခရီးထွက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုမှ တအောင့်အကြာမှာပင် ပြင်းထန်သော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးက ဂျိမ်းစ်ကို ပင့်တင်သွားပြီး ပင်လယ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြန်ရိုက်ချလိုက်ရာမှ ခေါင်းနှင့်ကျခဲ့ရသဖြင့် အသက်၂၂နှစ်ရှိ ဂျိမ်းစ်မှာ ဇက်အောက်ပိုင်း တစ်ကိုယ်လုံး သေသွားခဲ့ရသည်။

ကံအားလျော်စွာ နောက်လှိုင်းလုံးတစ်လုံးက သူ့ကိုကမ်းခြေပေါ်သို့ ပို့ပေးလိုက်၏။

သူ့သူငယ်ချင်းတွေက စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် သူ့အဆုတ်ထဲသို့ လေမှုတ်သွင်းပေးကြသည်။

ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့က သူ့ကို ကမ်းခြေအောက်ဘက် ၂မိုင်ခွဲ အဝေးရှိ အရေးပေါ်သူနာပြုစခန်းသို့ သယ်ပြေးကြ၏။

နောက်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဆေးရုံသို့ အကူအညီခေါ်ပြီး အတ္တလန္တာရှိ အယ်လာနာနှင့် ဟားရီးလ်ရှက်ဖတ်တို့ကိုပါ အကြောင်းကြား ပေးခဲ့သည်။

"အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ကျွန်မတို့ ဘဝလည်း သီအိုသာသာ ပြောင်းလဲသွားရတော့တာပါပဲရှင်"

မိခင်ဖြစ်သူ အယ်လာနာက ကြိုးလ်မွေ့ခဲ့သော ၁၉၇၃၊ အောက်တိုဘာလ ၂၁ရက်နေ့ကို ဖော်ညွှန်းပြောဆိုခဲ့၏။

" ကျွန်မတို့လည်း မီရာလေယာဉ်နဲ့ ရီယိုကို လိုက်ခဲ့ကြရတယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ ကျွန်မတို့ လင်မယားဟာ ဆေးရုံပိစိကွေးလေးတစ်ခုထဲမှာ သားလေးကို ငေးကြည့်လျက်သား ရောက်နေခဲ့ရပါပြီ။ သူက အရပ်ရှည်ကြီးဆိုတော့ ခုတင်နဲ့မဆန့်ဘဲ ဖနောင့်တွေကို အပြင်ထုတ်ထားရပါတယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပျော့ခွေနေတဲ့ အဝတ်ရုပ်တစ်ရုပ်နဲ့ပဲ တူနေပါတော့တယ်"

ဘရာဇီးနိုင်ငံမှ ထိပ်တန်းပါရဂူကြီးဖြစ်သော ဒေါက်တာ အလွိုင်ဆီးယားဖွန်ဆီကာနှင့် အခြားဆရာဝန်ကြီးများကတော့ ဂျိမ်းစ် အသက်ရှင်ရေးမှာ အခွင့်အလမ်း နည်းလွန်းလှသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရီယိုသို့လာပြီး လှိုင်းစီးကြသူများတွင် တစ်နှစ်လျှင် အယောက် ၇၀ခန့် လှိုင်းရိုက်သည့်ဒဏ်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရလေ့ရှိသည်ဟု ရက်ဖတ်မောင်နှံအား သူတို့က ပြောပြကြ၏။

ယခု ဂျိမ်းစ်မှာလည်း တစ်ကိုယ်လုံး အကြောတွေ သေသွားသည်ဟုဆို၏။ အင်မတန်ကံကောင်းမှ ပြန်သတိရလာနိုင်မည်တဲ့။

အယ်လာနာက သားဖြစ်သူအား ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အရေးတကြီး ကပ်ပြောမိ၏။

"ဂျိမ်းစ် သူတို့မှားတယ်ဆိုတာ ပြလိုက်စမ်းပါ။ မင်းခြေချောင်းလေးတွေ လှုပ်လိုက်စမ်း"

ဘာမှထူးခြားမလာ။

အယ်လာနာက အမိန့်ထပ်ပေးလိုက်ပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ ဂျိမ်းစ်က မျက်တောင်ခတ်၏။

"သူ ကျွန်မပြောတာ ကြားတယ်"

အယ်လာနာက ထအော်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့သားတွင် အသည်းအသန်ဖြစ်နေသော အဆုတ်အအေးပတ်ခြင်းကို သက်သာသွားအောင် ပဋိဇီဝဆေးတွေ သွင်းပေးရန်လည်း ဆရာဝန်ကြီးများကို တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ထို့အတူပင် ခန္ဓာဗေဒကုထုံးဖြင့် ကုသပေးဖို့လည်း အကြံပြုခဲ့သည်။

ဆရာဝန်တွေက လိုအပ်သလို ဆေးတွေ သွင်းပေးခဲ့လင့်ကစား ကုထုံးကတော့ အရှာရောက်မည်မဟုတ်ဟု တုံ့ပြန်ခဲ့ကြသည်။

"အဲဒီတင် ကျွန်မအရမ်းစိတ်ဆိုးသွားတယ်။ သားအပေါ်မှာ သူတို့လက်လျှော့လိုက်မှာကို ကျွန်မ ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး"

ဟာရိုးနှင့် အယ်လာနာသည် ဂျိမ်းစ်၏ နွမ်းလျနေသော ကိုယ်ထဲသို့ ဆေးရည်တွေ သွင်းထားသော ပိုက်များကို အချိန်ပြည့်စောင့်ကြပ်၍ လိုအပ်သလို ပြင်ပေးနေခဲ့၏။

သား၏မျက်နှာနားတွင် ဒူးထောက်လျက်လည်း အဆက်မပြတ်တောင်းပန်နေသည်။

"ဂျိမ်းစ် တို့ကို စကားပြောစမ်းပါကွယ်။ သား . . မေမေတို့ကို တစ်ခွန်းတလေလေးတောင် မပြောနိုင်တော့ဘူးလားဟင်"

သူကြိုးစားရှာပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဘာအသံမှ ထွက်မလာ။

နောက်ဆုံးတော့ ဂျိမ်းစ်က တကယ့်ကို တိုးတိုးလေးနှင့် မရှိတင်ကဲ ဖွင့်ဟလာသည်။

"နာတယ် . . အဖေ၊ နာဝ၂ယ်"

အယ်လာနာက ဂျိမ်းစ်အတွက် နာတယ်၊ ချမ်းတယ်၊ ပူတယ် စသဖြင့် စကားလုံးတွေ ဖွဲ့ပေးလိုက်သည်။

သူပြောပြသော စကားလုံးတွေကို ဂျိမ်းစ်က ဟုတ်ကဲ့ဆိုလျှင် တစ်ချက်၊ မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် နှစ်ချက် မျက်တောင်ခတ်ပြစေသည်။

သည်အချက်က သူ့အသိစိတ် ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အပူမီးတောက်နေသော အယ်လာနာသည် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူနာပြုများအား သွေးခုန်နှုန်းကို မပြတ်စစ်ဆေးခိုင်းသလို ဆေးသွင်းမှုတွေကိုလည်း မလှုပ်အောင် ဂရုစိုက်နေစေခဲ့၏။

အစာစားချင်စိတ်ပေါ်လာအောင်လည်း သားဖြစ်သူ၏ သွေ့ခြောက်နေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို ဟင်းစကျွေးစလေးများဖြင့် အသာအယာ လိုက်ပွတ်ပေးတတ်၏။

အယ်လာနာသည် ရှစ်နာရီမှ ဆယ်နာရီခန့် တောက်လျှောက် တာဝန်ယူ ပြုစုပေးပြီး ဂျိမ်းစ်၏ ခုတင်ဘေးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မောမောနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် အိပ်ပျော်သွားလေ့ရှိ၏။

ဟာရီးလ်ကတော့ သူ့ကိုယ်သူအားတင်း၍ ငုပ်တုပ်လေးပင်ချမထိုင်ဘဲ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် လျှောက်လုပ်နေခဲ့သည်။

ဟာရီးနှင့် အယ်နာသည် ဖရက်လုံးလုံး သူတို့သားဘေးတွင် မခွဲမခွာ နေခဲ့ကြသည်။

သူနာပြုဆရာမက အယ်လာနာအား ဂျိမ်းစ်အဆုတ်ထဲမှ အရိအခွဲနှင့် ရေတွေကို စုပ်ထုတ်နည်းကို ပြပေးခဲ့သည်။

ဂျိမ်းစ်ကတော့ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်နှင့် ဝေဒနာက ပိုသည်းလာသည်။

အစာအိမ်ကလည်း ပထမဆုံးပတ်အတွင်း သွေး(၁၈)ယူနစ် သွင်းယူရလောက်အောင် သွေးတွေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အထွက်များခဲ့သည်။

အယ်လာနာက နေလောင်ခံပါးပြင်ကို နမ်းလိုက်တိုင်း ဂျိမ်းစ်၏ မျက်လုံးတွေက သွေးရောင်လျှမ်းသွားတတ်၏။

သို့သော် သူက မျက်ရည်တော့ အကျမခံ။

"သူဟာ အမြဲတမ်းပဲ အကြောမာတယ်ဆိုရမယ်။ ဘယ်လောက် ခံရခံရ မညည်းမညူဘဲ အံကြိတ်ပြီး ငြိမ်ခံနေတာပဲ၊ သူ့ရောဂါကို အမျိုးမျိုး ကလိပြီး စမ်းနေတဲ့ တစ်ချိန်လုံး 'ဘာလို့လုပ်တာလဲ'လို့ တစ်ချက်ပြန်မမေးဘူး။ စိတ်တို ဒေါသလည်း နည်းနည်းမှ မဖြစ်ဘူး။ ဖြစ်ရမယ့် ဒေါသက သူ့ကို အသက်ဆက်ပေးတယ် ထင်တယ်လေ"

အယ်လာနာက ပြောပြသည်။

နို့ဝင်ဘာလဆန်းပိုင်းမှာတော့ ဟာရီးလ်က အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်မှ တစ်ဆင့် အမေရိကန်လေတပ်မှ သူနာတင်လေယာဉ်ကို အကူညီတောင်းပြီး အိမ်ပြန်သယ်ရန် စီစဉ်ခဲ့၏။

ဒေါက်တာဖွန်ဆက်ကာက ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရှုမှုများပြုလုပ်ပြီး တစ်ကြိမ်မှာတော့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသောစကားတွေ ပထမဆုံးတစ်ခါပြော၏။

"ဂျိမ်းစ်ရဲ့ အခြေအနေဟာ သေတွင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ရောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့အသက်ရှင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်အာမ မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ လုံးလုံးလျားလျား အောက်ပိုင်းသေသွားတာ ဖြစ်ချင့်မှဖြစ်မှာပါ"

သို့ဖြင့် နို့ဝင်ဘာလလယ်တွင် အယ်လာနာက ဂျိမ်းစ်ကို အစားစားဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သူ့မျက်တောင်တွေ တဖျတ်ဖျတ်၊ ခပ်သွက်သွက်လေး ခတ်လာနိုင်တာလည်း သတိထားမိသည်။ အိပ်ရာခင်းတွေ တွန့်ကြေနေသည်ကို ထောက်၍ ခြေဖျားလေးတွေ လှုပ်နိုင်ခဲ့ကြောင်းပါ သိလိုက်ရ၏။

အယ်လာနာက

"ဒါဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အသက်လုပွဲ ရေရှည်တိုက်ပွဲ အတွင်းမှာ ပထမဆုံး တိုးတက်မှုပါပဲ" ဟုဆိုခဲ့သည်။

* * *

သားဇော

နို့ဝင်ဘာ ၂၈ရက်၌ လေယာဉ်ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်များက ဂျိမ်း(စ်)အား စိတ်ငြိမ်ဆေးပေးပြီး ခရီးဒဏ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု မဖြစ်အောင်လည်း ဂျိမ်းစ်ကို ကြပ်စည်းပေးလိုက်သည်။

ဂျိမ်းစ်ကတော့ ကိုယ်တွေ ချစ်ချစ်တောက်ပူလိုက် ရေခဲတုံးလို အေးစက်သွားလိုက်ဖြင့် တက်ဖျားကျဖျားရလာ၏။

နီးနေချိန်တွင် နက်မှောင်သော မျက်လုံးအစုံမှာ နာကျင်မှု ထိတ်လန့်မှုများဖြင့် ပြူးကျယ်နေပြီး အိပ်နေပြီဆိုတော့လည်း တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊

တကယ့် အသေအတိုင်း။ နောက်ဆုံး အတ္တလန္တာမှာ လေယာဉ်ဆိုက်သည့် အခါ သူသေပြီလို့တောင် မှတ်ရသည်။

ဒေသန္တရဆေးရုံ၏ အသည်းအသန် ကုသခန်းသို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးခဲ့ကြရ၏။

ဆရာဝန်များက သူ့ကို အထူးခုတင်ပေါ်တင်ပြီး သွေးတိုးနှုန်းတွေ အမြန်ဆုံးကျအောင် လုပ်ကြရသည်။

ခုတင်ပေါ်တွင် မှောက်ရက်ကြီး တစ်ကြိမ်လျှင် ၂နာရီကျဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ နေလိုက်ရသည်။

သူ့အမေ အယ်လာနာက ခုတင်အောက်ဝင်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြခဲ့၏။

"တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သူ့ရုပ်ခန္ဓာက အားတွေကုန်ခမ်း လာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ အကျမခံခဲ့ဘူး။ သူ့ကို ကိုယ့်ဘက်အပါဆွဲပြီး ကယ်နိုင်တဲ့နည်း မှန်သမျှနဲ့ ကယ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်"

သည်ကြားထဲကပင် ဂျိမ်းစ်အခြေအနေက ပိုဆိုးလာသည်။ အသည်းကြီးနာ တိုးလာသည်။ အသည်းရောင် ရောဂါရ၍ အဆုတ်ရောင်ပါ ဝင်လာသည်။

သွေးတွေအန်၍ ကိုယ်အလေးချိန်က ၁၁စတုံခွဲ ရှိခဲ့ရာမှ ၅စတုံခွဲသို့ ကျသွားသည်။

သူသည် လုံးဝလေဖြတ်သွားခြင်းနှင့် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အနည်းငယ်လှုပ်နိုင်ခြင်း၏ ကြားတွင် မသေမရှင်ဖြစ်နေသည်။

အယ်လာနာကတော့ သူ့ကို တတွတ်တွတ် အားပေးနေဆဲပါ။

"ဖွဲတင်းထားစမ်း ဂျိမ်းစ်၊ လက်ညှိုးလေး ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက် လုပ်ကြည့်စမ်း။ ယောကျ်ားပဲကွာ၊ လုပ်ကြည့်လိုက်စမ်း"

သူက အမေ့ပဲအမိန့်ပေး စေခိုင်းခဲ့သည်။

သို့မဟုတ်လျှင် သူ သတိလစ်သွားမှာ သေချာသည်။

* * *

မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်

ရက်နည်းနည်းကြာလာတော့ ဂျိမ်းစ်သည် လက်ချောင်းခြေချောင်းလေးတွေကို ကွေးချည်ဆန့်ချည် လှုပ်ရှားလို့ ရလာသည်။

လက်ကောက်ဝတ်ကိုလည်း လှည့်လို့လှိမ့်လို့ ရခဲ့၏။

သူ့လက်ကိုလည်း အိပ်ရာ အပြင်ဘက်သို့ တစ်လက်မနှစ်လက်မ ဆန့်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဆရာဝန်တွေက သူ့ကိုအပ်ဖျားလေးနှင့် နေရာအနှံ့ လိုက်ထိုးကြည့်ရတာ အမော။

"ဘယ်လိုနေသလဲ . . . .နာမှန်းသိလား"

အဖြေကတော့ အမြဲတမ်းလိုလို မျက်တောင်နှစ်ချက်ခတ်ပြခြင်း။ (ဝါ) မသိပါ။

သည့်လိုနှင့် တစ်နေ့တော့ သူနာပြုလေးတစ်ယောက်က သူ့ဗိုက်ကို အဝတ်စေ့နှင့် သုတ်ပေးနိုက် သူ့မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် အရောင်တောက်လာ သည်ကို အယ်လာနာက တွေ့မိလိုက်၏။

"ဗိုက်ကိုပွတ်တာ သိလို့လား"

အယ်လာနာမေးတော့ ဂျိမ်းစ်က မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြရုံမက နှုတ်ခမ်းတွန့်၍ ပြုံးပြသည်။

အယ်လာနာလည်း ဟာရီးလ်ထံ အပြေးအလွှား ဖုန်းသွားဆက်တော့သည်။

ထိတွေ့လှုပ်ရှားမှုကို တုံ့ပြန်ခံစားနိုင်ပြီပဲ။

ထို့နောက်

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က အယ်လာနာအား ပင်မကျောရိုး ဒဏ်ရာ ရသူများကို အထူးကုသနိုင်သော ကော်လိုရာဒိုပြည်နယ် ဒင်ဗာမြို့မှ ကရစ်(စ်) ဆေးရုံအကြောင်း ပြောပြသည်။

အယ်လာနာလည်း သူ့သား အားအင်ချိနဲ့နေသည့်ကြားမှပင် ဆေးရုံ ပြောင်းဖို့ ကြံခဲ့၏။

ဂျိမ်းစ်ကတော့ အရှေပြားအောက်ရှိ စည်ဖောင်း၍ ကူးစက်ပိုး ဝင်နေသည်။ သွေးအားအလွန်နည်းနေသလို သွေးသွင်းဖို့လည်း လိုနေသည်။ အဆိုးဆုံးက နမိုးနီးယားက နည်းနည်းမှ မသက်သာခြင်းဖြစ်၏။

၁၉၇၄ခု ဇန်နဝါရီလ ၉ရက်နေ့တွင် ဟာရီးလ်သည် ဒင်ဗာသို့ သွား၍ ကရစ်(စ်)ဆေးရုံမှ တာဝန်ခံ ဆရာဝန်များနှင့်သူ့သားတက်ခွင့်ရရေး တွေ့ဆုံဆွေးနွေးသည်။

ထိုမှ ခုတင်အားလျှင် အားချင်း ဂျိမ်းစ်ကို တက်ခွင့်ပေးမည်ဟူသော သတင်းစကားကို ယူ၍ အတ္တလန္တာသို့ ညတွင်းချင်း ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

"ဆေးရုံပြောင်းဖို့ကတော့ တို့တတွေ စွန့်စားရမှာပဲသား။ မင်းကော ပြောင်းချင်ရဲ့လား"

ဂျိမ်းစ်က ယဲ့ယဲ့လေးပြုံးပြရင်း လေသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်။

"ဟုတ်ကဲ့ ပြောင်းမယ်"

ဖေဖော်ဝါရီလဦးပိုင်းတွင် ဂျိမ်းစ်တစ်ယောက် ကရစ်စ်ဆေးရုံကြီးသို့ တယုတယ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြန်သည်။

ဟိုရောက်တော့ ပခုံးချိုင်းမှ လက်မောင်းတစ်ဖက် ပြုတ်ထွက်သွားသဖြင့် မချိမဆန့် ရှုံ့မဲ့နေရရှာသေး၏။

ဆရာဝန်ကြီးများက သူ့အဖေနှင့်အမေအား ပြောသည်။

"ကောင်လေးက ဆိုးဆိုးရွားရွားကို ဖျားနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျောရိုးက မပျက်စီးပါဘူး၊ အကောင်းကြီးရှိပါသေးတယ်။ ဒီတော့ သူ့ ခြေတွေလက်တွေလည်း ပြန်ကောင်းလာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါတယ်"

နောက်၂ရက်အကြာ၌ ဆရာဝန်ကြီးများက ဂျိမ်းစ်အခြေအနေကို တွက်ဆသုံးသပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

ကုထုံးပညာရှင်များက လက်ချောင်းကလေးများကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ရှားပေး၏။ အရိုးအဆစ်တွေကို နှိပ်နယ်ပေး၏။

ပြီးတော့ သူလက်ပန်းကျလာသည့်တိုင်အောင် အတင်းအဓမ္မ အထိုင်အထလုပ်ခိုင်းသည်။

အခြေအနေတိုးလာသည်နှင့်အမျှ လေ့ကျင့်ခန်းကို ထပ်တလဲလဲ

လုပ်စေ၏။

တစ်နေ့တွင် ခွဲစိတ်ပါရဂူတစ်ယောက်က ဂျိမ်းစ်၏ လည်ချောင်းကို ခွဲစိတ်ကုသပေးပြန်သည်။

သို့ဖြင့် သူ့အသက်ကောင်းကောင်းရှူပြီး စကားပြောနိုင်မည့်အပြင် ယခင်ကလိုပင် အစားအသောက်တွေပါ စားလာနိုင်မည်ဖြစ်၏။

အသေးစားခွဲစိတ်မှုပင်ဖြစ်လင့်ကစား သွေးတွေ ဆရာဝန်ကြီး မျက်မှန်ကို စင်အောင်ဖင် ဒလဟောပန်းထွက်၍ ဂျိမ်းစ်ကြောက်လန့်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ခွဲစိတ်ပါရဂူကြီးက ဘာရာဇီးလ်ငွေသေးရုံတွက်စဉ်က လည်ချောင်းပေါ်၌ ဖောက်ထားသော အပေါက်ကို ပြန်ပိတ်၍ အမြန်ပြန်ချုပ်လိုက်သည်။

"ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ တရွေ့ရွေ့ တစ်စတစ်စနဲ့ ရှေ့တိုးတက်နိုင်အောင် လူအား ငွေအား စိတ်အားစတဲ့ အရင်းအနှီးတွေ အမြောက်အမြား စိုက်ထုတ်ခဲ့ရပါတယ်"

အယ်လာနာက ဖွင့်ဟခဲ့၏။

* * *

အပြန်လမ်းဝယ်

သူ မတော်တဆမှုဖြစ်ပြီး လေးလခွဲအကြာမှာတော့ ဂျိမ်းစ်ကိုယ်အလေးချိန်တိုး၍ အားတွေလည်း ပြန်ပြည့်လာသည်။

သူ့ဘာသာသူ ထ,ထိုင်လာနိုင်သည်။

လေ့ကျင့်ကုသရေးပညာရှင် ကက်သီကောက်(စ်)က ဂျိမ်းစ်ကို အထူးစိတ်ဝင်စားခဲ့သလို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ကုသပေးခဲ့ရာမှ ဂျိမ်းစ်သည် ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင်သောအဆင့်ကို ရောက်လာသည်။

အံ့ဩဝမ်းသာစရာ အကောင်းဆုံး တစ်နေ့ကတော့ ကက်သီက သူ့ကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှဆင်းပြီး အလွတ်ရပ်စေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဂျိမ်းစ် သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ ကောင်းကောင်းကြီး ရပ်နိုင်ခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ရပ်နိုင်ခဲ့တဲ့အချိန်ကို ခုထိ မှတ်မိနေတုန်းပါပဲ အဲ့ဒီတုန်းက အမေနဲ့အဖေက အခုတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သေးက ရပ်ကြည့်နေခဲ့ကြတယ်လေ။ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ သူတို့ စကားစ,ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝမ်းသာအားရ ငိုင်းငိုမိကြမှာ ပဲလို့"

တစ်ဆက်တည်း၌ ဂျိမ်းစ်ကပြောသည်။

"အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်တော်စားသောက်တာ သာပြောကောင်းမလဲ။ မြင်းစားဝက်စားကို အမေမရစားတာ။ ကိုယ်အလေးချိန်တွေလည်း ခဏလေးနဲ့ တိုးတော့တာပေါ့။ ကက်သီကလည်း ကျွန်တော့်ကြွက်သားတွေ သန်မာ လာအောင် ကူညီလေ့ကျင့်ပေးတယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်နေ့ကို ရှစ်နာရီက ဆယ်နာရီကြာပြီး ပေဟဲဆိုက်တဲ့အထိ အတူလေ့ကျင့်ကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော့်ကို တစ်စက်ကလေးမှ အလျှော့မပေးခိုင်းခဲ့ပါဘူး။

ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရပြန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အလူမီနီယမ် လမ်းလျှောက်ခွေနဲ့ ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းစ လျှောက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကအမေနဲ့အဖေတို့ဟာ မြိန့်မြိန့်ကြီးတွေ ပြုံးနေလိုက်ကြတာများ မျက်နှာတွေ ကွဲထွက်သွားမလား အောက်မေ့ရတယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်အခုလို ပြန်ကောင်းလာတာ အဖေနဲ့အမေ့ ကျေးဇူးပါပဲ။ အထူးသဖြင့်ကတော့ အမေရဲ့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေးတဲ့ ဇွဲသတ္တိကြောင့်ပါ"

၁၉၇၄ခု ဇွန်လ ၁၃ရက်နေ့။

ကရစ်ဆေးရုံကြီးသို့ တက်ရောက်ကုသ၍ လေးလအကြာ။

ဂျိမ်းစ် အိမ်ပြန်ခဲ့ရပါပြီ။

ဆရာဝန်တွေကိုယ်တိုင် ဆေးရုံခန်းမအဝင်ဝသို့ ဘီးတပ်ကုလားထိုင် နောက်မှ ခြံရံပြီး လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည်။

ဒါပေမယ့် တံခါးဝရောက်တော့ လှည်းပေါ်က သူထလိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ကိုခေါက်သည်။ သူ့အဖေကို လှမ်းပေးသည်။

"ကျွန်တော့်အတွက် မလိုတော့ပါဘူး"ဟု ပြောသည်။

ချိုင်းထောက်ပေါ်အားပြုလျက်က တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား လှမ်းထွက်သွားသည်။

သူ့ရှေ့မှာတော့ အရျစ်ဆုံး သူ့မိခင် အယ်လာနာနှင့်အတူ တစ်ချိန်တွင် တဝနရီးပော်အဖြစ် လက်တွဲသွားရမည့် သူ့ကျေးဇူးရှင် ကုထုံးပညာရှင် ကက်သီတို့က လက်ကမ်းကြိုဆိုလျက် ရှိနေကြလျက်။

(RD Jan 1986 မှ)

* * *

မျှဝေခံစား

မနေ့ညက ကျွန်တော်သည် ချာလီချက်ပလင်၏ ဇာတ်လမ်းတိုလေးများ တစ်ခွေစာကို ကြည့်ပြီး မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်နေမိကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေ့ခဲ့ရသည်။

မိနစ်ပိုင်းကလေးမျှ ဖိုးခနဲဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားပြသသွားသည့် ပြကွက်များအတွင်း ချာလီချက်ပလင်သည် ခံစားမှုပေါင်းစုံကို ရသမြောက် သရုပ်ဆောင်ပြသွားသည်။

မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် မာနထောင်ပြသည်။ ကြင်နာယုယပြသည်။ စိတ်ပျက်၊ ပျော်မြူး၊ ကြောက်လန့်မှုတွေပြသည်။ ပြီးတော့ သနားစရာမျက်နှာငယ်လေးလုပ်ပြသည်။ ပူဆွေးတမ်းတပြသည်။

သူ့မျက်နှာ အမူအရာတွေကို ကြည့်၍ သူနှင့်ထပ်တူခံစားရင်း ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးမှ လူတွေအကြောင်းကို တစ်ထိုင်တည်းနှင့် သဘောပေါက်နားလည်သွားရသည်ဟု ဆိုချင်၏။

ခံစားမှုများတွင် တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပတ်တစ်မျိုးရှိ၍ ၎င်းကို အမှတ်တမဲ့နှင့် ရှာလို့မတွေ့နိုင်ပါ။ ရှာလေရှားလေ တွေ့နိုင်ခဲသော အရာဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ယခုမျက်မှောက်ကဲ့သို့ စိတ်လှုပ်ခတ်မှုတွေ လျော့ပါးကုန်သော အချိန်မတိုင်မီကာပင် အီလီနွိုက်စ်ပြည်နယ်မှ မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့တွင်

ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန်က အတွင်းစိတ် လှုပ်ကြွခံစားမှုကို ဖော်ထုတ်ပြသခြင်းမှာ မဆန်းလှသော ဓလေ့သဘာဝပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

အလွမ်းနှင့် ဇာတ်သိမ်းသော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို သွားကြည့်မည် ဆိုပါစို့။ တစ်ရုံလုံးရှိ ပရိသတ်တွေ တရှုံ့ရှုံ့နှင့် ရှိုက်နေသံတွေ ကြားရမှာမလွဲ။

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်စုလုံးပင် မျက်ရည်အရွှဲသားဖြင့် ရုံထဲမှ ထွက်လာတော့ မြင်ဖူးသည့် အကြိမ်ပေါင်း မနည်းတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် ခံစားရမှုများကို အလေးထားသလို အချင်းချင်း၏ ခံစားမှုတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်၍ ကျွန်တော်တို့၏ ခံစားမှုကို ထုတ်ဖော်ပြသရန်လည်း မနှောင့်နှေးခဲ့ကြပါချေ။

အိမ်မှာဆိုလည်း အမေက ကျွန်တော်တို့ကျောင်းက ပြန်လာတိုင်း ဖက်လဲတကင်း တယုတယနှင့် ကြိုဆိုလေ့ရှိသလို အိမ်သားတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ အားလုံးရှေ့မှာပင် မနက်ဘက် အလုပ်သွားမည့် အဖေ့ကို အနမ်းနှင့် နှုတ်ဆက်နေကျလည်းဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ခံစားမှုကို ပိပိရိရိဖုံးကွယ်သိုဝှက် မထားနိုင်ကြပါ။ နင်လားငါလား သဲကြီးမဲကြီးလည်း ဖုံးဖိလေ့မရှိ။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မြာစွဲလာသည်ကို အလွယ်တကူပင် တန်းပြောလိုက်သည်။

ဒါမှမဟုတ် ထိုဂုဏ်ယူစရာ(ဝါ)အရှက်ရစရာ လုပ်ရပ်တစ်ခုကို လုပ်လာသလား။

သို့မဟုတ် စိုးရိမ်သောကပွေစရာ(တစ်နည်း) ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြဿနာနှင့် ကြုံလာသလား။

နောက်ဆုံး သူ ကောင်းကင်ထိပ်ဖျား ရောက်နေသလား၊ မြောင်းထဲ နစ်နေသလား၊ အံ့ရှင်းသားသိနိုင်၏။

သူ့မျက်နှာမှာ မပေါ်လည်း သူ့သင့်ကို နှုတ်မှဖွင့်အန်လာ လိမ့်မည်။

ခံစားချက်ဆိုတာတွေက အသက်ဝင်နေသော ဘာသာစကား

တစ်မျိုးပင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တရင်းတနှီး ဆက်နွယ်ပေး၏။

ခံစားချက်တွေသည် မဆုံးနိုင်သော စာတ်ထုပ်ကြီးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ အဖြစ်သာမကဘဲ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကပြသူများအဖြစ်သို့လည်း ပို့ဆောင်ပေး၏။

အသိအလိမ္မာ၊ ဉာဏ်ပညာနှင့်ယှဉ်သော ခံစားမှုများကိုတော့ အသက်ကြီးရင့်ပြီးနောက်ပိုင်းမှသာ ပိုပြင်ပြတ်သားစွာ ရရှိခဲ့ရသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းမှ ထွက်ပြီးနောက် မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့မှ အပတ်စဉ်ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင် ထုတ်ဝေသူနှင့် အစုစပ်ရှင့်လုပ်ခဲ့မိ၏။

ပထမတော့ သူသည် သတင်းစာစောင်ရေတိုးရန် ကျွန်တော့်ကို အာဏာကုန်ပေးပြီး မျက်နှာလွှဲထားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်လည်း အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့၏။

နောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာမှာတော့ ကျွန်တော် ဘာပဲလုပ်လုပ် သူကအပြစ်ရှာပြီး ဟောက်လား ငေါက်လားတွေ လုပ်လာတော့၏။

ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော့်အဖေအား ပြန်ပြော၍ အကြံဉာဏ်တောင်းသောအခါ အဖေကပြောသည်။

"ငါ မင်းတို့ သတင်းစာလုပ်ငန်းအကြောင်းတော့ ဘာတစ်ခုမှ နားမလည်ပါဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် မင်းအဘိုးကြီး အကြောင်းတော့ ငါနားလည် လိုက်ပြီဆိုရမှာပဲ။ သူ့မှာကိုယ်ချင်းစာ စိတ်မရှိတော့ဘူးကွ"

ထိုညမှာပင် ကျွန်တော်လည်း တိုက်ပိုင်ရှင်ကြီးနှင့် စကားတွေ အကြာကြီး ပြောခဲ့မိတော့သည်။

သတင်းစာကိစ္စတော့ သိပ်မပါပါ။

ထိုအစား သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို တမေ့တမော နားထောင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့်မှ သူ့အပေါ်တွင်ကော ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝန်းကိုရော ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်ပါ ပိုပြီး နားလည်မှုတွေ ရသွားရသည်။

ကျွန်တော် ထိုသတင်းစာကို ဆက်လုပ်နေသည့် ၁၂နှစ်တာ ကာလအတွင်း အစုစပ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ လိုအပ်သမျှ အကြံဉာဏ်တွေနှင့် အစွမ်းကုန် ကူညီအားပေးခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက အတွေ့အကြုံက ထပ်တလဲလဲ သင်ပေးလိုက်သည်ကတော့ လူတွေနှင့် ရေရှည်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ သူတို့ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ ဆိုတာကိုတွက်ဆ နားလည်ဖို့ပင် ဖြစ်ပါလေသတည်း။

တစ်စုံတစ်ယောက်က ရိုင်းရိုင်းပျပျ ပြုမူလာမည်(သို့မဟုတ်) ရန်ထောင်လာမည်ဆိုလျှင် သူက . . .

"ကျုပ်ခံစားမှုတွေကို အရေးတယူ နားလည်ပေးပါ" လို့လာပြောတယ်လို့မှတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့က တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍

"သူ . . ကျွန်တော့်ကို နားလည်တယ်" ဆိုရာ၌လည်း တကယ်တမ်းအားဖြင့်

"သူ . .ကျွန်တော်ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာကို နားလည်သွားပြီ" ဟု ပြောရာ ရောက်ပါသည်။

တစ်ဖက်လူတွေ၏ ရင်တွင်း ခံစားချက်များ သဘာဝအလျောက် ကူးစက်ဝင်လာသည်ဆိုရာ၌ သင်က လက်ခံမှုသာလျှင် တကယ်တမ်း ဝင်လာနိုင်ပါသည်။

ထိုအဖြစ်မျိုးကို လွန်ခဲ့သော ဆောင်းရာသီနေ့လည်ခင်း ဆပ်ကပ်ပွဲ တစ်ခုမှအပြန် ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်တွင် ကလေးတွေ တစ်အုပ်ကြီးနှင့် တိုးခဲ့ရာမှ ကိုယ်တွေ့မျက်မြင် ကြုံခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကလေးတွေအားလုံးလိုလို လက်ထဲတွင် မိုးပျံဘောလုံး ရောင်စုံလေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာပင် ၄နှစ်သားရွယ်ကလေးလေး ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ကိုင်ထားသော အနီရောင်ဘောလုံးလေးမှာ လက်က လွတ်ထွက်သွားသည်။

ကလေးလေးမှာ ချိုးပေါ်သို့ တလွန့်လွန့် လွင့်တက်သွားသော ဘောလုံးလေးကို နှမြောစိတ်ဖြင့် ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးနှင့် အငေးသားကျန်ခဲ့ရှာ၏။

ထိုခဏမှာပင် သူ့ဘေးက ကလေးလေးက ချာတိတ်လေး၏ မျက်လုံးစုံကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ လက်သီးဆုပ်ကို ဖြည်လိုက်ကာ သူ့ကိုယ်ပိုင် ဘောလုံးလေးကို မိုးပေါ်တင်လွှတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ဇာတ်ကွက်နှင့်ပိုင်းအတွင်းမှာတော့ . . .

ရောင်စုံဘောလုံးတွေ တစ်ပြုံကြီး ပလူပျံသလို ပျံတက်၍ ကောင်းကင်အနှံ့ ရောင်စုံဖြာသွားပါတော့၏။

ဆောဆောက လေးနှစ်သားမှာလည်း ပါးပြင်နှစ်ဘက်တွင် မျက်ရည် စီးကြောင်းတွေ တလက်လက်ကြားမှ တခြားကလေးများနည်းတူ လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးလျက် ရယ်မောပျော်ရွှင် နေပါလေတော့သည်။

ကောင်းကင်ပြင်မှ ရောင်စုံဘောလုံးလေးတွေ၏ မြင်ကွင်းက အဆန်းတကြယ် လှပသလို ကလေးငယ်များ၏ ရင်ထဲမှမျှဝေခံစားတတ်သော ရွှေနှလုံးသားများကလည်း တုံနှိုင်းမဲ့လှပါဘိတော့။

အခက်အခဲ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကြုံနေခိုက်"မှန်မှန်ကန်ကန် လုပ်ဆောင်ဖို့" ဆိုတာ လူတွေရဲ့ ခံစားချက်တွေကို ရင်ထဲက ခံစားနားလည်ပြီး ကိုယ်တိုင် အသိအမှတ်ပြုနိုင်မယ်ဆိုရင် သိပ်ခက်ခဲစရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။

ကြောမီကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘုရားကျောင်း ဥက္ကဋ္ဌကြီးသည် စခန်းထွက်ရင်း ရေနစ်သွားသော ၁၂နှစ်သားလေး၏ မိဘများထံသို့ သတင်းဆိုးကို ယူလာသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ထိုမိဘများက ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပုံမှာ

"မစ္စတာ အယ်လင်ဟာ ကျွန်မတို့ကို ဘာဘာညာညာ တရားပြပြီး နားမချဘူးရှင့်။ အားတင်းဖို့ သတ္တိမွေးဖို့စတဲ့ အားပေးစကားမျိုးလည်း တစ်ခွန်းမှ မဟာဘူး။ သူက မျက်ရည်တွေ တွေတွေစီးကျရင်းက ကျွန်မတို့နဲ့ ရောပြီး အားရပါးရငိုပွဲဆင်တာပါပဲရှင်။ ဒီလိုငှဲညာနားလည်မှုတွေရှိလို့လည်း သူ့ကို ကျွန်မတို့ အမြဲလေးစားချစ်ခင်နေရတာပေါ့ရှင်"

ထိုအတူ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှုများကို မျှဝေခံစားရခြင်းက ပို၍

အားရစရာကောင်းသည်။

"တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတဲ့နေ့ကလေးပဲနော် . . . မှာတ်ဖူးလား"

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်ဇနီးသည်က ခရီးပန်းလာပုံရသည့် တစ်ဖက်က ပီတိဖြစ်လာပုံရသော အရှောင်းစာရေးမလေးကို ခရီးဦးကြိုပြု နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

မိန်းမပျိုလေးကလည်း . . .

"အဲဒီလိုပဲ အမြဲတမ်းသာယာပါစေ" တဲ့။

ပြီးတော့ မကြာခင်ကမှ သူ့ချစ်သူနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း လာကြောင်း မင်္ဂလာသတင်းကို ဖွင့်၍ဟာသည်။

"ကျွန်မလေ၊ ဒီသတင်းတွေ့ရာလူကို ပြောချင်လိုက်တာ လျှာကို ယားနေတာပဲ . . .ခု အစ်မနဲ့ တွေ့မှပဲပြောခွင့်ရတော့တယ်။ ကျွန်မတော့ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရတာထက်တောင် ပိုပျော်သွားပြီထင်ပါရဲ့"

"ကိုယ်လည်း မင်းလိုပဲ ခံစားရပါတယ်ကွယ်"

ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှုကိုဖြစ်စေ ကောင်းမှုဒါနကိုဖြစ်စေ ချီးမွမ်း ထောမနာရာမှာဖြစ်စေ ဒီစကားလုံးဟာ လောကကြီးမှာ အကောင်းဆုံး အကြောင်းပြချက်ပဲဆိုရပါမည်။

ဤသည်ပင် ခံစားမှုနှင့် တထပ်တည်းကျသော တဒင်္ဂစိတ် လှုပ်ရှား တက်ကြွမှုများ၏ သရုပ်သကန်ပင်ဖြစ်၏။

ဘာကြောင့် သူတို့ကို လက်မခံဘဲ တွန်းလှန်ပစ်ရပါမည်နည်း။

ဇာတ်ရုံထဲတွင် တလှစ်လှစ် ရွှေ့လျားပြေးကစားနေသော မီးမောင်း များကဲ့သို့ပင် တဒင်္ဂစိတ်မာန်တက်ကြွမှုများက ဘဝအထွေထွေကို ပုံဖော်ပြသ နိုင်စွမ်းရှိ၏။

ချာလီချက်ပလင် တစ်ခါက ပြောဖူး၏။

"ကျွန့်တော်ထင်တယ်လေ၊ အနုပညာ ဖန်တီးမှုဆိုတာ တဒင်္ဂ စိတ်မာန်လှုပ်ကြွမှုက အရင်းခံပေါက်ဖွားလာတာပဲလို့"

စိတ်မရွှင်မပျ ညှိုးငယ်နေရတဲ့အချိန်မျိုးမှာ ပျော်ကြူးနေတဲ့ စိတ်မရှိဘူး ဆိုတာ ဂရုစိုက်ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါသည်။

ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေခြင်းက စိတ်ပျံ့လွင့်မှုတွေကို ဖယ်ရှင်းပစ်ပြီး နက်ရှိုင်းတဲ့အတွေးတွေထဲတွင် စူးနစ်နေစေပါသည်။

လွမ်းစိတ်တွေ စိတ်တွေမှာသော အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေကို အာရုံယူပြီး ကြည်နူးစရာလေးတွေကို ပြန်ရှာလေ့ရှိ၏။

တဒင်္ဂစိတ်မာန်ကြွမှုများကို လူတွေက အယုံအကြည်မရှိကြပါ။ အစဉ်ပြောင်းလဲတတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သို့တိုင် ပြောင်းလဲနေသော စိတ်မာန်ကြွမှုများသည် စိတ်ကျန်းမာမှုနှင့် ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းမှုကို အထင်အလင်းပြဆိုနေ၏။

စိတ်အစဉ်ကို မပြောင်းလဲနိုင်လျှင် သောကဝေဒနာ ခံစားရမည်မှာ မလွဲပင်။

ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ပျော်မြူးနေချင်လို့ချည်းမရသလို မှိုင်တွေညည်းနေလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

တစ်သမတ်တည်းသော ခံစားမှုဟူသည် ထရွန်းဗွန်းနဲ့ကြီးကို ပျှာခင်အသေကပ်ပြီး မှုတ်ဖို့ ကြိုးစားခြင်းနှင့်သာတူ၏။

ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းသည် ပင်ကိုယ်သက်သက်အားဖြင့် တဒင်္ဂစိတ်မာန်ကြွမှု တစ်ရပ်သာဖြစ်၏။

ပျော်ရွှင်မှုသည် ကျွန်တော်တို့ထံသို့ အချိန်မရွေး ကြိုတင်အကြောင်းမကြားဘဲ ကျရောက်လာတတ်သလို မြူးကြွခြင်းသည် ဘယ်က ဘယ်လိုပေါ်လာမှန်းမသိ၊ ပေါ်လာနိုင်၏။

ဤအဖြစ်ကို တစ်ခုသော ပျင်းစရာတနင်္ဂနွေတစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ကြုံလိုက်ရဖူးပါသည်။

ထိုမနက်က အိမ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်ဇနီးသည်တို့ ဧည့်ခန်းထဲ၌ ကော်ဖီသောက်ရင်း သတင်းစာဖတ်လျက်ရှိကြ၏။

ရေဒီယိုမှ သတင်းများ ကြေညာအပြီး တေးဂီတအစီအစဉ်ခန်း လုတ်လွှင့်ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးဇတ်၏ ဂီတလှိုင်းများ ပွဲတင်ထပ်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ လင်မယားလည်း ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ထိုင်ရာမှ ထကြပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဦးညွှတ်ကာ စုံတွဲအက ကမိကြ

တော့သည်။

ဓဏာအကြာမှပင် သားတွေ သမီးတွေ ဝင်လာကြရာမှ ကျွန်တော်တို့ ကနေသည်ကိုတွေ့ပြီး သူတို့ပါဝင်ကကြပြန်၏။

သို့နှယ် ရင်တွင်းမှ အလိုအလျောက် ခွဲဝေခံစားလိုက်ရသောအခါ မျိုးမှာ ကြို့တင်တွက်ဆလို့မရအောင် မြန်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ ဖြစ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဒါပေမယ့် ထိုသို့ဖြစ်ဖို့ရာ နေရာဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်၌ အမှီသဟဲပြုနေ၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာက ပဲရစ်မြို့တော်တွင် ပြတိုက်မှူး တစ်ဦးသည် လူငယ်စုံတွဲတစ်တွဲအား လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောခဲ့၏။

"ဒီနေရာဟာ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေးတွေ ကဖို့ အင်မတန်ကောင်း တဲ့နေရာပဲဗျ"

ကျွန်တော့်အနေနှင့် မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော ပြတိုက်တွေနှင့် ပတ်သက်၍ သူလို အတွေးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးပါ။

သို့သော် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ့ဆိုလိုချက်ကို နားလည် သွားပါသည်။

ပန်းချီကားတွေကို အေးအေးလူလူ လိုက်ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းက ရင်တွင်းခံစားမှုတွေကို အညီအမျှနိုးကြွလာစေသည်ကိုး။

ထို့အတူပင် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို ကြည့်ရင်းနှင့်ဖြစ်စေ ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှသော ဂီတသံကို နားထောင်ရင်းမှဖြစ်စေ လူတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်အထူး နီးစပ်စေ၏။

'ဒါဟာ တကယ့်ကို ကျွန်တော့် အူထဲအသည်းထဲက လှိုက်လှိုက် လှဲလှဲ ထွက်လာတဲ့ ခံစားချက်တွေပါဗျာ"

ကျွန်တော်တို့သည် ရဲရင့်မှု(သို့မဟုတ်) ကြင်နာမှုကို ပြတိုင်း အထက်ပါ အပြောမျိုး ပြောလေ့ရှိပါသည်။

စင်စစ်တော့ ထိုစကားက ပန်ကြားရှင်းလင်းချက်သာဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခံစားချက်မှန်သမျှ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ထဲရှိ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှ ထွက်ပေါ်လာကြသည်သာပါ။

သည်လိုခံစားချက်တွေကို ဘဝအတွေ့အကြုံ အနုအရင့်က ပုံဖော်ပေးသလို အားကိုးလောက်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလိုအလျောက် ထိန်းကျောင်းလမ်းညွှန်မှုက စီမံဖန်တီး၏။

ခံစားချက်တွေက စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်မှာ ငွေကစားဖို့(သို့မဟုတ်) ဝင်ငွေခွန် သက်သာစေဖို့များကို အများအစား ကူညီနိုင်မည်တော့ မဟုတ်ပါ။

"သို့သော် စိတ္တဗေဒပါရဂူ ဆစ်ဂမန်ဖရိုက် တစ်ခါကပြောဖူးသည်။

ဘဝရဲ့ တကယ့်အခြေခံအကျဆုံး လုပ်ငန်းအားလုံးတွေထဲက အပြီးသတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချဖို့ဆိုတာ ခံစားမှုကို ဦးစားပေး ရှေ့တန်းတင်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ" . . တဲ့။

ဘယ်သူ့ကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်မလဲ။

ဘယ်သူ့ကို မိတ်ဆွေအဖြစ်(ဝါ)အတွင်းလူ အနေနဲ့ယုံကြည်ရမလဲ။

အရေးပေါ် ရုတ်တရက် သေရေးရှင်ရေး ကြုံလာတဲ့အခိုက်မှာ ဘာလုပ်ရမလဲ။

လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာက ဂျွန်ရပ်စကင်က ဤသို့ရေးခဲ့ဖူးသည်။

"လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဂုဏ်သိက္ခာချင်း ကွာခြားရတာဟာ တစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်ထက် ပိုခံစားတတ်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်"

သူ့စကားတွေက အရှည် ထာဝရ မှန်သွားဖို့သာ ရှိ၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တစ်ခါက နာမည်ကြီး အဆိုသင် ဆရာကြီး ရိုး(စ်)ဘမ်(ပ်)တန် . . မက်ထရိုပိုလီတန် ပဒေသာဇာတ်ပွဲကြီးအတွက် လာအသံစစ်သည့် အဆိုတော်မလေးနှစ်ယောက် အကြောင်း ဝေဖန်အကဲဖြတ်ပြတာ ကြားဖူးသည်။

နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို လက်ညှိုးထိုးရင်း–

"ဒီကောင်မလေးအသံဟာ ထူးထူးခြားခြားတော့ ကောင်းလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ရင်လှိုင်းသံတွေကတော့ စွမ်းအားကြီးမားလှတယ်။ သူဟာ သူ့ပရိသတ်ကို ခံစားမှု ပိုပေးနိုင်တာ သေချာတယ်"

ခံစားချက်များမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ကျွန်တော်တို့ ပြန်မြင်ခွင့်ရသည်။

ဖန်တီးမှုစွမ်းအားတွေကို နှိုးဆွလှုံ့ဆော်နိုင်သည်။

အသိုင်းအဝန်းပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမှု ခိုင်မြဲတိုးပွားလာစေသည်။

ကဲ ဒီတော့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို မကြာမကြာ ဆိုသလို ငြင်းပယ်ပစ်ရပါမလဲ။

ဘာကြောင့် ခုခံတားဆီးဖို့ အားထုတ်နေရပါသလဲ။ အထီးကျန် အပယ်ခံဘဝမှာ နေမှာလဲ။ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မတုံ့ပြန်နိုင်တဲ့ အသေကြီး အဖြစ်ခံရတာလဲ။

ကောလိပ်ကျောင်း အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိတစ်ဦးက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးသည်။

"ဒါဟာ ဒီနေ့အေးခဲနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ စိမ်းကားမှုအသစ်တစ်ရပ်ပါပဲ၊ သူတို့အကြိုက ဘယ်တော့မှ စိတ်တုန်လှုပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မအံ့သြဘူး။ အလေးအနက် မခံစားဘူး။ နောက်ဆုံးဘယ်လိုပဲ ခံစားရပါစေ လူသိအောင် ဖော်ထုတ်မပြဘူးဆိုတဲ့ သဘောတွေပါပဲ။ အရှင်းဆုံး ပြောရရင်တော့ ခံစားမှုအစစ်ကို ဖုံးကွယ်ပြီး ဟန်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတာပေါ့. . ."

ခံစားမှုသည် ကျွန်တော်တို့အား တစ်ယောက်မှ တစ်ယောက်သို့ စုစည်းစေ၍ သုခဒုက္ခများကို ဝေငှပေးပါသည်။

ခံစားမှုများက ဘက်ရွေးပေးသလို အမှန်အမှားကို ဖွင့်အန်ဖော်ထုတ်စေပြီး တစ်ဦးချင်းချစ်ခင် နှစ်လိုမှုများကို ဖန်တီးနိုင်ပါသည်။ တစ်ဘက်ကလည်း အေးတိအေးစက်နေခြင်းမှာ(ခံစားမှုကို မြှုသိပ်ထားခြင်းမှာ) ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပေါက်ကွဲခင်အထိသာရနိုင်၍ သည်နောက်တော့ တွေ့ရာလူကို ရမ်းခြင်း၊ ကမူးရှူးထိုး ထင်ရာစိုင်းခြင်းများဆီသို့ ဦးလှည့်သွားတော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့အား ခေါင်းခဲစရာတွေ၊ အဖြေရှာမရမှုတွေ၊ ရန်းကန်ရမှုတွေ တစ်ပုံကြီးသာ အမွေပေးခဲ့မည်မှာမလွဲတော့။

ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှု၊ မိတ်ဆွေဖြစ် ခင်မင်မှုနှင့် လုပ်ငန်းဆောင်တာများမှ ခံစားချက်များကို နှုတ်လိုက်လျှင် ဘာကျန်ပါတော့မည်နည်း။

သင့်အနေဖြင့် ငွေကြေးနေဥစ္စာ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်နှင့် ကာမဂုဏ်ကိုပါ တခြားတစ်ယောက်ကို မျှပေးလိုက်နိုင်သည့်တိုင်အောင် တစိမ်းပြင်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေပါဦးမည်။

စကားကုန်ပြောရလျှင် တခြားလူတစ်ယောက်နှင့် ခွင်းချက်မရှိ တစ်သားတည်းကျဖို့ တစ်ခုတည်းသော နည်းလမ်းမှာ သူ့ခံစားချက်များကို ဝေမျှယူလိုက်ခြင်းပါပေတည်း။

သင်သည် လူသားဖြစ်၏

ထို့ကြောင့်–

ခံစားချက်ကို မဖြိုသိပ်ပါနှင့်။

ခံစားရမှုကို မကြောက်ပါနှင့်။

ခံစားပါ။

ခံစားပါ။

နားလည်ခံစားပါ။

မျှဝေခံစားပါဟူ၍။ ။

(RD Aug 1967 မှ)

* * *

သင့်ဘဝလွတ်မြောက်ရေး ခြေလှမ်းများ

လူတိုင်းသည်လွတ်လပ်မှုကို မြတ်နိုးကြသူများဖြစ်၍ တချို့ဆို လျှင် သူ့ထက်ငါ ခေါင်းတစ်လုံးအသာဖြင့် လွတ်လပ်လို ကြ၏။

သင်ကိုယ်တိုင်ကော။

သင့်ဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း အပြည့်ဝ လွတ်လပ်မှုရပါရဲ့လား။

ဒါမှမဟုတ်။

သင့်ဘဝ၏ကြီးမားသော အစိတ်အပိုင်းတွေကို သင်မလုပ် လိုသော အလုပ်တွေထဲမှာ အကြောင်းမဲ့မြှုပ်နှံထားရပါသလား။

လက်ရှိခံစားနေရတဲ့ ဘဝထက် ပိုမိုသာလွန်တောက်ပပြီး အောင်မြင်ထွန်းကားသော ဘဝကို တောင့်တနေပါသလား။

သို့ဆိုလျှင်ဖြင့် သင်တစ်ဦးတည်း ထိုသို့ခံစားနေရသည် မဟုတ် တော့ပါ။

လူတိုင်းလိုလိုပင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်သော လူ့အဆောက်အဦကြီး ထဲတွင် မှီတင်းနေထိုင်လျက် လူ့လောက အဖွဲ့အစည်းကြီးအတွက် အလုပ်အကျွေးပြုရင်း ဘဝဝန်ပိနေကြသူတွေချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့လူတွေ၏ ပုဂ္ဂလိက လွတ်မြောက်မှုကို ခြိမ်းခြောက်နေသော ဖိအားများအကြောင်း လေ့လာမိရာတွင် ကြီးပွားရေး စီးပွားရေး ထိပ်တန်း ရောက်ဖို့ ကြိုးစားကြရင်းမှ လူမှုအကျပ်အတည်းတွေ တွေ့ကြုံရကြောင်း

တွေ့ရှိရပါသည်။

စာဖတ်သူအများစုကလည်း ကျွန်ုပ်ကို မေးကြ၏။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသိုက်အဝန်းမှာ ငြိမ်းချမ်းသာယာမှု ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်ဖို့ ဘာလုပ်ရမလဲ . . . တဲ့။

စင်စစ်တော့ လူ့ရယ်လို့ ဖြစ်လာကတည်းက လွတ်လပ်မှုသည် မွေးရာပါအခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် ပါရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဦးချင်း ဘဝ၏ပီတိကို ခံစားရရှိရေး၊ ဂုဏ်သိက္ခာမြင့်မားရေး၊ ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရေးတို့မှာလည်း လွတ်မြောက်မှုနှင့်အတူ တွဲနေသော လူ၏ အခြေခံအကျဆုံး လိုအပ်ချက်တွေဖြစ်၏။

သည်တော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပုဂ္ဂလိက လွတ်မြောက်မှုကို ထက်ထက် မြက်မြက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ခံစားမြင့်နိုင်အောင် ဘာတွေလုပ်ဆောင်ရပါ့မလဲ။

သင် . . . သုံးသပ်ဆင်ခြင်၍ ကျင့်ဆောင်စရာ ဥပဒေသ(၇)ချက်ကို ဖေါ်ပြလိုပါသည်။

(၁) ငွေစုပါ။

များသောအားဖြင့် လူတွေသည် အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ချိန်ကိုသာ ရည်မျှော်ပြီး ငွေစုဖို့ စဉ်းစားလေ့ရှိကြ၏။

တကယ်စင်စစ် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုကို အားဖြည့်ရန် အထူးအရေး ကြီးသော လုပ်ဆောင်ချက်မှာ ယခုပင် ငွေစုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိသားစုများရာစု ကြွေးတင်ကျွန်ဖြစ် နွံနစ်နေကြရခြင်းမှာ ငွေမစု၍ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ပင်ပန်းမွန်းကျပ်မှု ပေါင်းစုံနှင့် အဆင်မပြေလှသော အလုပ်မှ ရဲရဲတင်းတင်း မထွက်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ အဖြစ်မှာလည်း စုမိဆောင်းမိ ငွေလက်ကိုင်မရှိခြင်းက အကြောင်းခံ၏။

မွန်းကျပ်မှုမှ ရုန်းမထွက်နိုင်သော ပုံနှိပ်စက်မန်နေဂျာတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးသည်။

သူသည် လစာကောင်းကောင်းရ၏။

ဒါပေမယ့် အလုပ်က မတန်တဆ ပင်ပန်းလွန်းလှ၍ ခေါင်းခဲနာပင် ဖွဲနေရသည်။ အလုပ်ရှင်ကရော၊ ဖောက်သည်တွေကပါ မညှာမတာ ခိုင်းသမျှ သူလုပ်ပေးနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ့ဇနီးက အလုပ်က နားခိုင်းသည်။

သူက "ဒါဒီအလုပ်က နားလိုက်ရင် ဘဝပျက်သွားမှာပေါ့" ဟု ငြင်းချက်ထုတ်၏။

ဇနီးဖြစ်သူက သူမမှာ အစိုးရငွေစုစာချုပ်တွေ ဝယ်ထားကြောင်း၊ ဘဏ်မှာလည်း ငွေစာရင်းဖွင့်၍ ငွေစုထားကြောင်း၊ ထိုငွေနှစ်ရပ်ပေါင်းဖြင့် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခု ပျိုးထောင်နိုင်ကြောင်းပြော၏။

သို့ဖြင့် သူတို့လင်မယား အလုပ်ကထွက်ပြီး အနောက်မြောက်ပိုင်းသို့ ပြောင်းခဲ့ကြသည်။ အိမ်သုံးပစ္စည်းများ ရောင်းသည့်လုပ်ငန်းကို အခြေတည်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သူ့ကို တွေ့ချိန်မှာတော့ ကောင်းကောင်းကြီး ထောနေပါပြီ။

"အေးဗျာ–ကျွန်တော့်မိန်းမ ချွေတာစုဆောင်းခဲ့တာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ၊ ခုဆို ကျွန်တော် ခေါင်းမကိုက်ရတာ ဆယ်နှစ်ရှိသွားပြီဗျာ"

ထိုလူက ဖွင့်ဟခဲ့ပါသည်။

ခြားနားချက်အနေဖြင့် ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်။

သူနှင့်သူ့မိသားစုမှာ တစ်လ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းငါးထောင်ဆိုသော ဝင်ငွေနှင့် မလောက်ကြောင်း ညည်းပြ၏။

အများကတော့ ဒီလောက်ဝင်ငွေနှင့် စတိုင်ကျကျ နေနိုင်မည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း သူ့မှာတော့ အိမ်စရိတ်ထောင်းနေရသည်ဆို၏။

အမှန်စင်စစ်တော့ ဘယ်မိသားစုမဆို စားဝတ်နေရေးဖူလုံလျှင် ပိုသမျှ လျှံသမျှကို စုဆောင်းသင့်သည်။ အသုံးနှင့်အဖြုန်းခွဲ၍ ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်နေထိုင်ခြင်းဖြင့် လွတ်လပ်၍အေးချမ်းသော ဘဝကောင်းကို တက်လှမ်းနိုင်၏။

စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းကြုံသော မိသားစုတစ်စုကို တွေ့ဖူးသည်။

ယောက်ျားလုပ်သူက တစ်နေ့ကို စီးကရက်နှစ်ဘူးသောက်၏။ သူ့မိန်းမနှင့် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် သားဖြစ်သူက တစ်ယောက် တစ်ဘူး။

သူတို့ဝင်ငွေ၏ အများစုမှာ မီးခိုးတွေ ပြာတွေဖြစ်ကုန်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကထောက်ပြ၏။

တစ်ရက်ကို (၁)ဒေါ်လာခွဲကုန်သည်ထား၊ တစ်နှစ်ကို (၅၁၁) ဒေါ်လာ မိသားစုတစ်ခုအနေဖြင့် တစ်နှစ်စာစုငွေ ဖြစ်လောက်သည့် ပမာဏပါ။

အကယ်၍ ဘဏ်မှာ အပ်လိုက်ပြီဆိုပါစို့။

ပုံမှန်အတိုးရပြီး (၁၅)နှစ်အကြာတွင် ဒေါ်လာတစ်သောင်းတိတိ ရှိသွားပေရော့မည်။

သူတို့(၁၂)နှစ်အပေါင်ဆပ် ငွေထက်ပင် သာနေသေး၏။

သူတို့ မိသားစုလည်း စီးကရက်ဖြတ်လိုက်ကြ၏။

(၂) ပညာအရည်အချင်းနှင့်ကျွမ်းကျင်မှုကို တည်ဆောက်ပါ။

ကိုယ်ပိုင်လွတ်မြောက်မှု နယ်ပယ်ကို ပညာအရည်အချင်းနှင့် ကျွမ်းကျင်မှုများက ချဲ့ထွင်ပေးနိုင်၏။ အကြောင်းမှု ၎င်းတို့က အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဆိုင်ရာ အခွင့်အလမ်းများကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လမ်းဖွင့်ပေးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ဗဟုသုတကြွယ်ဝခြင်းသည် သေချာပေါက် ရပိုင်ခွင့်တစ်ရပ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းများတွင် အရေးကြီးဆုံးသော လက်နက်ကိရိယာ ဖြစ်သွားလေ့ရှိ၏။

ဈေးကွက်ဝင် ဗဟုသုတပိုမိုများပြားလေ သင့်လွတ်မြောက်မှု ပိုမိုရရှိလေ ဖြစ်၏။ ပညာဗဟုသုတကို သင့်ထံမှ ဘယ်သူမှ လုယူသွား၍မရ။ အဖိုးတန်ကိရိယာအဖြစ် ဦးနှောက်ထဲမှာသာ သိမ်းဆည်းထားနိုင်သည်။

ထိုအရည်အသွေးသည် ခေတ်မမီတော့ခြင်းကလွဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ တော်ရုံတန်ရုံနှင့် ပျောက်ပျက်မသွားနိုင်ပေ။

ယနေ့ကမ္ဘာတွင် မိမိတို့၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို ဖွံ့ဖြိုး

တိုးတက်မှုအသစ်ရအောင် စွမ်းဆောင်ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ကြသည်နှင့်အမျှ ပြည့်စုံခြင်းနှင့် လွတ်မြောက်ခြင်းအရသာကို တစ်တန်းတည်းခံစားရနိုင်ကြ၏။

လာမည့်နှစ်များမှာလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် ဆည်းပူးအပ်သော ပညာအရည်အချင်း၏ အရေးပါပုံများကို အကြီးအကျယ်ကြားကြရပေဦးမည်။

ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်။ သူသည်အောင်မြင်သော လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်နေသည့်တိုင် အပတ်စဉ် ကောလိပ်ကျောင်းမှ ညနေသင်တန်းများကို ကြိုးစားပမ်းစားတက်နေ၏။

သူသည် ကောလိပ်ကျောင်း မွမ်းမံသင်တန်းများမှ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်သာ ပညာရပ်များကို အသုံးပြုလျက် အချိန်နဲ့အမျှ လျှပ်တစ်ပြက် ပြောင်းလဲတိုးတက်နေသော သူ့လုပ်ငန်းခွင်တွင် ထိပ်တန်းရောက် ခေတ်မီဆန်းသစ်အောင် စွမ်းဆောင်ထားနိုင်နေပါသည်။

(၃) ဂုဏ်သိက္ခာကို သန့်ရှင်းဖြူစင်အောင် ထိန်းသိမ်းပါ။

အနှောင်အဖွဲ့ကင်းစွာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာခြင်းကို ရရှိနိုင်ရေးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် လူမှုရေးအားနည်းချက် ပျော့ညံ့ချက်များကိုရှောင်ဖယ်ဖို့လိုပါသည်။

လူ့အလယ်တွင် ဝင်ဆန့်နိုင်သော လူရိုးလူဖြောင့်တစ်ယောက် အနေဖြင့် မှန်သောစကားကိုသာ ပြောတတ်မှုမှာ ယနေ့တိုင် လူကြိုက်များ ခေတ်စားနေပါသေးသည်။

မျက်မှောက်ကမ္ဘာကြီး၌ အတိတ်က ရှုပ်ထွေးခဲ့သော(ဝါ)မိုက်မဲခဲ့သော လုပ်ရပ်များသည် မနေ့တစ်နေ့က လုပ်ခဲ့တာထက် ပို၍ ခြောက်လှန့်နေ၏။

တစ်နေ့တခြားကြီးထွားလာသော အစိုးရနှင့် ပုဂ္ဂလိကလုပ်ငန်းများမှ မော်ကွန်းထိန်း အဖွဲ့အစည်းများ၊ ကွန်ပျူတာဘဏ်များ၊ ထောက်လှမ်းရေး ကွန်ယက်များက အတိတ်က မိုက်မှားမှုများနှင့် ချွတ်ယွင်းချက်များကို မလွတ်တမ်း ဖေါ်ထုတ်ပေးကြမည်သာဖြစ်၏။

မကြာမီက ကွန်နီကပ်ပြည်နယ်မှ လူငယ် တစ်ယောက်အား ညက မတော်တဆမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲက စစ်ဆေးမေးမြန်း၏။

သူက စနစ်တကျ မေးမြန်းမှုများကို ချက်ကျကျပြန်ဖြေရမည့်အစား မချေမငံနှင့် ဘုတောအ၏။ သူ့ကို လွှတ်ချင်လွှတ်၊ ဖမ်းချင်ဖမ်း ဂရုမစိုက်တော့ဘဲဟု စိန်ခေါ်သည်။

အညီတော့ ရှုံ့ရှုံ့လည်း မလွဲသာမရှောင်သာ သူ့ကိုဖမ်း၍ အချုပ်ထဲ ထည့်လိုက်ရတော့သည်။

ခုလို ထောင်ထဲရောက်သွားသည်နှင့် သူ့ကို မှတ်တမ်းတင်လိုက်ပြီး ဖြစ်သလို၊ အစိုးရအလုပ် ဘယ်အလုပ်ပဲ သွားလျှောက်လျှောက် အမည်းစက်ကြီး ထင်သွားသည့်အဖြစ်ကို သင်ကောင်းသားလေးခမျာ နားမလည်လိုက်ရှာပါ။

သည်အဖြစ်က သူ့အလုပ်ရရှိရေးကို ကန့်သတ်ဟန့်တား ထား လိုက်တာနဲ့အမျှ လွှတ်မြောက်ရေးလမ်းစကိုပါ အနည်းနှင့်အများ ထိခိုက်ပိတ်ပင်ရာ ရောက်သွားပါစေပြီ။

(၄) သင်၏ သီးသန့်ဘဝကို တသီးတသန့် ဖြစ်ပါစေ။

သီးသန့်ဖြစ်မှုသည် ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်၍ လွှတ်မြောက်အေးချမ်းခြင်း၏ နှလုံးသည်းပွတ်လည်းဖြစ်၏။

လွှတ်မြောက်မှု ဆုံးရှုံးလျှင် အရင်ဆုံး ဆုံးရှုံးမည့်အရာလည်း ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ ယနေ့အဖို့ သီးသန့်ဖြစ်မှုမှာ အန္တရာယ်ကျရောက်နေပေသည်။

ဒီအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

အများနည်းတူ လက်လျှော့စွန့်လွှတ်လိုက်မည့်အစား အခွင့်အရေးရသမျှကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားရမည်သာ။

အီမာဆင်က ပြောဖူး၏။

"လူ့တစ်ဦးချင်းရဲ့ သီးသန့်ဘဝဟာ ဘယ်ကေရာဇ်ဘုရင်တွေရဲ့ ပိုင်နက်နိုင်ငံထက်မဆို ပိုပြီး သာလွန်မြင့်မြတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်အချုပ်အခြာ အာဏာစိုးမိုးခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး"

လူ့အခွင့်အရေး တိုက်ပွဲဝင်သူစစ်လျှင် အများပြည်သူကို

သီးသန့်လွတ်လပ်မှု ရရှိစေသလို အုပ်ကိုယ့်တိုင်အတွက်လည်း ရရှိအောင် လုပ်ဖို့လိုအပ်သည်။

လူငယ်တွေ အနေပြင့်လည်း သီးသန့်ဖြစ်မှုကို သူ့အတိုင်းအတာနှင့် သူ အိပ်မက်မက်ဖို့၊ ကြံစည်ဖို့၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိဖို့ လိုပေသည်။

သမ္မတကြီး ဂျွန်အက်ဖ်ကနေဒီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်ထဲတွင် စာရေးသူ ရှဲလီဆင်းဂါ ဂျူနီယာက . . .

"ကနေဒီ၏ ခိုင်မာပြတ်သားသော ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် အိမ်ဖြူတော်တွင် စိုးစံနေစဉ် ရယူသော ကိုယ်ပိုင်အချိန်များ(ဝါ)သီးသန့်ဖြစ်မှုများမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း" ကောက်ချက်ထုတ်ပြထား၏။

စိတ်အေးလက်အေး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်နှင့် အနားယူရင်း စဉ်းစားခြင်းမှ အတွေးသစ်၊ အကြံသစ်၊ ဉာဏ်သစ်များဖြင့် အားသစ်လောင်း ပေးနိုင်သည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

(၅) သင့်ဘဝကို လုပ်ငန်းအဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုသို့ အလိုက် အသည်းလိုက် ပုံမအပ်သင့်ဘဲ မအပ်ပါနှင့်။

ယနေ့ခေတ်အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့အများစုမှာ ဧရာမလုပ်ငန်းအဖွဲ့ အစည်းကြီးများအောက်တွင် ဘဝကို ရင်းနှီးမြှုပ်နှံ လုပ်ကိုင်နေရသည်နှင့်အမျှ အချိန်ရောလူပါ ထိုအဖွဲ့အစည်းကြီးများ၏ ဝါးမြိုမှုကို ခံနေကြရ၏။

လုပ်ငန်းမန်နေဂျာများကလည်း ဝန်ထမ်းများကို အရေးမပေးဘဲ ပေယျာလကန်ထားကာ ဖိနှိပ်ကုပ်သွေးစုပ်ချင်ကြသည်။

ကံကောင်းလျှင်တော့ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစကို ဖော်ပေးတတ်သော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများနှင့် ဆုံစည်းတတ်၏။ သို့ဖြင့် ပါးရည်နပ်ရည် ရှိ၍ အရည်အသွေးပြည့်ပြီးသား လူတစ်ယောက်အဖို့ အလုပ်ပြောင်းဖို့ လွယ်ကူသွား၏။ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး ကိုယ်စားလှယ်များကလည်း ထိုလိုလူမျိုးကို လိုလိုလားလား အမိဖမ်းလိုက်ကြသည်။

သို့သော် . . .

ရောမလုပ်ငန်းအဖွဲ့ကြီးများ၏ ပြဿနာမှာ လူတစ်ဦးချင်း၏ စီမံကိန်းနှင့် အခွင့်အရေးများ၏ ပြဿနာပင်ဖြစ်နေ၏။

လူအတော်များများမှာ ကိုယ်ပိုင်စီမံကိန်း လုပ်မထားကြချေ။

ကြုံရာကျွေ့ တွေ့ရာဇာတ်နှင့်လှော်၍ ကျရာအလုပ်မှာ ပျော်မွေ့ပြီး အရိုးကြေအရေခန်း တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး လုပ်သွေ့ရှိကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဘဝဆိုသည်မှာ လွတ်မြောက်ခွင့် အပါအဝင် ရွေးချယ်ခွင့်မျိုးစုံဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော အချိန်ပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအနေဖြင့် အရေးကြီးသော လုပ်ဆောင်မှုတိုင်းမှာ လွတ်မြောက်မှု၏ တန်ဖိုးကို မပါမဖြစ် ထည့်တွက်ဖို့လိုအပ်၏။

ပုံစံအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ဖွံ့ကြည်သော အလုပ်ကိုသာ လုပ်တတ်ကြခြင်းမျိုးပင်။

ကျွန်ုပ်၏မြို့မှ လူတစ်ယောက်ခမျာ သူ့ကုမ္ပဏီမှ နှစ်ရှည်လများ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆိုင်ရာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှုများကို ခံစားရပြီး အကျပ်တွေ့နေရသည်။

ထိုလူလည်း သူ့မိသားစု အိမ်တွင်းရေးကိစ္စများအထိ နှိုက်နှိုက် ချွတ်ချွတ် လိုက်စုံစမ်းနေသော ကုမ္ပဏီတွင် ဆက်လက်မလုပ်လိုတော့ကြောင်း ဖြောင်ကျကျ တင်ပြကာ အလုပ်ထွက်လိုက်၏။

ရက်ပိုင်းအတွင်း တခြားကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ အလုပ်ပြန်ရပြီး ယနေ့ ထက်တိုင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်၏အမြင်၌ သူသည် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်သော သူ့အနာဂတ်ကို သူ့သဘောနှင့်သူ့စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်သွားခြင်း၏ အကျိုးဟုပင်ဆိုချင်၏။

(၆) ဩဇာလွှမ်းမိုးမှုကွန်ယက်ကို ဖြန့်ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ဆန္ဒရှိသလောက်ထက်ပိုပြီး ခရီးလှည့်နိုင်ခဲ့ရာမှ ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်ရှိ ဖာတီမြို့တွင် အခြေချမည်ကြံသော အခါတွင်တော့ အခက်အခဲတွေ့ခဲ့ရသည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်နီးချင်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့် ထိုအခက်အခဲများမှ လွတ်မြောက်ခဲ့

ရသည်။

အိမ်နီးချင်းတွေ အများကြီးထဲမှာ ကျွားမ မယ္ဂူ ထိုလူစားတွေ ပါစမြဲဖြစ်၏။

နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာရှင် ကျိမ်းစ်မက်ဂရီလာ ဘာန်းစ်က "ခေါင်းဆောင်မှု ကွန်ယက်"ကို နိုးစပ်ရာ ကျူပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဖြန့်ထားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိထုတ်ဖော်ခဲ့၏။

သူ့အဆိုအရ ထိုကွန်ယက်အတွင်း အိမ်သားကာ ကိုပေါက်ရောက် ပါသလို သားစဉ်မြေးဆက် ဩဇာညွှာင်းသော ဘိုးအေကြီး လည်းပါ၍ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်းကို အတွေးအမြင်များ ဆေင့်ပေးနိုင်သော ဗဟုသုတ ဟင်းလေးအိုးကြီး တစ်ယောက်ကိုလည်း ချန်ထားလို့ မရစကောင်းပါ။

သူတို့အားလုံး ခေါင်းဆောင်တွေချည်းဖြစ်၏။ သူတို့အားလုံး အစွမ်းကိုယ်စီရှိကြ၏။ အကြောင်းမှု သူတို့သည် ယုံကြည်စိတ်ချ လောက်သူ များဖြစ်လျက်-စေတနာကို ရောင်းစားတတ်သူများ မဟုတ်သောကြောင့် ပင်တည်း။

လူ့အခွင့်အရေး ထွန်းကားတိုးတက်မှုသည် ဤသို့သော ယုံကြည်မှု၏ ခေါင်းဆောင် သန်းပေါင်းများစွာ အပေါ်တွင် မှီတည့်နေသည်။

နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာရှင် ဟန်နားအာရင်းဒေးက "တရားမဲ့သော မင်းများသည် မညီမညွတ် သွေးကွဲနေသူများကိုသာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်၏။ ထို့အတွက် ထိုဘုရင်များ၏ လက်ဦးဆုံးလုပ်ရပ်မှာ လူထုအချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ခြားနားစေလျက် အင်အားချိနဲ့ပြီး ညီညွတ်မှုမရအောင် သွေးခွဲခြင်းဖြစ်၏"ဟု ဆိုခဲ့၏။

ဩဇာကွန်ယက်ဖြန့်ကြက်ထားသော နေရာဒေသများမှာတော့ အထီးကျန် သင်းကွဲနေသူရယ်လို့ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။

သို့နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း ပညာဗဟုသုတ၊ သတင်းစကား များ ဖလှယ်နိုင်ကြသည်။ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းနိုင်ကြသည်။ လေးစားဂုဏ်ယူ လောက်သော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ခွင့်ရကြသည်။

ထိုမှတဆင့် ယုံကြည်ချက်ပြင်းပြသောခေါင်းဆောင်ကောင်းများ

ပေါ်ထွက်လာကြရသလို လွတ်မြောက်မှု အခွင့်အာဏာများလည်း တိုးပွားရရှိကြရလေပြီ။

လူထုကလည်း ခေါင်းဆောင်ကောင်းတစ်ယောက်ကို စဉ်းစဉ်းစားစား နှင့် ဝိုင်းရွေးကောက်ကြ၏။

တဲ [illegible] သစ္စည်လို ဩဇာကြီးသူကို သင်ဘယ်လို [illegible] တည်ဆောက်ယူမလဲ။

အပြန် [illegible] ခဗ္ဗတ္တ [illegible] မှု [illegible] မှုများဖြင့် အ [illegible] ယူနိုင်ပါသည်။

[illegible] အမြင် [illegible] သုတ ကြွယ်ဝသူ၊ [illegible] ခြင်တုံ [illegible] ကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှားပြသပါ။

သင့်အ [illegible] ဖြင့် [illegible] နားကြီးဖြစ်၍ အမှားအမှန်ဝေဖန် [illegible] ဖြတ်နိုင်သော စွမ်းရည်ပြည့်ဝသလောက် သင့်၏ အတွေး [illegible] မြင် [illegible] ယူအဆတွေက တခြား [illegible] များကို လွှမ်းမိုးနိုင်၏။

ထိုလူများ သင့်အမြင်များကို တလေးတစား တန်ဖိုးထားလာသည်နှင့် အမျှ သင်လည်း အင်အားတွေ စုမိလေပြီ။

(၇) တာဝန်ကျေပွန်အောင် ပြင်းထန်သော ဆန္ဒကို မွေးမြူပါ။

ကိုယ်ပိုင်လွတ်မြောက်မှု ရရှိရေးအတွက် အဓိပ္ပာယ်ကျင့်စဉ်အသည် သင်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည့်အတိုင်း အကောင်အထည်ပေါ်အောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်၏။

အားကြိုးမာန်တက် ရှိပါစေ။

တာဝန်သိစိတ် မွေးမြူပါ။

အဓိပ္ပါယ်က ဆန္ဒရှိရုံသက်သက်မျှသာ မကဘဲ ယုံကြည်ချက်ကို လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

သို့မဟုတ်လျှင်တော့ လက်တွေ့ ကျင့်ဆောင်လုပ်ကိုင်နေသူများ ရှေ့မှောက် ဒူးထောက်အညံ့ခံလိုက်ရာ ရောက်သွားပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကြီး ကောင်းသည်ထက်ကောင်းအောင်

ကြိုးပမ်းရာတွင် ထင်[illegible]ကတ္တာမှ [illegible]ခဲ့ပါသနည်း။

ဒါမှမဟုတ် [illegible]ကိုပဲ တာဝန်[illegible]ပုံချထားခဲ့ပါသလား။

သို့ဆိုလျှင် [illegible]သင်[illegible]ကြီး ကျွဲ[illegible]ကို ရေးခဲ့သော ဂရိသမိုင်းဆရာကြီး[illegible]ခ်ဒစ်[illegible]မှတ်ချက်[illegible]သတိပြုဖို့ကောင်း[illegible]။

သူ[illegible] [illegible]တာဝန်ကျေပွန်မှုမှ ကင်းလွတ်[illegible] [illegible] ကွေ့ဝိုက်လပ်ချင် စိတ်[illegible] [illegible] တာဝန်မှ ပြန်မရခဲ့တော့ချေ။

တစ်သီးပုဂ္ဂလများ[illegible] [illegible]တာဝန်ထမ်းအုပ်စုတွေထဲ ဝင်ပါလျက် ကြုံတွေ့နေရသော [illegible] [illegible]ကို ကျော်လွှား ဖြေရှင်းနိုင်အောင် [illegible] အကျိုးဆောင်နိုင်သည်ကား မှန်၏။

သို့သော် တောနာဆာန္တ ပြင်းပြသူတစ်ယောက်၏ တစ်ဦးကောင်း တစ်ယောက်ကောင်း လုပ်ဆောင်ချက်သည်ပင် တိုင်းပြည်နှင့်ချီ၍ သိမ့်သိမ့်တုန် သွားစေသော အောင်ပွဲရလဒ်ကို ဖြစ်ပွားစေနိုင်သည်။

တောင်ပိုင်းပြည်နယ်တစ်ခုမှ အခြားကောလိပ်ကျောင်းများတွင် နီဂရိုးကျောင်းသားတစ်ဦး ကျောင်းဝင်ခွင့်ရရေးအတွက် အကြိုးအကျယ် တိုက်ပွဲဝင်ပြီး မဋ္ဌပကျွဆော့ ဖြစ်နေရစဉ် စုပေါင်းကောလိပ်မှ နီဂရိုးကျောင်းသား ဥက္ကဋ္ဌတစ်ယောက်က လူလေးဆယ်ကျော်ကို ကျောင်းသားထုနှင့် မြို့သူမြို့သားများ၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် အေးအေးသာသာလေး ကျောင်းသွင်းနိုင်ခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုသူ၏ အပေါင်းပါတစ်ဦးအား ကျောင်းသားအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ၏ အံ့မခန်းအောင်မြင်မှုကို ရှင်းချက်ထုတ်ခိုင်းမိ၏။

၎င်းက ခုလိုပြန်ပြော၏။

"သမ္မတကြီး သောမတ်စ် ဂျက်ဖါဆင်က ပြောဖူးသားပဲဗျာ။ လူအများစုကြီးဆိုတာ သတ္တိရှိတဲ့ သူရဲကောင်းတွေ တစ်ယောက်ချင်း စုထားတာလို့ . . ."

ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်မြောက်ရေး တိုးတက်ရှိဖို့ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဦးချင်း၏ စွမ်းဆောင်နိုင်မှုအပေါ်တွင် ကြီးမားစွာ အမှီသဟဲပြုနေသည်မှာ အမှန်တရားစင်စစ်ဖြစ်တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့အား ဦးနှိမ်လာမည့် ရန်သူတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ကြပါသည်။

ထို့အတူ ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်ကျွန်ုပ်တို့ အရည်အချင်းရော အခြေအနေအရပါ ကြံ့ခိုင်အောင် တည်ဆောက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်လွတ်မြောက်ခွင့်ကို မြှင့်တင်နိုင်ကြပါသည်။

သို့ လုပ်ဆောင်ခြင်းအားဖြင့်

အားလုံးအားလုံးအတွက် လွတ်မြောက်နိုင်သော ပိုမိုကောင်းမွန်သည့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်တစ်ရပ်အား ဖန်တီးရာတွင် အထောက်အကူပြုနိုင်ပေလိမ့်မည်သာတည်း။

(RD MAY, 1966 မှ)

* * *

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး

"ခင်ဗျားတို့ စာသင်တဲ့နေရာမှာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာပါ ကြီးမားစွာ အထောက်အကူပြုမယ့် စကားလေးသုံးလုံးကို ဆရာဝေမျှပေးလိုက်ချင်တယ်"

တစ်ခါတွင် ကျွန်မတက်နေသော အတန်းမှ ပညာကျော် ပါမောက္ခကြီးတစ်ယောက်က ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"အဲဒီစကားလေးတွေဟာ သုံးလုံးတည်းနဲ့ လိုတာရစေသလို စိတ်ရဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ သိဒ္ဓိမြောက်ဆေးတစ်ဖုံလည်း ဖြစ်တယ်။ တန်ခိုးထက်တဲ့ စကားလေးတွေကတော့ 'It dosen't matter' အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး" ဆိုတာပါပဲ။

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးတဲ့လား။

'အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး' ဆိုတာက 'ဘာဂရုစိုက်စရာမှတ်လို့' ဆိုသည့် ရိုင်းပျသောအဓိပ္ပာယ်သို့ မသက်ရောက်ပါ။

တစ်နည်းဆိုလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ဆိုသည့် စကားက ကျွန်မတို့ ငယ်ရွယ်စဉ်ကလေးဘဝမှ လူလားမြောက်သည့်တိုင်အောင် ကျင့်ဆောင်ခဲ့ကြသော ဘဝအမြင် နိတိသဘောတရားများကို ဆန့်ကျင် ချိုးဖောက်ခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်မတို့ ပါမောက္ခဆရာကြီးက ဘာကိုဆိုလိုပါသလဲ။

သူက ခုလို ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

"ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်နေ့တာဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘဲ တကယ်တမ်း အရေးမကြီးတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ လုံးထွေးပြီး စိတ်ညစ်ညူးစရာတွေ တစ်ပြုံတစ်ခေါင်းကြီး ရှိနေတတ်တယ်။ အဲဒီ စိတ်ညစ်ညူးစရာ အရှုပ်အထွေး ပြဿနာတွေကို သူ့ခေါင်းထဲ အဝင်ခံလိုက်ရင် သူဟာ ချုံးချုံးကျသွားမှာ အသေအချာပဲ။

ဆရာ ဥပမာတစ်ခု ပေးမယ်။ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ မင်းတို့ဟာ တစ်နေ့တာ အစီအစဉ်ကို ဂရုတစိုက်ချမှတ်ထားတယ်။ လုပ်စရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဒီကြားထဲက အရေးပေါ် အထူးကိစ္စတစ်ရပ် ပေါ်လာပြီး ရက်အားလွှေနားမယ်ကြံထားတာတောင် ပျက်မတတ်ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသည်းအသန်ဖျားတယ်။ ကျောင်းသားချင်း ရန်ဖြစ်တယ်။ မိဘတွေ ပူညံပူညံနဲ့ ရောက်လာပြီး ပြဿနာတက်တယ်။ စာမေးပွဲကလည်းနီးနေပြီ။ ကျောင်းအုပ်ကြီးက မကြည်စရာဘဲ။ ခုဆိုရင် အကြံအစည်တွေ ပျက်သွားရပြီဆိုပြီး ငုတ်တုတ်ထိုင် မှိုင်ချင်မှိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး တကယ်လည်းမမှုဘဲနဲ့ ဆက်ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်း၊ ဒီနှစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။

ကလေးဖျားနေတာနဲ့ တခြားပြဿနာတွေကို အရေးစိုက် ဦးစားပေးမယ်ဆိုရင်တော့ လုံးလည်လိုက်ပြီး စိတ်ပန်းလူပန်းဖြစ်သွားရမှာ အမှန်ပဲ။ အဲ . . . မူလအကြံအစည်သစ်တွေဘက် မဲတင်း လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ သက်သာရာရမှာ ဖြစ်သလို အလုပ်ဇယားအတိုင်း ရပ်ထားတဲ့ နေရာက ပြန်စလိုက်ရုံပဲပေါ့"

ကျွန်မအဖို့ ဆရာကြီး၏ သွန်သင်ချက်တွေထဲမှာ ပညာသားပါသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မကလည်း ထစ်ခနဲဆို ခေါင်းခဲတတ်တာနှင့် အတော်ပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ မှတ်စုစာအုပ်အတွင်း . . .

"အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး"ဟူသော စာတမ်းကို စာလုံးကြီးများဖြင့်

မြန်မာ့မျှဝေ

ရေးထိုးထားလိုက်ပါတော့၏။

သို့နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ ငြိမ်းချမ်းသော စိတ်အစဉ်၌ ညစ်ညူးစေသော တွေးမှုများနှင့် သောကများပါဝင်နေတွေကို အသိပေးတော့မှ အလွယ်တကူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိ၏။

လက်တွေ့ တကယ်လည်း အလုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ကျွန်မအတွက် အရေးမကြီးသည်များကို မယ်မယ်ပျောက်ပစ်နိုင်ခဲ့သလို အရေးကြီးတာလောက်သာ ရွေးလုပ်နိုင်ခဲ့ရာမှ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့စိတ်နဲ့ ပြဿနာတွေကို ကျော်လွှားနိုင်တဲ့ အစွမ်းတွေရခဲ့ပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုကို ပိုမိုခံစားခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် မကြာမီ ကျွန်မ၏ အရှည်အသွေးကို စိန်ခေါ်လာသည့် အဖြစ်တစ်ရပ်နှင့် ကြုံလိုက်ရသည်။

ဤသည်မှာ ရုပ်ဖြောင့်လှသော ဖီလ်ဂျက်ဆင်ကို ကျွန်မချစ်မိခဲ့ရာမှ အစပျိုး၏။ သူသည် ကျွန်မအတွက် အရေးပါလှ၏။

အို . . . သူဘယ်လောက် အရေးပါလိုက်သလဲဆိုတာ ပြောမပြတတ်လောက်အောင်ပင်။

တစ်ခုတော့ ကိုုန်းသေသည်။ ဖီလ်သည် ကျွန်မ၏ ချွမင်းသားလေး ဖြစ်ခဲ့ခြင်းပါပေတည်း။

သို့သော် သူနှင့်ကျွန်မ ချိန်းတွေ့သည့် တစ်ညမှာတော့ သူက ကျွန်မအပေါ် သူငယ်ချင်းချစ်မျိုးထက် မပိုကြောင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး ဖွင့်ပြောခဲ့ပါသည်။

ဖီလ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ ကျွန်မ၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ စောက်ထိုးမိုးမျှော် ဖြစ်သွားရပါပြီ။

ထိုည ကျွန်မ အိပ်ရာထဲတွင် ငိုနေရင်းမှ အခန်းနံရံကပ် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးထားသော စာလုံးများက တောက်ပထင်ရှားစွာ သတိပေးလာသည်။

"အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး"

သူတို့က ဖော်ထုတ်အသံပေးလိုက်သည်ဆိုလည်း မမှားပါ။

မေတ္တာမျှဝေ

"အို . . . ဒါပေမယ့် ဒါ . . . အကြောင်းပဲ။ ငါ့အတွက် အဓိကအကြောင်း။ ငါသူ့ကို ချစ်တာယ်။ သူမရှိဘဲနှင့် ငါအသက်ရှင် မနေနိုင်ဘူး"

ကျွန်မထစ်ကိုယ်တည်း တိုးတိုးရေရွတ်နေမိပါတယ်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်း၍ အိပ်ရာက နိုးပြီး ထိုစကားလုံးလေးတွေကို ထပ်ကြည့်မိရာမှ အခြေအနေကို ပြန်သုံးသပ်မိ၏။

"ဒီကိစ္စက ဘယ်လောက်များတောင် အရေးပါတာမို့လဲ"

မာကတ်သို့ သေရေးရှင်ရေး အစစ်လား။

တားပါတော့ ဖီးလ်ကတော့ အဆွေးအနက်ထားမယ်၊ ငါကလည်း အလေးအနက်ဖြစ်မယ်။ ဒါဆိုရင်တော့ တို့ဘဝဟာ ပျော်ရွှင်စရာကြီးပေါ့။

ဒါပေမယ့် "ငါ့ကို မချစ်တဲ့လူကို ငါလက်ထပ်လို့ ဖြစ်မလား။ ငါတကယ်ကော ဆန္ဒရှိရဲ့လား"

နေ့လရက်ပေါင်း ကြာညောင်းကုန်လွန်ခဲ့ပြီဆိုတော့လည်း ကျွန်မဘဝမှာ 'ဖီလ်မရှိလည်း ဖြစ်တာပဲ။ ဘာအကြောင်းလဲ'ဆိုတာ ကိုယ်တွေ့သိမြင်လာရပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်မဘဝထဲသို့ လူသစ်တစ်ယောက် အစားထိုး ရောက်လာမယ်ဆိုတာလည်း မလွဲဧကန်ပါ။

ဘယ်သူမှ ဖန်တီးမပေးရဘဲနှင့် ကျွန်မပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရပါသည်။

ကျွန်မစိတ်၊ ကျွန်မခံစားချက်ကို ကျွန်မထိန်းနိုင်ခဲ့ပြီပဲ ဆိုရတော့မည်။

နှောက် နှစ်အတန်ကြာသည်တွင် ကျွန်မနှင့်လိုက်ဖက် သင့်လျော်သော ဖူးစာရှင်ကို တွေ့ခဲ့ရပါတော့သည်။

မင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားအတွက် လုံးပန်းရင်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေရသည်မို့ "အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး" ဆိုသည့် စကားလုံးလေး တွေကို မေ့နေမိ၏။

ပြီးတော့ လက်ထပ်ပြီး အနာဂတ်ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုတွေသာ ကြုံရတော့မည်ဖြစ်၍ ထိုစကားလုံးလေးတွေ အသုံးမလိုတော့ဘူးလို့လည်း မှတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတဝမှာ ရှေ့လျှောက် စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်မချမ်းသာစရာ တွေနှင့် ကင်းဝေးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။

ဩော် . . [illegible]ယ်ရှယ်ဘူတွေ [illegible]ယ်လောက်များ အာ[illegible]လိုက်သလဲလို့။

အိမ်ထောင်[illegible]ရှင်နှင့် သားသ[illegible]မီးခင်ဘဝမှာ [illegible]ညစ်စရာတွေ ရှောင်လို့ရ[illegible]ါမတဲ့လား။

ငါးနှစ်အကြာ၌ ကလေးသုံးယောက်ရပြီးနောက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ ပိပြီးတ[illegible]ငွေ့ စက်ခေါင်းကြီးလို တစ်ချက်တစ်ချက် ပေါက်ကွဲမတတ် ဖြ[illegible]ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည့်စမ်း၊ သည်ကလေးလေးတွေ ဘာကြောင့်များ ကော်ဇောအသစ် စက်စက်ကြီးပေါ်မှာ ကြက်ဥတွေ ခွဲပစ်လိုက်ပါလိမ့်။

အစုတ်ခြင်းဆိုတာကလည်း ဘယ်လောက်ပဲလျှော်လျှော်၊ နေ့စက်နေ့ကျတော့ ပြန်ကြည့်နေတာပါပဲကလား။

အဆိုးဆုံးကတော့ အသံတွေပေါ့။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကလေးတွေ ကျွတ်ကျွတ်ညံဆူနေတဲ့ အသံတွေဟာ နားကွဲမတတ် ကြောက်ခမန်း လိလိပါပဲ။

အဲ . . . . ကျွန်မရဲ့ သမီးအကြီးဆုံးလေး မွေးနေ့မှာတော့ ကျွန်မပုံလျက်သားကျပြီး သေချင်စော်ကို နံသွားရပါတော့တယ်။

ဖြစ်ရပုံက နောက်နာရီဝက်အကြာမှာ စမည့် မွေးနေ့ပါတီအတွက် ပူစီဖောင်းတွေဝယ်ပြီး မှုတ်ဖို့အလုပ်က ကျန်သေးသည်။

သမီးတွေက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ငြင်းခုန်လို့ကောင်းနေတုန်း။

အပြင်မထွက်ခင် ဖုန်းဆက်ရမည့်ကိစ္စကလည်း နှစ်ခုတောင် ရှိနေသည်၊

ဖုန်းဆက်ပြီးနောက် အထွေးဆုံးလေးကို လက်ဆွဲ၍ သမီး နှစ်ယောက်ကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်တင်ကာ စတိုးဆိုင် မောင်းသွားဖို့ အကြံနှင့် တက်သုတ်ရိုက်မိသည်။

သူတို့ကို ဟိုရှာဒီရှာ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရပါ။

"ဘယ်များရောက်နေကြပါလိမ့်"

ကျွန်မ ခေါင်းကုတ် ငြီးတွားမိရပါပြီ။

သည့်နောက်တော့ သူတို့ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

သူတို့ကို လှလှပပဆင်ပေးထားသည့် ဇိတ်စုံတွေမှာ ကျွန်မတို့ ဆောက်လုပ်ဆဲအဖီလေးမှ လွှစာမှုန့်တွေနှင့် ပေရှုံးနေပါ၏။

လွှစာမှုန့်တွေက ဖူယမ်မင်းကြီးမတွေ ခေါင်းတွင် အဖွေးသား ဆံပင်ထဲဝင်နေရုံမက မီးဖိုချောင်နှင့် ဧည့်ခန်းတွေမှာပါ ပြန့်ကျဲနေစေခဲ့သည်။

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး"

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြောမိလျက်၊ ခုနစ်သံချီဟစ်မည် ကြံလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ဉာဏ်ထဲ ချောက်ခနဲ သော့ဖွင့်လိုက်သံမျိုး ပေါ်လာ၏။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲလက်ခနဲ စာလုံးတွေကို ထင်ထင်ရှားရှားနှင့် လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရသည်။

"အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး"

"အေးလေ၊တကယ်လည်း ဘာအကြောင်း ဟုတ်လို့လဲ"

ကျွန်မ စဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ကျွန်မက အရေးအကြောင်းလို့ မသတ်မှတ်သရွေ့ ကြီးကြီးမားမား အကြောင်းဖြစ်လာစရာမရှိပါ။

ကျွန်မ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထပ်ကြည့်လိုက်မိရာက ခေါင်းခါ လိုက်မိသော်လည်း သူတို့ပုံစံကို စိတ်ထဲက ကြိတ်ရယ်မိလိုက်ပါသည်။

သူတို့လေးတွေက အမေတော့ ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲတော့မည် ဆိုသည့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လွှစာမှုန့်တွေ ဖုံးနေသည့်ကြားမှ ပြူးကြောင်ကြောင် မျက်လုံးလေးတွေဖြင့် ချောင်းကြည့်နေကြ၏။

တကယ့်ကို အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါ။ စိတ်ဆိုးစရာအကြောင်း မဟုတ်ခဲ့သလို ပြဿနာပေါ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ပါ။

ဒီနေ့ဟာ သူတို့ရဲ့ ရွှေနေ့သာဖြစ်၍ သူတို့သာ ပိုင်ဆိုင်ပါသည်။ ကျွန်မနေ့ မဟုတ်ပါ။ သားသမီးတွေကို သူတို့ရဲ့ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ခြင်း များသာ အမှတ်တရ ကျန်ခဲ့စေချင်၍ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းနေသော

မိခင်တစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်ဆိုးကြီးကို အသည်းတွင် စွဲထင်မကျန်စေခဲ့ချင်ပါ။

ကျွန်မအပို စကားလေးတွေသာ ပြဿနာအကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ကဲကဲ - - သမီးတို့လာကြ၊ ပေကျံနေတာတွေ ရေချိုး လိုက်ကြရအောင်"

ကျွန်မဘာကိုဘာ အလွယ်တွေး လိုက်လျောမှုဖြင့် အနစ်နာခံလိုက်သလို စိတ်အေးချမ်းသာမှု အသံစ်ရ၍ ရှင်လန်းတက်ကြွခဲ့ရပါပြီ။

ပုစီဖောင်းဘောလုံးများမပါဘဲနှင့် မွေးနေ့ပွဲကို သိုက်မြိုက်ပျော်ရွှင်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါတော့သည်။

ထိုညမှာပင် 'အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး' ဆိုသော စာတမ်းကို ရောမစာလုံးကြီးများနှင့် ရေး၍ မီးပိုချောင်ရှိ သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကပ်ထား မိပါတော့၏။

သူတို့၏ သတင်းပို့မှုကို ဘယ်တော့မှ မမေ့စေရဘူးဟုလည်း သစ္စာပြုလိုက်မိသည်။

ထို့မှ သီတင်းပတ် အနည်းငယ်အကြာမှာပင် ကျွန်မနှင့် ကျွန်မယောကျ်ားတို့အတွက် သတင်းဆိုးကြီးတစ်ခု ရောက်လာပါသည်။

ကျွန်မတို့ လင်မယား စုဆောင်းပြီး အစုစပ်ဝင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းက ပျက်စီးသွားလို့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားတဲ့ ငွေတွေအားလုံး ဆုံးရှုံးသွားတယ် ဆိုတာပါပဲ။

ခင်ပွန်းသည်လည်း ကျွန်မကို စာဖတ်ပြပြီးနောက် အခန်းထဲက ထွက်သွားရာက သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း သွားထိုင် ငိုင်နေပါ တော့သည်။

လက်ခုပ်နှစ်ဖက်ကြား ခေါင်းထိုးစိုက်ထားသော သူ့ကို အခန်းကူး လမ်းကိုဖြတ်၍ ကျွန်မ လှမ်းမြင်နေရပါသည်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်၏ ရင်ထဲမှာလည်း ဗလောင်ဆူပြီး သောက ဝေဒနာများက မီးပျိုးလာပါသည်။

သည်မှာပင် တန်ခိုးထက်လှသော စကားလုံးလေး သုံးလုံးကို သတိရလိုက်၏။ **It dosen't matter** (အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး)။

ဟာ . . . ဒီတစ်ခါတော့ အကြောင်းဟုတ်တယ်၊ ရောမ အကြောင်းကြီးပဲ။

ထိုသို့ တွေးလိုက်မိဆဲခဏမှာပင် အံစာစုံးကလေးများကို အားရိုပါးရှိ ထုနက်ကစားနေသော ကျွန်မသားငယ်လေးက ကျွန်မအာရုံကို ဖမ်းဟပ် ဆွဲယူလိုက်သည်။

ကျွန်မ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်သော သားငယ်လည်း အကစားရပ်၍ ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မျက်နှာချိုသွေးသလို သွားငုလေးအဖြီးသားနှင့် ချစ်စဖွယ်ပြုံးပြသည်။ တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရသော အပြုံးမျိုးပင်ဖြစ်ပါ၏။

သူ့ကိုကျော်၍ ပြတင်းပေါက်အပြင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သမီးလေးနှစ်ယောက်က တက်ညီလက်ညီ အားကြိုးမာန်တက်ဖြင့် သဲအိမ် ဆောက်ရင်း မြူးပျော်နေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

သူတို့နောက် ကျွန်မတို့ခြံ၏ ဟိုမှာဘက်မှာမူ ငွေရောင်လှိုင်းထနေသော လွင်ပြင်ကြီးဖြစ်လျက် ဆုံးစမဲ့ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြောသလောက် ကြည်လင် နေသော ကောင်းကင်ပြာကြီးနှင့် ထိစပ်နေသည့်ရှုခင်း။

ကျွန်မရင်ထဲမှ မီးမုန်တိုင်းသည် ရေကြည်အေးမြ အစားထိုးဝင်လာ သကဲ့သို့ အေးချမ်းသက်သာရာရသွားပါ၏။

မကြာမီပင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိလျက်သား ဖြစ်နေရာ က ကြာရှည် အချိန်မဆိုင်းတော့ဘဲ ခင်ပွန်းသည်ရှိရာသို့ အားပေးစကားတွေ သယ်ဆောင်ပေးပို့ရန် သုတ်ခြေတင်ခဲ့မိပါတော့သည်။

တစ်ချိန်ကျရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။

ခုလောက်ငွေက အရေးမဟုတ်ပါဘူး။

ငွေဆိုတာ ကြိုးစားပြီး ပြန်ရှာရင် ရတာပဲမို့လား။

ငွေဆုံးရှုံးတာနဲ့ ဘာလို့ ဘဝအပျက်ခံရမှာလဲ။

လူမသေ ငွေမရှားတဲ့။

ဒါလေးများ အကြောင်းမှတ်လို့။

ဟုတ်ပါသည်။

ဘဝလောကမှာ ရောင်စဉ်လှိုင်းတွေထဲမှာ တကယ့်အရေးထားရမည့် အကြောင်းအရာတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေပါသည်။

ဘဝတန်ဖိုး၊ မိမိ၏တန်ဖိုး၊ ဂုဏ်သိက္ခာ၏ တန်ဖိုးတွေကို အရေးထားရပါမည်။

ဘုရားသခင်ကို အရေးထားရပါမည်။

ကိုယ့် ရုပ်နာမ်ခန္ဓာကိုလည်း အရေးထားရပါမည်။

သို့သော် . . .

ကျွန်မတို့၏ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှုနှင့် စိတ်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုတို့ကို ထိုးနှက်ခြိမ်းခြောက်လာသော အရေးအရာမဟုတ်သည့် အသေးအဖွဲ ကိစ္စလေးတွေကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ဖို့တော့ လိုပါသည်။

မနည်းမနောလှသော ထိုကိစ္စတွေကို ကျွန်မတို့က အရေးတယူ လုပ်လိုက်သည်နှင့် အနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်ပေးမည့် အကြောင်းတွေ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားသမျှ အကြောင်းမဟုတ်ဘဲ အလွယ်တကူရှင်းထုတ်ပစ်လိုက်လို့ ရပါသည်။

ခုလည်း တဒင်္ဂအကျပ်အတည်း ဒုက္ခကို ဖွဲ့မာန်တင်းကာ ကြံ့ကြံ့ခံ ရင်ဆိုင်ရင်း အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက် ရှာနိုင်ခဲ့ကြရာမှ အကြံသစ် ဉာဏ်သစ်များဖြင့် ဘဝသစ် ထူထောင်နိုင်ခဲ့ကြပါပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မအဖို့တော့ တန်ဖိုးကြီးလှသော ဂါထာလေးကိုသာ ယုံယုံကြည်ကြည် စွဲစွဲမြဲမြဲ လက်ကိုင်ထားနေမိပါတော့၏။

အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးနော်။

(R.D 1985,Sept မှ ANYA BATE MAN ၏
Three Words That Work Magic)

* * *

စိတ်ဓာတ်

တစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာ အားလုံးဖုံးလွှမ်းသွားတဲ့အမိုး ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် အုံ့အားသင့်ပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားရပါသည်။

ဒါ . . . မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မအတွေးတွေက လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်နေသည်။ အို . . .ဒါဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်စရာမရှိဘူး။ သို့ပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ငြင်းလို့မရအောင် တကယ့်ကို ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ပိုင်ကားလေး အောက်မှာ ပိနေသည်။ ကားစက်က တဒီးဒီးမြည်နေလျက်။နောက်ဘီးတွေက နှင်းထဲတွင် နစ်နေသည့်ကြားမှ ဘီးချော်ပြီးလည်နေ၏။

ကျွန်မ၏ ခြေထောက်အစုံကို အိတ်ဇောပိုက် အမှုဟပ်နေပြီး ကားအပြင်ဘက်ရောက်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်းမှာ သွေးခဲမတတ် အေးစက်နေပါသည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ နှင်းဖွဲလေးတွေကျနေရာမှ ကျွန်မကို လူတွေ လာတွေ့ဖို့ ဆိုတာလည်း မျှော်လင့်ချက်မရှိသလောက် ရက်နဲ့ချီ၍ကြာမည့်ပုံ ရှိနေပါသည်။

ဒီကြမ္မာငင် အဖြစ်ဆိုးကြီးက ၁၉၇၂ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ညမှာ အစပျိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါနေ့ဆိုသည်မှာ မွန်ထရီယယ် အထွေထွေရောဂါကု ဆေးရုံကြီး

မှ ကျွန်မအဖို့ အလုပ်ရှုပ်ဆုံးနေ့ပဲဆိုရပါမည်။

ကျွန်မအလုပ်က ရောဂါဗေဒ အကြီးတန်းအရာရှိ ဖြစ်သလို၌ဌာနကို ကွပ်ကဲရသည်နှင့်အမျှ နောက်တစ်နေ့ ဆေးခန်းပြရမည့် လူနာ(၇၀)လောက်ကို စာရင်းပြုစုရသည်။

ထိုညကလည်း ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ လူနာများစာယားကို အချိန်မီ ရေးဆွဲနေရ၏။

ည(၁၁း၄၅)နာရီကျမှ ကျွန်မ ကားဆီသို့ ရောက်လာသည်။ ကျွန်မအိမ်သို့ မိနစ်(၂၀)ကြာ မောင်းရပေဦးမည်။

ညက အလွန်မတန် အေးစက်နေသည်။

သုညထက် များစွာမပိုဘဲ နှင်းတွေကလည်း တဖွဲဖွဲ။

ဆေးရုံမှ ထွက်လာလို့ (၁)မိုင်ခန့် အရောက်မှာပင် မနက်ဖြန် ခွဲစိတ်ခန်းသွင်းရမည့် လူနာများကို အက္ခရာစဉ်အလိုက် စာရင်းပြုစုပေးထားခဲ့ရန် မေ့လျော့ခဲ့ကြောင်း သတိရလိုက်သည်။

ဒီအလုပ်က အရေးကြီး၍ ဆေးရုံပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်မှ ပြန်ကွေ့ကာ ဖြတ်လမ်းကမောင်းရန်ကြိုးစားမိ၏။ ထိုဖြတ်လမ်းမှာ ကျွန်မ သွားနေကျမဟုတ်။ ကျွန်မ မကျွမ်းကျင်သော လမ်းပင်ဖြစ်၏။

မကြာမီ ဆဲလ်ဘီလမ်းပေါ်သို့ ရောက်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။

လမ်းပေါ်မှာ နှင်းတွေဖြင့် ပြောင်ချောနေပြီး ကားဘီးရာတွေလည်း မထင်ပါ။

ဒါပေမယ့် ဘီးကြိတ်ပုံအရ နှင်းအောက်တွင် ဖုံတွေလူးနေကြောင်း သိသာနေသည်။

သည့်နောက် ကျွန်မ၏ ကားရှေ့မီးများက ကနေဒါလမ်းမကြီး၏ လမ်းခွဲတစ်နေရာမှာ တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းခွင်ကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးလိုက်ရသလို ရှေ့သွားစရာလမ်း မရှိတော့ဘဲ လမ်းဆုံး၌ ပိတ်မိသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်မလည်း မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် ဂငယ်ကွေ့ ကွေ့ချလိုက်မိသည်။

သည်တွင်ပင် ကားက စတ်တိမ်းတိမ်းလေး စောင်းသွားရသဖြင့် ရှေ့ကို တွန်းမောင်းဖို့ ကြိုးစားလိုက်ရာမှ နောက်ဘီးတွေ ချော်သွားကာ နင်းထဲနစ်ဝင်သွားခြင်း ဖြစ်ပါတော့၏။

ကားက ဘယ်လိုမှ ရှေ့မတိုးနိုင်တော့ဘဲ ဖင်ထိုင်နစ်နေသလို ဖြစ်နေပါပြီ။

ကျွန်မ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

ကားအပြင်မှာတော့ အရိုးကြွေမတတ် ချမ်းနေသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးလှသည်။

ကျွန်မ၏ မျက်စိအောက်တွင် အဝေးပြေး မိုးပျံတံတားမှ အုတ်တိုင်ကြီးတွေနှင့် လူသူကင်းမဲ့သော စက်ရုံတစ်ရုံသာရှိနေ၏။

အလင်းရောင်ဆိုလို့ တစ်စက်မရှိ။

အသံလည်း ဘာသံမှမကြား။

ကျွန်မအဖို့ ဘယ်သွားပြီး ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရမှန်း မသိရအောင် အခြေအနေဆိုး ဆိုက်နေရပါသည်။

စိတ်ငြိမ်ငြိမ်လေးထားစမ်း။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြောမိ၏။

ပြီးတော့ . . .

ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစား။

ဤသို့ဖြင့် ကားမောင်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအစ်ကို သင်ပေးခဲ့သော ပညာတစ်ရပ်ကို အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ရွှံ့သို့မဟုတ် နင်းထဲ၌ ကားနစ်နေပြီဆိုသောအခါမျိုး၌ လူအားဖြင့် တွန်းနိုးနည်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အဆိုအရ ကားကို စက်နိုး ရှေ့ဂီယာထိုး၊ လူက ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘီးနစ်ရာက လွတ်အောင်တွန်း၊ ကားနောက် ပြေးလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာနေရာသို့ ခုန်တက် မောင်းရမည်ဖြစ်၏။

သူ့နည်းကို ကျွန်မ သိပ်သဘောမကျလှသော်လည်း လောလောဆယ် ကြုံတွေ့နေရသော အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်ဖို့ တစ်ခုတည်းသော

ထွက်ပေါက်အဖြစ် သုံးရ[illegible]တော့မည်။

ကားက ကုန်း[illegible]တစ်ခုကို ဖင်ထိုးစိုက်[illegible]၏။

ကျွန်မ [illegible]ားစက်[illegible]ကို နှိုးလိုက်သည်။ စက်[illegible]ကို မြှင့်လိုက်သည်။ အင်ဂျင်ကို လေ[illegible]အော[illegible]ပိတ်သော ခလုတ်ကို ဆွဲလိုက်သည်။ ကားကို ရှေ့တိုးနောက်ငင်[illegible]ည့်သည်[illegible]တော့ ရှေ့ဂီယာသွင်း၍ တံခါးဖွင့်ပြီး ကားအော[illegible]ိုက်သည်။

ကား[illegible]တစ်လက်မ နှစ်လက်မလောက် ရွှေ့သွားပေမယ့် နှင်းပြင်ထဲတွင် [illegible]ုးန[illegible]သွားပြန်သည်။

ဒါပေမယ့် စွန့်စားမှုက အလုပ်ဖြစ်၍ ကျွန်မလည်း အားတက်သွားသည်။ [illegible]ကိုစိုက်မှာတော့ ကျွန်မက ရှိသမျှ ခွန်အားကို စုစည်းဖျစ်ညှစ်ပြီး ကျုံးရုန်းတွန်းလိုက်သည်။

ကားကရှေ့ကို ဝူးခနဲ တိုးထွက်သွားသည်။ ပြီးနောက် ပြန်လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ကျွန်မ အပြေးအလွှားရှောင်ပါသေးသည်။ မလွတ်ပါ။ ကျွန်မ ရှေ့မှ အဖြတ်တွင် ချာခနဲလှည့်ပြီး ကားရှေ့ခန်း ယာဉ်မောင်းနေရာကို ခုန်ဝင်ဖို့ ကြံလိုက်သည်။

ကံဆိုးချင်တော့ ဖြုန်းခနဲ ကျွန်မစီးထားသော ဘွတ်ဖိနပ်က နှင်းပြင်ပေါ်မှာ ချော်သွားပြီး ရှောထိုးပစ်လဲသွား၏။ ကျွန်မလည်း ကားအောက် ရောက်သွားရာမှာ ဒရိုင်ဘာခန်းဘက်မှ နောက်ဘီးက ကျွန်မ ခြေထောက်တွေကို တက်ကြိတ်လိုက်မိသည်။ ကားနောက်ပိုင်းက ပိလျက်သားကြီးဖြင့် ကျွန်မနှင့် မြေကြီးကို တွဲချည်ထားလိုက်ပေပြီ။

တဒင်္ဂအားဖြင့် ဒီလိုဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ သည့်နောက်မှ မင်းဖြစ်နေတာ တကယ် တကယ်ဟု အသိအတွေးတွေ ဦးနှောက်ထဲတိုးဝင်လာ၏။

ကျွန်မ ခြေကန်ကော့ထိုးသည်။ တွန့်လိမ်ရုန်းခါသည်။ ထုမ ကျုံးထသည်။ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကားအောက်က ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ ဘာမှ အကြောင်းမထူးခဲ့။ အမောသာ အဖတ်တင်၏။

ကျွန်မ ညာဘက်[illegible]လုံးမှ ကာ[illegible]နှင့် မြေကြီးကြားတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်[illegible]ညှပ်နေသလို[illegible]းဆစ်[illegible]း[illegible]ပါ[illegible] မသိမသာ လှုပ်ရှား[illegible]ပါသည်။

ညာလက်[illegible]လည်း [illegible]စ်[illegible] ပိနေသည်။ ဘယ်ဘက်ခြေ[illegible] [illegible]ည်း ရမ်းလို့ရ၏။ [illegible]က်[illegible]စ်[illegible]င်းလုံး[illegible]ကြီး လှုပ်နိုင်ပါတော့သည်[illegible]

ကျွန်[illegible]၏ [illegible]ကျောပြင်မှာ [illegible] နည်းနည်းလေး လှုပ်လိုက်တိုင်း အပြည့်အဝ[illegible] ဝေဒနာခံစားရ၏။ [illegible]ပ်သေးသော ကားစက်သံက အသည်းတွန်[illegible] ဆူညံ[illegible]။

ရှေ့ဘီးတွေက ညာဘက်သို့ ကွေ့ချိုးလျက်သားဖြစ်နေ၍ ဘယ်ဘက် နောက်ဘီးမှာ ကျွန်မနှင့် သုံးပေခန့်အကွာလေးမှ ခေါင်းကို တက်ကြွတ်မည် ဇာကဲကဲ။

ကားတစ်ချက် လှုပ်လိုက်သည်နှင့် ဘီးလိမ့်ပြီး အန္တရာယ်က နီးသထက် နီးကပ်လာသည့် အခြေအနေဖြစ်၏။ လက်ပတ်နာရီလေးက (၁၂)နာရီ(၈)မိနစ်ကို ပြနေသည်။

တစ်ယောက်ယောက်တော့ လာကောင်းရဲ့။

ကျွန်မ မျှော်တွေးနေမိ၏။

ဒါပေမယ့် ဘယ်သူလာမှာလဲ။

ခုလို ညအချိန်မတော်ကြီးမှာ ထွက်လမ်းမရှိသည့် တစ်ဖက်ပိတ် လမ်းမကြီးကို ဘယ်သူက ဘာအကြောင်းကြောင့် လာဦးမှာတဲ့လဲ။

ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ်မှာ စာအုပ်တွေထဲမှ မြင်ကွင်းတွေက ဖျိုးခနဲဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။

တစ်ယောက်တည်း ရေကူးနေရာမှ ရေနစ်သွားသည့် ကောင်ကလေး။

မီးလောင်နေစဉ် တိုက်ခန်းထဲ ပိတ်မိနေကြသော မိသားစု။

လမ်းမှားပြီး ဝင်သွားမိသည့်နောက် လမ်းချောင်ထဲ၌ ကိုယ့်ကားနှင့် ကိုယ် ပြန်ကြိတ်လျက်သား သေနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး။

သွားစမ်းပါ၊အဓိပ္ပါယ် မရှိတာတွေ။ တော်ပါတော့၊ ခေါင်းအေးအေး ...း စဉ်းစားပြီး အကြံထုတ်သည်။

ကျွန်မ အားတင်း၍ ကုန်းရုန်းထပြီး ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကားကို မ, တွန်းဖယ်ရှားဖို့ ကြိုးစားမိပြန်သည်။

အား . . . အချည်းနှီးပါပဲ။

ဒါ . . . ဆောင်းအိပ်မက်။ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မနက်မိုးလင်းရင် ငါဟာ နွေးထွေးပြီး ဇိမ်ကျလှတဲ့ ငါ့မွေ့ရာကြီးပေါ် ပြန်ရောက်နေရာက ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေအားလုံး ပြီးပျောက်သွားမှာ သေချာတယ်။

ကျွန်မ ခေါင်းထောင်ထပြီး လက်မတ်နာရီကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်မိသည်။ နာရီလက်တံတွေ တရွေ့ရွေ့သွားနေပါကလား။ ဒီလိုဆိုတော့ ခုဖြစ်နေတာတွေ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး။ တကယ် ဖြစ်နေတာပဲ။

အို . . .အခု ကျွန်မခြေကျင်းဝတ်လောက်က ကားရဲ့ အိတ်ဇောပိုက်နဲ့ တအားကြီး ထိနေပြီး အပူလောင်ခံနေရပါပြီ။ ကားစက်သံတွေ ကလည်း ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာသည်ထင်ရ၏။

ဒီကားစက်သံကို ရပ်ပစ်ရမယ်။ အိတ်ဇောလောင်တာကို တားရမယ်။ စက်သံတွေ မကြားရရင်တော့ ဘယ်လိုထွက်ပေါက်ရှာရမလဲဆိုတာ တွေးလို့ ရကောင်းပါရဲ့။

အိတ်ဇောပိုက်ဝသို့ နှင်းခဲတွေနှင့် ပိတ်ဆို့ပြီး စက်ရပ်မလားလို့ကြိုးစား ကြည့်သေးသည်။

ကျွန်မလက်တွေ အပူလောင်၍ လက်မောင်းမျက်သွားရုံသာ အဖတ်တင်၏။

ခုတော့ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး နေရာအနှံ့အပြားမှာ နာကျင်မှု ဝေဒနာတွေ ခံစားနေရပါပြီ။

သို့နှင့်အမျှ ကားနောက်တီးတွေ နှင်းထဲပိုနစ်လေ ကားကိုယ်ထည်ကြီးက ပိုပိလာလေ ဖြစ်လာမှာကို သဘောပေါက်လာပါသည်။

ထိုအခါ အားလျှော့လိုက်ပြီး စောစောစီးစီး သေပစ်လိုက်ချင်စိတ်ပင်

ပေါက်သွားမိ၏။

ဒါပေမယ့် သေတာထက် ရှင်တာက စိုကောင်းဦးမယ်ဆိုသော အတွေး ပေါ်လာသောအခါ အံကြိတ်ပြီး စိတ်တင်းထားလိုက်ရပါသည်။

ရုတ်တရက် ကားစက်သံကြောင့် သောကတွေ များနေသည့်ကြားမှ အံ့အားသင့်သွားရပြန်သည်။

လည်နေသော ကားဘီးတွေက အရှိန်တက်သွားသလို (၁)ပေခန့် ရှေ့လိမ့်သွားသည်။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်က ခပ်ဖွဖွလေး ဖြတ်သွားသည်။ တဒင်္ဂစက္ကန့်ပိုင်းလောက်မှာ ကျွန်မ သက်သာခွင့်ရလိုက်၏။ ထို့နောက်တော့ နောက်ဘီးတွေက နှင်းထဲပြန်နစ်သွားသလို ကားဘော်ဒီကြီးက ကျွန်မ၏ ဆီးခုံတစ်ဝိုက်မှာ လာပိသွားပါသည်။

အသည်းခိုက်အောင် နာလှပါဘိ။

ကျွန်မသည် ဘာသာရေးကို အလေးအနက် ယုံကြည်သူ မဟုတ်သော်လည်း ခုတစ်ကြိမ်တော့ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းမိလျက်သား ကျွန်မဟာကျွန်မ တွေ့လိုက်ရ၏။

တကယ်ကို အားပါပါနှင့် ကိုးစားတကြီး ဆုတောင်းနေမိခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်လို့ ကယ်မည့်သူတစ်ယောက်လောက်သာ ရောက်လာလျှင် ထိုသူကို ဘုရားသခင်က လွှတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု တွက်လိုက်မိ၏။

“အို . . . ဘုရားသခင်၊ ကျေးဇူးပြု၍ တပည့်တော်မအား ဤဘေးဒုက္ခဆိုးကြီးမှ လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ကြဉ်းတော်မူပါ။ ဘုရားသခင်က ကူညီစောင်မမည်ဆိုပါက တပည့်တော် အရှင်ဘုရားကို တကယ့်ကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သွားပါမည် ဘုရားသခင်”

ကျွန်မကား ရှုးရှုးမူးမူးနှင့်ပင် ကတိသစ္စာတွေ အထပ်ထပ်ပြုနေမိ၏။

ဒီအသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်မည်ဆိုလျှင် စီးကရက် ဖြတ်လိုက်ပါ့မယ် ဆိုသည်အထိပါ၏။

“ဘုရားသခင်၏ ကယ်မခြင်းကို ခံရဖို့အတွက် ဘာမဆိုလုပ်ပါမည်။ တပည့်တော်မကိုသာ ကယ်တင်တော်မူပါ အဘဘုရား”

ကျွန်မနာရီက (၂)နာရီတိတိမှာ ရပ်သွား၏။ သည်တော့လည်း အချိန်ကို ရမ်းသမ်းမှန်းသမ်းဖြင့်သာ မှတ်ခဲ့ရတော့၏။

လောလောဆယ် ခံစားနေရသော ဝေဒနာငရဲမှ သက်သာခွင့် ရလိုရငြား ဖွတ်မိုတ်ပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။

ဒါပေမယ့် ကားစက်သံကြောင့် မေးရုံလေးမှ အိပ်မပျော်ခဲ့ပါချေ။

ကျွန်မသည် ဘယ်ဘက်ခြေထောက်ကို အေးခဲတောင့်တင်းမှု မရှိအောင် ပုံမှန် လှုပ်ရှားပေးနေမိ၏။

ထိုအခါ တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်မ သွားထိမိသည်။

ကျောက်တုံးလား။

တုတ်တစ်ချောင်းချောင်းလား။

လက်စသတ်တော့ ဘယ်လိုမှ ခံစားမှုမရှိတော့သော ညာခြေထောက် ကို ပြန်ကန်မိခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဆေးရုံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ခဲ့သော အတွေ့အကြုံအရ သွေးလှည့်ပတ်မှုကို အကြာကြီး အပိတ်ခံရ၍ သွေးမလျှောက်တော့သော ကိုယ်လက်အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခုမှာ အသားပုပ်နာဝင်ပြီး ဖြတ်ပစ်ခံရတတ် သည်ကို ကောင်းကောင်းကြီး သိထားခဲ့ပါ၏။

ကျွန်မ၏ ကျောပြင်နှင့် ပခုံးများမှာလည်း ထိလို့ထိမှန်းမသိအောင် ထုံနေကြောင်း သတိပြုမိသည်။

သည်အတိုင်းဆို ကားကြီးက ကျွန်မကို အရှင်လတ်လတ်ညှဉ်းဆဲပြီး သတ်တော့မည်ထင်ပါရဲ့။

ဘာလိုလိုနဲ့ မနက်(၃)နာရီလောက် ရှိသွားပါပြီ။

ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး မောင်းလာသံ ကြားလိုက်ရ၏။

မကြာမီ အနီးကပ်လာပုံဖြင့် ကားပတ်လည်မှ မီးနီများကို အတိုင်းသား မြင်လိုက်ရသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် အော်လို့ အကျိုးထူးမှာ မဟုတ်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း ကားရှိရာကိုသာ ပြောနေမိ၏။

"ကားကြီးရယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မနဲ့နီးသထက်နီးအောင်သာ

မဟူရာမျှော်စင်

လာခဲ့စမ်းပါ။ ကျွန်မ ကားမီးကြီးတွေကိုလည်း မြင်စမ်းပါ။ ဘယ်နှယ့်၊ မြင်တယ်မှတ်လား။ ခုချက်ချင်းလာခဲ့နော်။ ကျွန်မ ရှေ့ဆက် သည်းမခံနိုင်တော့လို့ပါ”

ထရပ်ကားမီးတွေမှာ ဟိုအဝေးမြင်ကွင်းအောက်ကပင် ပျောက်သွားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မ၏ မျှော်လင့်ချက်အသစ်လေး ပျက်ပြယ်သွားရပါပြီ။

သတ္တိခွန်အားကို ကုတ်ကတ်မွေးထားသည့်ကြားမှပင် ဘာမှန်းမသိသော အကြောက်တရားက ကျွန်မကို ဖြတ်ခြောက်လာ၏။

ကျွန်မ အားကုန်ဟစ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကယ်တော်မူကြပါ၊ ကျွန်မကို ကယ်ကြပါဦး။ ဆဲလ်ဘီလမ်း၊ ဆဲလ်ဘီလမ်းမှာ . . .”

ကျွန်မအသံက တိတ်ဆိတ်ခြင်းများအလယ်သို့ တိမ်ဝင် လွင့်ပါးသွား၏။

ကျွန်မလည်း ပက်လက်လန်ကျပြီး မျက်စိတွေ စုံမှိတ်ထားလိုက်ရသည်။

နင်သေလို့ မဖြစ်ဘူး ကာရိုလ်။

မသေမချင်း ဖွဲတင်းထား။

သေမင်းကို ရဲရဲရင်ဆိုင်လိုက်စမ်း။

မကြောက်တဲ့လူကို သေမင်းက မခေါ်ရဲဘူးတဲ့။

ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အားပေးနေဆဲမှာပင် ကားမော်တာစက်သံက ငှက်ဆိုးသံနှင့် မြည်ဟီးလာပြန်သည်။

ကားက တိုးရွေ့လာကာ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်သို့ တက်လာသလို ဗိုက်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

ဘယ်ဘက်ဘီးက ကျွန်မ၏ လက်မောင်းရင်းကို ကြိတ်ထား၏။ နောက်တစ်ဆင့်ဆိုလျှင် ကျွန်မ မျက်နှာကို ဖြတ်နင်းတော့မည်။

ကျွန်မ အသက်ရှူဖို့ပင်အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေရသလို သေမင်းနှင့်နှာတစ်ဖျားသာ ကွာတော့သည်။

ကျွန်မကို လူတွေလာတွေ့ချိန်တွင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေလိမ့်မလဲ။

ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခံစားနေရတာတွေကို သူတို့ သဘောပေါက်ကြမှာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ မျက်စိတွေကို ခဏစက္ကန့်လေးတောင်မှ မမှိတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်မခေါင်းကို ကားတက်ကြိတ်လိုက်သည့် နောက်ဆုံး အချိန်ထိကို ကြည့်မြင်သွားချင်နေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသော ကားစက်သံကြောင့် ကျွန်မ အာရုံပြောင်းသွားရသည်။

တယိမ်းယိမ်းတလှုပ်လှုပ်နှင့် ကားရှေ့မီးရောင်များကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ကြည့်နေရင်းက ပျောက်သွားသည်။

နောက် ပိုမိုစူးလင်းကာ ပြန်ပေါ်လာ၏။

ကားတစ်စီး အနားရောက်လာပါပကော။

စိုးထိတ်မှုကြီးတစ်ရပ်က ကျွန်မကို ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

နှင်းတောထဲတွင် တစ်ပိုင်းတစ်စက် နစ်မြုပ်နေသော ကားအောက်မှ ကျွန်မကို ဒရိုင်ဘာက တွေ့ပါ့မလား။

မတွေ့ဘဲ ဖြတ်သွားရင်တော့ မောပြီ။

ဖြည်းဖြည်းချင်း နာကျင်ခံစားလျက်နှင့်ပင် ကျွန်မ၏ ဘယ်လက်ကို တံတောင်ဆစ်မှမြှောက်၍ ဇော့ရမ်းပြဖို့ ကြိုးပမ်းမိ၏။

ကားတံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး နှင်းတွေထဲ တစွက်စွက် နင်းလာသော ခြေသံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ထို့နောက် လူတစ်ယောက်က ရေရွတ်လိုက်သည့် အာမေဍိတ်သံ။

"အလို . . . ဘုရား ဘုရား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ"

ကျွန်မမော့ကြည့်လိုက်တော့ လူငယ် ရဲအရာရှိနှစ်ယောက်။ ကျွန်မ အထီးကျန်မဟုတ်တော့ပါ။

ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ပြော၏။

"သူနဲ့စကားပြောနေလိုက်ဦးကွာ၊ ငါ ရေဒီယိုစက်နဲ့ အကူအညီ

ခေါ်လိုက်မယ်"

ဒုတိယလှဲ့အရာရှိက ကျွန်မ ခေါင်းရင်းမှာ လာဒူးထောက်ပြီး . . .

"အစ်မ၊ ဘယ်နှယ့် နေသေးလဲဗျာ၊ အခြေအနေကောင်းတယ် မဟုတ်လား"

ကျွန်မ အကြောတွေ သေကုန်သလို ဖြစ်နေပြီး တစ်ကိုယ်လုံးလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်မှုဝေဒနာပေါင်းစုံ ခံစားနေရ၏။

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ"

ကျွန်မရင်ထဲက ပြောချင်သော်လည်း နှုတ်က မပြောနိုင်ခဲ့။

သည့်နောက် တခြားကားတွေ ရောက်လာသည်ကြားရပြီး စကား ပြောသံတွေ တသောသော နားထဲဝင်လာ၏။

လူလေးယောက်က ကားခေါင်းပိုင်းကို မ,ပေးခိုက် ပဉ္စမလူက ကျွန်မကို လက်မောင်းရင်းမှကိုင်၍ ကားအောက်မှ အသာအယာ ဆွဲထုတ်ပေးသည်။

ပြီး သူတို့က ထမ်းစင်ပေါ်တင်၍ စောင်ခြုံပေးကြသည်။

ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံးက နိုက်ခိုက်တုန်နေပါပြီ။

တကယ်ပဲ မယုံနိုင်စရာကောင်းလိုက်ပုံကဖြင့် ကားမော်တာသံတွေနှင့် ဝေးသွားသလို ကြောက်လန့်ချောက်ချားရမှုတွေလည်း လုံးဝကင်းစင် သလောက် ဖြစ်သွားခြင်းပါပေတည်း။

ဆေးရုံပေါ်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ကြီးများက ကျွန်မကို အရေးပေါ် ပြုစုကုသပေးကြသည်။

ကျွန်မ၏ ညာခြေထောက်က အေးခဲတောင့်တင်းလျက်၊ သွေးမရှိတော့သလို ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေ၏။

ပထမတော့ ဆရာဝန်ကြီးတွေက ကျွန်မ ဆီးခုံရိုးကျိုးသွားသည် ထင်ကြသေး၏။ တကယ့်တကယ် စစ်ကြည့်လိုက်တော့ ဘာအရိုးမှ မကျိုးခဲ့ပါ။

ကျွန်မကို နွေးထွေးသော အိပ်ရာထဲ ပို့လိုက်ကြသည့်တိုင် ကျွန်မ အိပ်လို့မရပါ။

ကျွန်မ အသက်ချမ်းသာရာရခဲ့တာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟူသော အတွေးကြောင့် မျက်စိမှိတ်ရမှာလည်း စိုးနေမိသည်။

မနက် ၇နာရီခွဲ သော[illegible]ခြင်း [illegible]ပြုဆရာမ[illegible]တစ်ယောက် ရောက်လာ[illegible]

"မ[illegible]ကက်ပ[illegible] ဖုန်းဆ[illegible]မလား" [illegible]

ကျွ[illegible]လယ်[illegible]ပြဖြ[illegible] [illegible]ယောယက်စ်တိုခေါ်[illegible]ပေးဖို့ ပြော[illegible]သည်။

ဖုန်း[illegible] [illegible]ကျွန်[illegible] မတော်ရာဆ ဖြစ်[illegible]ကြောင်း[illegible]သိပေး[illegible]။

"ကိုသီအ[illegible] [illegible]ပေါ်မှာ[illegible]တော့ [illegible]ပ်ဆင်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း ကိုယ့်ဆီလာခဲ့ပါလားကွာ"

"အေး . . . ကိုယ်အမြန်[illegible]လာခဲ့မယ် သူငယ်ချင်း"

"မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုယ့်အခြေအနေလာကြည့်ဖို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမနက် ခွဲခန်းဝင်ရမယ့် လူနာစာရင်းကို အချိန်မီ လုပ်ကြရအောင်ပါ"

နောက်ပိုင်းတွင် မနက် ၄နာရီ၁၆မိနစ်[illegible]နိုက်ကြီးမှာ ကျွန်မကို ရှာတွေ့ခဲ့ကြပုံကို ခုလိုသိလိုက်ရပါသည်။

ရဲအရာရှိ ဇန်းဂူလီနှင့် ရွှန်လော်ရာတို့က ထိုနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ပတ္တရောင်လှည့်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာပြီ ဖြစ်လင့်ကစား လမ်းပိတ်ထားသည့်အပိုင်းကို တစ်ခေါက်မှ မရောက်ခဲ့ကြဟု ဆိုပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ အန္တရာယ်တွေ့သည့် ညကတော့ (၁၁)နာရီခွဲမှ (၃)နာရီထိ ရိုလော်ရာကမောင်း၍ လူသူကင်းမဲ့သော အပိုင်းထိပ်မှ နှစ်ကြိမ်တိုင် ဖြတ်သန်းခဲ့သေးသည်တဲ့။

"ဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ ရဲစခန်းပြန်ပြီး ဗိုက်ဖြည့်ကြတယ်။ မနက်(၄)နာရီ အချိန်ကစပြီး ကားမောင်းဖို့တာဝန် ကျွန်တော်ယူခဲ့တယ်။ စင်စစ်တော့ အသုံးမပြုတဲ့ အဲဒီလမ်းဆုံးကို ဝင်ကင်းလှည့်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ အဲ . . . ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘဲ အဲဒီလမ်းထဲကို အမှတ်တမဲ့ မောင်းဝင်သွားမိတာပါဗျာ"

ရဲအရာရှိ ဂူလီက ဖွင့်ဟခဲ့ပါသည်။

ပြော [illegible] ရဲ့ မသိစိတ်နှင့် လှုံ့ဆော်မှုကိုတော့ ကျန်မ တစ်[illegible]က်လုံး အံ့သြ[illegible] ကျန်နိုင်တော့မည် မဟုတ်[illegible] မှတ်ချက်။ ။[illegible]လိပ်တောလာ[illegible]ည် ဆေးရုံ[illegible] [illegible]ပြီး [illegible] ခွင့်ပြုပြင် [illegible]ယူခဲ့ရသ[illegible] [illegible] အားနည်းသွား[illegible] [illegible] အထူး [illegible]ကျရာ မ[illegible]လ[illegible]ည်း[illegible] [illegible]လျှင် ပြန်ကောင်းသွားမည် ဟု[illegible]ည်း သိရသည်။ [illegible]မင်းနှင့် ဗေလနာရီကြ[illegible] [illegible]ပြီးနောက် မသ[illegible]ပြင်း [illegible]ရိုးလ်တစ်ယော[illegible] ရှေ့မီမခံ ဒေါင်ဒေါင်မြည် နေခဲ့ရပြီသာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါလည်း [illegible] တကယ်[illegible]တော့ လွယ်[illegible]ယ်နဲ့ အညံ့မခံအရှုံး မပေးဘူး ဆိုတဲ့ [illegible]ဓာတ်ကြောင့်။

(RD 1973, Feb မှ)

* * *

အနာဂတ်၏ ဖန်ဆင်းရှင် ဂွတ်ယီးယား၏ ...ါန်း

ဖွန်းတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ နာရီတွေ၊ ကော်...ဆွတွေ၊ ကြယ်သီးတွေ စသဖြင့် နေ့စဉ် လူ့အသုံးအဆောင်တွေထဲတွင် မစ္စတာအမ်မာဆာ ဂွတ်ယီးယား တိုးတက်အောင် မကြံဆဖူးသည့် ပစ္စည်းဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

သူသည် တီထွင်သူတစ်ဦးအနေနှင့် လူဖြစ်လာခဲ့သလို အမေရိကန် တစ်ဝန်းလုံးတွင် ရှိသမျှလူအားလုံးထက် လွန်ကဲ၍ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး နာမည်ကျော်ကြားရန် မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြိုးစားပမ်းစားထားခဲ့၏။

အချိန်က ၁၉ရာစုနှစ် အစောပိုင်း။

နေရာက ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်မှ နယူးဟေဗင်မြို့ကလေး။

မစ္စတာဂွတ်ယီးယား၏ အိမ်ငယ်လေးမှာ သူကိုယ်တိုင် တီထွင်ထားသော ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတွေနှင့် ရှုပ်ပွပြည့်နှက်နေ၏။

သူ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မပြတ်တမ်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်များပင်ဖြစ်၏။

၁၈၁၂ ခုတွင် အမေရိကန်စစ်တပ်များက အင်္ဂလိပ်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ပြင်စဉ်ကလည်း စစ်ဝတ်စုံများမှ ကြယ်သီးများကို အမ်မာဆာဂွတ်ယီးယားပင် တီထွင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

သားဖြစ်သူ ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား ၁၆နှစ်သားအရွယ်ရောက်လာ၏။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးလေးမို့ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းလှသလို

အနာဂတ်၏ မှန်ဆင်ရှင် ဂွတ်ယီးယား၏ [illegible]ခါန်း

ဇွန်းတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ နာရီတွေ၊ ကော[illegible]ဆွတွေ၊ ကြယ်သီးတွေ စသဖြင့် နေ့စဉ် လူ့အသုံးအဆောင်တွေထဲတွင် မစ္စတာအမ်မာဆာ ဂွတ်ယီးယား တိုးတက်အောင် မကြံဆဖူးသည့် ပစ္စည်းဟူ၍ မရှိသလောက်ပင်။

သူသည် တီထွင်သူတစ်ဦးအနေနှင့် လူဖြစ်လာခဲ့သလို အမေရိကန် တစ်ဝန်းလုံးတွင် ရှိသမျှလူအားလုံးထက် လွန်ကဲ၍ ကြီးပွားချမ်းသာပြီး နာမည်ကျော်ကြားရန် မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြိုးစားပမ်းစားထားခဲ့၏။

အချိန်က ၁၉ရာစုနှစ် အစောပိုင်း။

နေရာက ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်မှ နယူးဟေဗင်မြို့ကလေး။

မစ္စတာဂွတ်ယီးယား၏ အိမ်ငယ်လေးမှာ သူကိုယ်တိုင် တီထွင်ထားသော ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတွေနှင့် ရှုပ်ပွပြည့်နှက်နေ၏။

သူ စိတ်ရောကိုယ်ပါ မပြတ်တမ်း လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း၏ ရလဒ်များပင်ဖြစ်၏။

၁၈၁၂ ခုတွင် အမေရိကန်စစ်တပ်များက အင်္ဂလိပ်များကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ပြင်စဉ်ကလည်း စစ်ဝတ်စုံများမှ ကြယ်သီးများကို အမ်မာဆာဂွတ်ယီးယားပင် တီထွင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့ရသည်။

သားဖြစ်သူ ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား ၁၆နှစ်သားအရွယ်ရောက်လာ၏။ သူသည် ပိန်ပိန်ပါးပါးလေးမို့ ကျန်းမာရေးက သိပ်မကောင်းလှသလို

သာသနာပြု ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်ချင်နေသည်။

သူက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနှင့် ငွေရှာဖို့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား။

သူ့အဖေကတော့ သူ့ဆန္ဒကို တစ်ခုမျှ လက်မခံ။

နေဘ်ဂူတပ်အနီးရှိ သူ့စက်ရုံငယ်လေးမှာ ဝင်ကူညီဖို့သာ လိုလားခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား၏ ဘဝလမ်းကြောင်းမှာလည်း တီထွင်သူအဖြစ် နိဒါန်းပျိုးခဲ့ရလေတော့သည်။

သူသည် ဦးနှောက်ဉာဏ် ရင့်သန်ရာတွင် သူ့အဖေထက် မညံ့လှပေ။ စိတ်အားထက်သန် ဖွဲ့ကောင်းမှုက သာလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့ ဘာသာရေးအပျော့သီးမှုဟု ဆိုနိုင်သော တစ်ယူသန်မှုလည်း ရှိ၍ ထိုစိတ်ဓာတ်က သူ့ကို မကြာခဏ ချောက်ချားခဲ့၏။

နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ သားအဖနှစ်ယောက် လက်တွဲလုပ်ခဲ့ရာတွင် အမ်မာဆာက ပစ္စည်းပေါင်းစုံ တီထွင်ထုတ်လုပ်၍ ချားလ်စ်က အမေရိကန်တွင် ပထမဆုံးသော ကုန်မာပစ္စည်းဆိုင်ကို နယူးဟီဗင်၌ ဖွင့်ဖို့ အကြံရခဲ့လေ၏။

ထိုမတိုင်မီက ကုန်မာပစ္စည်းရောင်းသူများသည် အထုပ်အပိုးများကို ထမ်းလျက် တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လှည့်လည်ရောင်းချကြ၏။ သို့မဟုတ် မြင်းလှည်းများဖြင့် သွားလာရောင်းချကြ၏။

ဂွတ်ယီးယား၏ ရှေ့ဆောင်နမူနာသည် မကြာမီပင် အမေရိကန် တစ်ပြည်လုံး ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားတော့၏။

သူတို့ဆိုင်က အရောင်းသွက်လှသဖြင့် ချားလ်စ်၏ဇနီး ကလာရစ်ဆာနှင့် ကလေးများအပါအဝင် မိသားစုကြီးတစ်ခုလုံးအဖို့ ရွှေရောင်ဝင်းသော အနာဂတ်သို့ ဦးတည်နေပြီ ထင်ရသည်။

သို့သော် ဆိုင်ပိုင်ရှင် ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားသည် ပုံစံကျ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် မပီသခဲ့။

ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စများ ဆွေးနွေးရပြီဆိုတိုင်း သူက တသမ်းသမ်း တဝေဝေနှင့်လုပ်ပြီး မဆီမဆိုင်အကြောင်းတွေ စဉ်းစားလေ့ရှိ၏။

ဥတ်ယီးသား၏ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးကို အင်စိုက်အားစိုက် လှုပ်ရှားခဲ့သည်က တီထွင်ခြင်း၊ စူးစမ်းရှာဖွေခြင်း၊ ထုတ်လုပ်ခြင်းများသာဖြစ်၍ သူ့ပစ္စည်း အရောင်းချိုင်ကို လက်အောက်ငယ်သားများနှင့် လွှဲထားလိုက်ခြင်းဖြင့် ထိုသူတွေသာ အကျိုးအမြတ် ခံစားခဲ့ရသည်။

လူတွေက သူ့ကို အရောင်းအဝယ်သမားအဖြစ် နှစ်သက်သဘောကျကြသည်။ အရုပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ရုပ်ရာဖြောင့်ဖြောင့်၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် နှုတ်သီးများပျော်ငြင်းပြီး ရှင်းလင်းပြတ်သားသော အသံပိုင်ရှင် ချားလ်စ်ဥတ်ယီးယားအတွက် ကမ္ဘာကြီး၏ မည်သည့်နေရာမဆိုမှာ လွယ်လွယ်လေး ရွှေတွင်းတူးနိုင်သည်ဟု ယူဆကြ၏။

သည့်နောက်မှ သူ့ဘဝ၏ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုပေါ်တွင် ကံကြမ္မာဆိုးက ရုတ်တရက် အရိပ်ထိုးကျလာသည်။

သူနာမှုပြုး လအတန်ငယ်ကြာအောင် အိပ်ရာထဲလဲ သွားရ၏။

သူ နေကောင်း၍ဆိုင်သို့ ပြန်လာသောအခါ စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းက ပိုမိုမြင့်မားလာရာမှ သူ့ဖောက်သည် အတော်များများက အကြွေး မပေးနိုင်ကြတော့ချေ။

ငွေကို သာမန်လောက်သာ သတ်မှတ်ထားသော ချားလ်စ် ဥတ်ယီးယားလိုလူမျိုးက သူ့မြီးစားတွေကို ဖွတ်အစမ္ဘ မတောင်းခဲ့ပါ။ ထိုအကျိုးဆက်ကတော့ သူ့စတိုးဆိုင်လေးကိုယ်နှိုက်က ကိုယ်ပိုင်အကြွေးတွေကို မပေးဆပ်နိုင်တော့ခြင်းဖြစ်တော့သည်။ တိုတောင်းလှသော တစ်ခဏလေး အတွင်းမှာပင် သူ ပျိုးထောင်လာခဲ့တာတွေအားလုံး ဗုန်းဗုန်းလဲ ပြိုကွဲပြီး တစ်စစီကြေမွသွားတော့သည်။

သည်ကြားထဲသူ့ ပခင်ကြီးကို ဒုက္ခတွင်းမှ ကယ်တင်ရန် လုပ်ငန်း ကြွေးတွေ အားလုံးကို သူက ခေါင်းခံလက်ပြောင်းယူလိုက်သေး၏။

အကြွေးမဆပ်နိုင်သူတစ်ယောက်ကို ထောင်ချပစ်သော ဓလေ့ဆိုးကြီး ရှင်သန်နေဆဲကာလမို့ ချားလ်စ်ဥတ်ယီးယား အသက်သုံးဆယ်အရွယ် ကလေးငါးယောက်အဖေတာဝနှင့် ၁၈၃၀ ခုတွင် ထောင်ကျခဲ့ရလေတော့သည်။

သူ့ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာမှာပင် ထောင်က လွတ်ခဲ့ရာမှ

တစ်ခြားမြို့တွေကိုသွားရှ် လုပ်ငန်းစရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ထိုမြို့တွေမှာလည်း ထောင်တွေကိုယ်စီ ရှိကြလေတော့ စီးပွားပျက်ထပ်ဆိုးကြောင့် အကြွေးတွေ ထပ်တလဲလဲ တင်ခဲ့ရသော ဝွတ်ယီးယားခမျာ လေးနှစ်အတွင်း ထောင်ဒါဇင်ဝက်လောက်ကို ဝင်ခဲ့ရပြန်၏။

သူ့ရောမ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုကြီးတစ်ခုကို လုပ်နိုင်ရင်တော့ အကြွေးတင်ကျွန်ဖြစ် ငရဲတွင်း နှစ်သည့်ဘဝက လွတ်တာန်ကောင်းပါရဲ့။

ကြိုးစားလျှင် ကြိုးစားသလောက်ဖြစ်သည့် အခွင့်အလမ်းတွေပေါများသော အမေရိကန်လို တိုင်းပြည့်မျိုးမှာ သူဘာလို့ အားငယ်ရမှာလဲ။

သည်သို့နှင့် သူသည် အသက်ရှုပေါက်ရနိုင်မည့် သဲလွန်စတစ်စွန်းတစ်စကို မျက်စိရှင်ရှင်ဖြင့် ရှာကလေးရာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လိုက်ရှာခဲ့မိလေတော့သည်။

* * *

ရော်ဘာပူစီဖောင်းများ ပေါက်ကွဲခြင်း

၁၈၃၄ခု၏ တစ်မနက်။ ချာလ်စ်ဂွတ်ယီးယားတစ်ယောက် ဘော့စတွန်လမ်းတွေပေါ်တွင် ဖြတ်သန်းလျှောက်သွားရင်း ဆိုင်ပြတင်းပေါက်တွေကို ငေးကြည့်လာ၏။

ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲ သူရပ်လိုက်၏။

သူ့အာရုံကို ဆွဲဆောင်လိုက်သော ပြတင်းပေါက်ကဖြင့် "ရောက်စ်ဘူရီ အိန္ဒိယ ရော်ဘာကုမ္ပဏီ" ပိုင်ဖြစ်နေသည်။

ကြော်ငြာဘုတ်တွင် "ရော်ဘာဖြင့် လုပ်ထားသော လူ့အသုံးအဆောင်ငါးရာ" ဟုရေးထားပြီး ဆိုင်ခန်းထဲမှာတော့ ကုတ်အင်္ကျီအချို့၊ ဖိနပ်တစ်ရံနှင့် အသက်ကယ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုပြထားပါ၏။

ရေမနစ်အောင် လုပ်ထားသည်ဆိုသော အသက်ကယ်အင်္ကျီက သူ့တီထွင်ချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးလိုက်၏။

သို့ဖြင့် သူက ကုမ္ပဏီရုံးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ပြီး ဒါရိုက်တာ မစ္စတာရှမီးနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့တော့၏။

"ခင်ဗျားအနေနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အသက်ကယ်အင်္ကျီတွေကို ခုထက်ပိုကောင်းအောင် လုပ်နိုင်မယ့် အကြံဉာဏ်သစ်တွေများ မလိုချင်ဘူးလား"

"အာ ဘာ့ကြောင့် မလိုချင်ရမှာလဲ၊ ကဲ ခင်ဗျားအကြံကို ပြောစမ်းပါဦး"

"အင်္ကျီပေါ်က ဖောင်းကြွမြှုပ်ကို ပြင်လိုက်ရင် ပိုကောင်းသွားမယ်ထင်ရာယ်"

"ခင်ဗျား ထုတ်နိုင်ပြီလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလဲ စမ်းကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ရှိလည်း သိပ်မဟုတ်သေးဘူး ဆိုတာသိနေတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို ပြင်နိုင်မလဲကြည့်မယ်လေ"

ရက်အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် ဝွတ်ယီးယားက ပိုမိုပြည့်စုံကောင်းမွန်သော ဒီဇိုင်းနှင့် ဖောင်းကြွမြှုပ်အသစ်တစ်ခုကို ယူလာပြီး ကုမ္ပဏီသို့ရောင်းလိုက်၏။

"ဒီ့အပြင် ကျွန်တော့်မှာ အကြံသစ်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ဗျ။ ဒီရော်ဘာပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်"

"ဒါဆိုလဲ ဆက်လုပ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဝယ်ဖို့အသင့်ပဲ"

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရဘဲ သူက နမူနာပုံစံတွေအပြည့်ပါသော အိတ်တစ်အိတ်နှင့် ရောက်လာပြန်သည်။

သူက မစ္စတာရှမီးကို အားရပါးရ ရှင်းပြမည်ကြံဆဲမှာပင် သီးသန့်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

သူဘာတစ်ခွန်းမှ မစရခင်ပင် စိတ်ပျက်စရာ သတင်းစကားတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့ ရော်ဘာစက်ရုံမှာ အကျပ်အတည်း ဆိုက်နေရသည့်အကြောင်းပါပေတည်း။

ရော်ဘာကို စက်မှုကုန်ကြမ်းအဖြစ် သုံးစွဲခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်မှာ ပုံပြင်ဆန်ဆန်နှင့် ခပ်တိုတိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဥရောပတိုက်သားများသည် ရော်ဘာကို ဟိုးရှေးကနဦးကပင် တွေ့ရှိခဲ့ကြ၏။

ခရစ်(စ်) တိုဖာကိုလံဘတ်စ်နှင့် သူ့လူများသည် အမေရိကန်ဌာနေ

တိုင်းရင်းသားများက ရော်ဘာကိုလုံး၍ ဘောလုံးလုပ် ကန်နေခဲ့ပုံနှင့် သူတို့ ဥရောပ ကမ္ဘာပေါ်ကောင်းကထက်ပို၍ ပေါ့ပါးအောင် ဖန်တီးထားနိုင်ကြောင်း လည်း သိမြင်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူတို့တတွေက ရွှေကိုသာ မဲရှာနေသဖြင့် ရော်ဘာကို သိပ်ဂရုမစိုက်မိခဲ့ချေ။

တောင်အမေရိကာမှ အင်ဒီးယန်းများက အစေးတွေ စိမ့်ထွက်နေသော အပင်ကို "ကောက်ချောက်"ဝါ "ငိုနေသောသစ်သား" ဟု အမည်ပေးခဲ့ကြကာ ထိုအစေးများကို တုတ်စိပ်တွင် လုံးပြီး ပိုမိုခိုင်သွားအောင် မီးကင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့က ထိုပစ္စည်းများဖြင့် ဖိနပ်များနှင့်လိုသလို ဆွဲဆန့်နိုင်သော ပုလင်းများကိုပင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ရွှေရှာသူလူစွန့်စား စပိန်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တာကျူးမာဒါက သူ့တပည့် လက်သားများသည် အမေရိကန်တွင် ထိုပစ္စည်းကို သူတို့အင်္ကျီများအား မိုးဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် မိုးကာအဖြစ် ခြုံလွှမ်းခဲ့ကြသည်ဟု အစီရင်ခံခဲ့ဖူး၏။

ထိုမှ ဥရောပသို့ ယူဆောင်ခဲ့ရာမှ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့်တီထွင်သူများ က စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသော နမူနာ ပစ္စည်းအား နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ကြသည်။

အင်္ဂလိပ်သိပ္ပံပညာရှင် ဂျိုးဇက်ပရက်စလေက ထို"ကောက်ချက်" ခေါ်ပစ္စည်းသည် ခဲအမည်းမှ ရေးခြစ်ထားသော ခဲရာများကို ပွတ်ဖျက်ရာတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိဖော်ထုတ်ခဲ့ပြီး ရပ်ဘာ(ဝါ) ခဲဖျက်ဟု စတင်မှည့်ခေါ်ခဲ့၏။

ဆင်မြူရယ်ပီးလ်ဆိုသူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နောက်တစ်ဦးကတော့ ၁၇၉၁ခုနှစ်တွင် အဝတ်အထည်များ လုပ်နည်းကို အစပျိုးခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း တစ်စတစ်စနှင့် ရော်ဘာ၏ ဘက်စုံအသုံးဝင်ပုံများကို နားလည်လာကြ၏။

သို့ဖြင့် လိုသလို ဆွဲဆန့်နိုင်ပြီး ရေမဝင်အောင် ကာကွယ်နိုင်သော ရော်ဘာဖြင့် မိုးကာရေကာ အသက်ကယ်အင်္ကျီများကို ၁၈၂၃ခုတွင် စကော့လူမျိုး မာဆင်တို့ရှ်က တီထွင်ပေးခဲ့ပြန်သည်။

သို့ပေမယ့် ဒီမျှနှင့်ပင် စခန်းပြတ်သွား၏။ ရော်ဘာများသည် ပူပြင်းသောရာသီဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြ။ အရည်ပျော်ကုန်သည်။ ရှန်း၍ တွန့်ရှုံ့ကုန်သည်။ အနံ့ဆိုးကလည်း တထောင်းထောင်းထွက်လိုက်သေး၏။

သိပ်အေးပြီဆိုတော့လည်း ကျွတ်ဆတ်မာကြောပြီး အက်ကွဲကုန်ကြပြန်သည်။

အမေရိကန် ရော်ဘာစက်ရုံကို ဂူဒ်ဖီးက ၁၈၃၉ ခုတွင် ရော်ဘာအဝတ်အထည်များ တီထွင်ထုတ်လုပ်ခြင်းဖြင့် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

သူက မက်ကင်တော့ချ်းဆက်ပြည်နယ်တွင် ရောက်စ်ဘူရီ အိန္ဒိယ ရော်ဘာကုမ္ပဏီကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာမှ မိုးကာရေခံအင်္ကျီများ အကြီးအကျယ် ထုတ်လုပ်ရောင်းချနိုင်ခဲ့ပြီး ဒေါ်လာ၆သိန်းထိ အရင်းအနှီး တိုးပွားလာ၏။

ဤတွင် တစ်ခြားကုမ္ပဏီများလည်း မြို့ဒါဇင်ဝက်လောက်မှာ မှိုပေါက်သလို ပေါက်လာကြတော့၏။

သို့ဖြင့် သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြရင်းက ရင်မောစရာကြုံ၍ အရှိန်သေကုန်ကြရပြန်သည်။

ဒါကတော့ အပူလှိုင်းမိပြီး ရော်ဘာပစ္စည်းတွေ ပျက်စီးရမည့်ဘေးကို ဘယ်သူမှ ကြိုတင်ကာကွယ်ခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အပူလှိုင်းကြီးက ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား ဘော့စတွန်သို့ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် ကျရောက်ခဲ့ခြင်းပါပေ။

ထို့ကြောင့် မစ္စတာရှုဖီးက သူ့ကုမ္ပဏီမှာ ဒေဝါလီခံရတော့မည့်ကိန်း ဆိုက်နေကြောင်း ဖွင့်ပြောခဲ့၏။

ရောင်းထားပြီးသား ရော်ဘာကုန်တွေပင် ကားစင်းလုံးတိုက် ပြန်ပို့နေကြကြောင်း၊ ကျန်တာတွေကလည်း ဂိုဒေါင်ထဲတွင် ပျက်စီးကုန်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်လာနှစ်သောင်းဖိုးလောက် ရှိမည့် ပစ္စည်းတွေကို ည လူခြေတိတ်ချိန်တွင် တိတ်တဆိတ် ထုတ်သွားပြီး မီးရှို့ဖျက်စီးပစ်လိုက်ရကြောင်းတွေလည်း ပါဝင်၏။

တခြား ကုမ္ပဏီတွေမှာလည်း သူနှင့် အလားတူပင် ကပ်ဆိုက်ခဲ့ကြရသည်။

ရော်ဘာစက်ရုံတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည် ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့ကြသူတွေ ဆုံးရှုံးရမည့် ငွေပမာဏမှာ ဒေါ်လာ ၂သန်းမျှပင် ရှိနေချေ၏။

* * *

ထောင်ထဲမှ ဓာတ်ခွဲခန်း

ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားတစ်ယောက် ရောက်စ်ဘူရီ ရုံးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာချိန်မှာ အိပ်မက်ယောင်နေသူတစ်ဦးနှင့် တူနေပြီး ကြောင်တောင်တောင် ယောင်ကန်းကန်း။

အိပ်မက်ဆိုးမှ နိုးထွက်ဖို့ တစ်ယောက်ယောက်က ပုတ်နှိုးရမည့် အခြေအနေ ရှိနေ၏။

ဒါပေမယ့် ကောင်းလာဖို့ မျှော်လင့်ချက်က ဆိုးသထက် ဆိုးသွား၏။

သူ့တည်းခိုအိမ်သို့ ပြန်အရောက်တွင် သူတို့က စောင့်နေကြတာ တွေ့ရ၏။

ကြွေးရှင်တစ်ယောက်က သူ့ကို လက်ရဖမ်းလိုက်ခြင်းပါပေတည်း။

ဂွတ်ယီးယားလည်း ထောင်နန်း ပြန်စံရလေတော့၏။

သည်တစ်ကြိမ် သံတိုင်တွေနောက်ကွယ်သို့ ရောက်လိုက်ရခြင်းကို ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားက သိက္ခာကျတယ်လို့မထင်။ အနေကြပ်လှချည်ရဲ့ မတွေး။ ထိုမထင် စိတ်ထားနှင့် သဘောတောင်ကျလိုက်မိသေး။

ခုမှ သူအေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားခွင့် ရလိုက်တာကိုး။ ရော်ဘာကို အပူဒဏ် အအေးဒဏ် ဥတုသုံးပါးစလုံးခံသည့် ရေရှည်သုံးပစ္စည်းဖြစ်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

အို စဉ်းစားရုံနှင့် ဘာအကြောင်းထူးမှာမို့လဲ။

သူက ထောင်ပိုင်ကြီးကိုတွေ့ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်က ဒီလို ထူးထူး ဆန်းဆန်း ပန်ကြားခဲ့ခြင်းမျိုးမရှိပါ။

ဂွတ်ယီးယားက သူ့အခန်းကို ဓာတုဗေဒသုံး ဓာတ်ခွဲခန်းအဖြစ်

ခွင့်ပြုပါတဲ့။ ပြီးတော့လည်း ကျောက်ပြားတစ်ချပ်၊ ဒလိုမ့်တုံးတစ်ခု၊ ရော်ဘာပြားကြီးတစ်ချပ်နှင့် ထောင်ပြင်က သူ့ဇနီး ဝယ်ပို့နိုင်သလောက်သော ဓာတုဗေဒပစ္စည်းတွေကို တင်သွင်းပါရစေတဲ့။

ညဥ့်ဆိုင်ကြီးက သဘောတူခဲ့၏။

ထောင်ထဲက ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ ဘာနှင့်မှ မယှဉ်သာအောင် ကောင်းလိုက်ပါတော့။

သူ့ကို ပူညံပူညံနှင့် နှောင့်ယှက်မည့် ကြွေးရှင်ရယ်လို့ တစ်ယောက်မှမရှိ။ မိန်းကလေး ညစာလည်းမပူရ။

သို့ဖြင့် ထောင်ထဲမှာပင် အရေးကြီးသော စမ်းသပ် ရှာဖွေမှုကို ပထမအဆင့် အောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဒါကတော့ မဂ္ဂနီဆီယမ်နှင့် ပေါင်းစပ်ခြင်းဖြင့် ရော်ဘာကုန်ကြမ်း၏ မျက်နှာပြင်မှ စေးကပ်မှုကို ပယ်ဖျောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

သူ ထောင်က လွတ်လွတ်ချင်းပင် နယူးဟီဗင်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီး သူ့မိဖိုချောင်လေးထဲတွင် မဂ္ဂနီဆီယမ် ရောထားသော ရော်ဘာမှ ဖိနပ်တွေ ထုတ်လုပ်ခဲ့တော့သည်။

စစချင်းတော့ တစ်ရံစ၊ နှစ်ရံစ။ နောက်တော့ အောင်မြင်မှုရ၍ အရောင်းသွက်ခဲ့သလို အော်ဒါတွေ လိမ့်ဝင်လာသည်။

သူတို့ မိသားစုတစ်ခုလုံးအပြင် အလုပ်သမ သုံးလေးယောက်ပါ ငှားခဲ့ရသည်။

သူတို့ ငှားနေသော အိမ်အိုကြီး၌ သာတောင့်သာယာ အဆင်ပြေပြေ နေနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ဂွတ်ယီးယားသည် သူရသမျှ ဝင်ငွေတွေကို ပိုမိုကောင်းမွန်သော စမ်းသပ်မှုများတွင် ထည့်ဝင်ရင်းနှီးခဲ့၏။ အကြောင်းမူ မဂ္ဂနီဆီယမ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်နည်းသည် ရော်ဘာအပေါ်စားကလေးများ လုပ်ရာ၌သာ သုံးနိုင်သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် မျက်နှာပြင်ပေါ်လောက်သာကျက်အောင် နှပ်အောင် လုပ်နိုင်သေး၏။

ရော်ဘာကို တာရှည်အသုံးပြုနိုင်စေမည့် တကယ့်လျှို့ဝှက်ချက်က

သူ့ကို ပုန်းရှောင်နေဆဲဖြစ်၏။ ဤသည်ကို ဖွတ်ယီးယား ကိုယ်တိုင်က ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့၏။

"ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှန်းမသိသေးတဲ့ တွယ်ငှက်မှုကို သိပ္ပံနည်းကျ သုတေသနလုပ်ပြီး ရှာဖွေလို့မှ မရရင် မတော်တဆတွေ့ဖို့ပဲရှိတော့တယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့သာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးနေခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ဘက်ကလည်း မလျှော့သောဇွဲနဲ့ စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ရင် ဘာမဆို အနေးနဲ့ အမြန် အောင်မြင်မှု ရရှာပဲလို့ ယုံကြည်နေမိတယ်"

အိမ်အိုကြီးထဲမှ တည်ခဲ့သော စက်ရုံကလေးမှာ မုတ်ဝန်းကျင် အိမ်နီးချင်းများက အနံ့ဆိုးမခံနိုင်ဟူသော ကန့်ကွက်ချက်ကြောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

သူတို့လည်း ထိုအိမ်မှဆင်းရ၏။

သူတို့၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေနှင့် အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေ ရောင်းချပြီး မိသားစုကို တည်းခိုအိမ်တစ်ခုတွင် ထားခဲ့ပြီး သူက လုပ်ငန်းကို အသက်ဆက်ဖို့ ငွေရှာရအောင် နယူးယောက်ကို တက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် မဖောက်ထုံးနှင့်ရေသည် ရော်ဘာမျက်နှာပြင်၏ စေးထန်းမှုကို ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ပြန်၏။

ထိုနည်းဖြင့် ရော်ဘာပြားများသာမက ကစားစရာနှင့် အဝတ်အစားများလည်း ထုတ်လုပ်နိုင်ကြောင်းသိရ၏။

သူက နယူးယောက်ရှိ မက္ကင်းနစ်အသင်း ပြပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ပြခဲ့ရာမှ ဆုတံဆိပ်နှင့် ဆုကြေးအချို့ ရရှိခဲ့ပြီး လူအများ၏ အာရုံစိုက်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။

ဒါပေမယ့် စက်ရုံတစ်ရုံ ထောင်နိုင်လောက်အောင် ငွေစိုက်ထုတ်ပေးမည့်သူတော့ မတွေ့ခဲ့ရ။

ဒီကြားထဲမှ တစ်နေ့တော့ သူ့ကြောင့် ရော်ဘာပြား တစ်ပြားပေါ် အက်ဆစ်အနည်းငယ် ဖိတ်သွားသည်။

ထိုအက်ဆစ်က ရော်ဘာကို ယခင်ကထက် ပိုစေးသွားစေ၏။

* * *

ဂျူးတို့၏ ထီးတစ်လက်

တီထွင်သူအများစုမှာ ခုလို နောက်ပြန်ဆုတ်မှုမျိုးနှင့် တွေ့လျှင် စိတ်ဓါတ်ကျပြီး ရှေ့မဆက်နိုင်အောင် တွေဝေချောက်ချားသွားကြပါလိမ့်မည်။

ထိုလူစားတွေထဲမှာ ဂွတ်ယီးယား မပါပါ။

ခုဆို သူက ရော်ဘာ၏ ရောဂါ လျှို့ဝှက်ချက်ကြီးကို ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာသထက် ခိုင်မာခဲ့ရပါပြီ။

ရှေ့ရှောင်ရှင်း တက်ကျိုးပေမယ့် လက်နဲ့ထိမှ ကျော်မယ်ဆိုတာက ဂွတ်ယီးယားလို အကောင်းမြင်သမားရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အား။

ဒါကြောင့်ပင်လျှင် နယူးယောက်မြို့တော်၏ ဘိုဟီးမီးယန်း လူမျိုးစုရပ်ကွက်ဖြစ်သော ဂရင်းဝစ်ချ် ရွာလေးတွင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေလိုက်သည်။

သူ့နေရာကလေးက အထီးကျန် ဆန်လှသဖြင့် ဘယ်နှာခေါင်းကိုမှ သွားမတောလိုဘဲ သူကိုယ်တိုင်လည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် စိတ်တိုင်းကျ စမ်းသပ်မှုတွေ ဆက်လုပ်နိုင်သည်။

သူက ခွန့်ပစ်စက်ရုံဟောင်းတစ်ခုကို သူ့အခန်းမှ ငါးမိုင်အကွာတွင် တွေ့ရှိခဲ့၏။ ထို(၅)မိုင်ခရီးကို ဓာတုအရည်များပါဝင်သော တစ်ဂါလံပုံးကို ကျောပိုးသယ်ကာ စမ်းသပ်မှုတွေ ပြုလုပ်ရန် နေ့စဉ်အသွားအပြန် လုပ်ခဲ့ရသည်။

သူ့မှာ လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းကိရိယာတွေ ဝယ်ယူရန် ငွေမရှိခဲ့ပါ။ သူ၏ အခြေခံလက်နက်ကိရိယာတွေမှာ ရော်ဘာ၏ အနာဂတ်နှင့် အတူရှိသော ယုံကြည်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက် သန္နိဋ္ဌာန်များသာ ဖြစ်ပါ၏။

၁၈၃၇ ခုနှစ်မှာတော့ နိုက်ထရစ်အက်ဆစ်သည် ရော်ဘာကို အပူဒဏ်မှ ထိရောက်စွာ ကာကွယ်နိုင်စွမ်းရှိကြောင်း သူတွေ့ရှိခဲ့တော့သည်။

သူ ထိုအချက်ကို စမ်းသပ်မှုတစ်ဝက် မတော်တဆ တစ်ပိုင်း ဆိုသလို တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဂွတ်ယီးယားသည် အရောင်များကို နှစ်သက်၍ အလှဆင်ရခြင်းကို မြတ်နိုးသူဖြစ်၍ သူ၏ ရော်ဘာပစ္စည်းတွေမှာလည်း တစ်မူထူးခြား၍ ဆွဲအားကောင်းအောင် ဖန်တီးလေ့ရှိ၏။

တစ်နေ့ ကြေးနီရည်များဖြင့် အလုပ်လုပ်စဉ် ကြေးနီရည် တစ်စက်နှစ်စက် အလုပြင်ထားသော ရော်ဘာပစ္စည်းတစ်ချို့ပေါ် ဖိတ်စင်သွားသည်။

သူက ထိုအစက်များကို ဆေးကြောသုတ်သင်ပစ်ရန် လက်လှမ်းမီရာ ပုလင်းတစ်လုံးကို လှမ်းယူလိုက်မိ၏။

ထိုပုလင်းက အက်ကွာဖိုးတစ်စ် နိုက်ထရစ်အက်ဆစ်ဖြစ်နေသည်။

ထိုနေ့ နေ့ခင်းပိုင်းမှာတော့ သူက ရော်ဘာပစ္စည်းတွေကို အပူပေးကြည့်ရာမှ နိုက်ထရစ်အက်ဆစ် ထိထားသော ပစ္စည်းက ပို၍ အပူဒဏ်ခံနိုင်သည်ကို ဝမ်းပမ်းတသာ တွေ့ရှိလိုက်ရ၏။

တကယ်စင်စစ် ထိုအက်ကွာဖိုးတစ်စ် အရည်ထဲမှာ သူတို့ခေတ်က ထုတ်လုပ်မှု မကျွမ်းကျင်ခြင်းကြောင့် ကန့် ငရဲမီးအချို့နှင့် ကန့်ဓာတ်တွေ ပါနေကြောင်း သူ မသိရှာခဲ့။ သူက ပြဿနာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဖြေရှင်းနိုင်တော့မည်ဟုသာအထင် ရောက်ခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် အက်ကွာဖိုးတစ်ထဲတွင် ပါဝင်သော ကန့်ဓာတ်ကသာ ရော်ဘာကို အပူဒဏ် ပိုခံနိုင်စေခဲ့ကြောင်း သူ မရိပ်မိခဲ့ပါ။

သူက စမ်းသပ်မှုကို စနစ်တကျ ဆက်လုပ်ရမည့်အစား ထုတ်လုပ်ရေးကို ဦးစားပေးလိုက်ပြန်၏။

ပတ်တီးမှ မြေပုံအထိ ဒါဇင်ပေါင်းများစွာသော ရော်ဘာပစ္စည်း များကို စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့၏။

ရော်ဘာပေါ်တွင် စာလုံးတွေ ရိုက်နှိပ်ထားသော စာများကိုလည်း အမေရိကန်သမ္မတကြီး အင်ဒရူးဂျက်ဆင်နှင့် လွှတ်တော်အမတ်များထံ ပေးပို့ခဲ့သည်။

မူပိုင်ခွင့်ကို လျှောက်ထားရယူခဲ့ပြီးနောက် ကျောထောက်နောက်ခံ ပြုပေးမည့် ငွေရှင် မစ္စတာဘောလတ်နှင့် တွေ့၍ ၎င်းက နယူးယောက်တွင် အရောင်းဌာန ဌားပေးသလို စတိတ်တန်ကျွန်း၌ စက်ရုံနှင့် ကုန်လှောင်ရုံတွေ ထောင်ပေးခဲ့၏။

ရှူးဖိနပ်များ၊ အသက်ကယ် ဂျက်ကင်အင်္ကျီများနှင့် အဝတ်အထည်

များကို အများအစား ထုတ်လုပ်မှုကို အစပျိုးခဲ့၏။

ဂွတ်ယီးယားသည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ရသည့် ဘဝမှ လွတ်မြောက်ပြီဟု သူတို့အားလုံး ယူဆမိကြသည်။

သို့လင့်ကစား စီးပွားပျက်ကပ် အသစ်တစ်ခုက အမေရိကန်တစ်ပြည်လုံးခြုံသို့ ကျရောက်ခဲ့ပြန်သည်။

ကပ်ဆိုးကြီးက မစ္စတာဘောလတ်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးခဲ့၏။

စက်ရုံနှင့် ရုံးခန်းတွေကို ပိတ်လိုက်ရ၏။

ဂွတ်ယီးယားလည်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငွေရှင်အသစ်ကို ရှာခဲ့သော်ငြား ငွေလုံးငွေရင်းအလောက် စိုက်ထုတ်နိုင်မည့်သူ မတွေ့ခဲ့ရချေ။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူတို့မိသားစုမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိသောဘဝကို ရောက်သွားရသည်။

ကလေးတွေက ဟင်းစားရဖို့ ချောင်းကြိုမြောင်းကြား ငါးမျှားကြရသည်။

ခါးစည်းများ၊ စနှယားအစွပ်များ ချုပ်၍ လှည့်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် ငွေစလေးတွေရှာရသလို မစ္စဂွတ်ယီးယားခမျာလည်း ပိတ်တိုပိတ်စလေးများဖြင့် မိန်းမဆောင်းဦးထုပ်တွေချုပ်လုပ်ကာ ဝမ်းရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းခဲ့ရ၏။

သို့တိုင် ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားကတော့ သူ့ယုံကြည်ချက်ကို တစ်ရွေးသားမျှ မလျှော့ဘဲ ရော်ဘာလုပ်ငန်းကိုသာ သဲကြီးမဲကြီးဆက်လုပ်ခဲ့သည်။

နယူးဟေဗင်မြို့တော်တစ်ဝန်းလုံးမှ လူများက သူ့ကို ရော်ဘာရူးဟု သမုတ်ကြ၏။

သူတို့က—

"ရော်ဘာကုတ်အင်္ကျီဝတ်၊ ရော်ဘာဦးထုပ်ဆောင်းပြီး ရာဘာရှူးဖိနပ်ကိုစီးပြီး ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမပါတဲ့ ရော်ဘာအိတ်ကို ကိုင်လာတဲ့ လူကိုတွေ့ရင် တစ်ခြားလူမထင်နဲ့။ ချားလ်စ် ဂွတ်ယီးယား လို့သာမှတ်" ဟု ပြောလေ့ရှိကြသည်။

သူသည် ရသမျှ နေရာက ငွေချေးသည်။

သူပိုင် ငွေထည်ပစ္စည်းတစ်ခုမကျန် ပေါင်သည်။

တစ်ခါတော့ နယူးယော့က်မြို့တော်သို့ အပေါင်သွားရန် ကူးစို့မီးသင်္ဘောကို ခိုးစီးခဲ့မိ၏။

လက်မှတ်စစ်က သူ့ကို တအံ့တဩကြည့်လျက်–

"ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဟာ သင်္ဘောကပ္ပတိန်နဲ့ တွေ့ပြီးပြောပေါ့၊ လိုက်လာခဲ့"

ကပ္ပတိန်လည်း ဝွတ်ယီးယား၏ သနားစရာအဖြစ်ကို မသက်မသာ ကြားသိလိုက်ရပြီးနောက်–

"ခင်ဗျားကို စီးခွင့်ပြုလိုက်ရင် ကျွန်တော့်သင်္ဘောတစ်စီးလုံး အခမဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့ ပြည့်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အလုပ်မြုတ်ရောပဲ။ ဒီတော့ ခင်ဗျားမှာ အာမခံအနေနဲ့ ထားခဲ့ဖို့ ပစ္စည်းတစ်ခုတလေ မပါဘူးလား"

ဝွတ်ယီးယား အကြံကောင်း ရလိုက်သည်။

"ထီးဆိုရင် ဘယ့်နဲ့နေမလဲ။ ဒီနေ့ ရာသီဥတုကောင်းတော့ ထီးလည်း လိုမှ မဟုတ်သေးဘူး။ အပြန်ကျမှ ရွေးမယ်လေ"

သင်္ဘောကပ္ပတိန်က ထီးကို အပေါင်ခံ၍ ဝွတ်ယီးယားလည်း အပေါင်ဆိုင်၌ ပစ္စည်းသွားပေါင်ပြီး အပြန်ကျမှ သင်္ဘောခပေးချေခဲ့ ရတော့သည်။

"ကဲ–ရော့၊ ခင်ဗျားထီး။ ကံကောင်းပါစေဗျာ။ တစ်ချိန်ချိန်တော့ ပြန်လည်ဆုံကြပါလိမ့်ဦးမယ်"

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ကပ္ပတိန်က ပြန်ပေးလိုက်သည်။

သူ့နာမည်မှာ ကော်နီလီးယပ်စ်၊ မီလျံနာသူဌေးကြီးဘဝ ရောက်ခဲ့ရသူ ပါတည်း။

* * *

တံလျှပ်

အမှတ်မထင် ဖြုန်းခနဲ ကံမှောက်၍ အခြေပျက်ခဲ့ရပြီဆိုသည်နှင့်

ဝွတ်ယီးယားလည်း ဒုံရင်းဘဝဆောင်းသို့ ပြန်ကျသွားရသည်။

နယူးယောက်က သူ့အတွက် မစားသာဘူး ဆိုတော့ သော့စတွန်ကို ပြန်ဦးလှည့်ခဲ့၏။

ကျွမ်းကျင်အလုပ်ပြနေ၍ စက်ရုံကို ပစ်ထားသော မစ္စတာရှမီးနှင့် သွားတွေ့၏။

ဝွတ်ယီးယားက မစ္စတာရှမီးအား နိုက်ထရစ်အက်ဆစ် နည်းစနစ်ဖြင့် ရော်ဘာရာန်များ ထုတ်လုပ်ရန် စက်ပစ္စည်းအချို့ကို အကူအညီ ပေးပါမည်အကြောင်း သွေးဆောင်ပြောဆိုခဲ့သည်။

လအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သူ့အိတ်များထဲသို့ ငွေတွေစီးဝင်လာပြန်သည်။

ရွှေတစ်နေ့ ငွေတစ်နေ့ဖြင့် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ရွေ့လိုက်ဘဝကို ရိုးနေပြီဖြစ်သော မိသားစုအား ရောက်စ်ဘူရီစက်ရုံနှင့် မနီးမဝေး မက်ဆာချူးဆက်သို့ ခေါ်ထားလိုက်ပြန်၏။

စီးပွားရေးကပ်အဆုံးသပ်သည့် ၁၈၃၇–ခုနှစ်မှာတော့ ဘဏ်တွင် ဒေါ်လာငါးထောင် စုမိခဲ့လေပြီ။

ဒေဝါလီခံရသော အခြားရော်ဘာစက်ရုံတစ်ခုမှ ဖိုမင်ဖြစ်သူ မစ္စတာဟေးဝ့်ဒ်ဆိုသူနှင့် သူရိုဘန်မြို့အနီးတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။

ဟေးဝ့်ဒ်ကလည်း စွန့်ပစ်ထားသော စက်ရုံထဲ၌ သူ့ဘာသူ တီထွင်စမ်းသပ်မှုတွေ ပြုလုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူက ရော်ဘာပြားပေါ်တွင် ကန့်ရည်ဖြန်း၍ နေလှန်းခြင်းဖြင့် ဝွတ်ယီးယား၏ နိုက်ထရစ်အက်ဆစ်နည်းနှင့် တထေရာတည်း လောက်တူသော အကျိုးအာနိသင်ကို တွေ့ရှိထား၏။

ဝွတ်ယီးယားက သူ့ထက် ပိုကောင်းသည်ထင်ရသောဟေးဝ့်ဒ်၏ ဖော်မြူလာကို ဝယ်ယူ၍ မူပိုင် မှတ်ပုံတင်ထားလိုက်၏။

သူ့ပိုင်ငွေဖြင့် ဟေးဝ့်ဒ်နှင့် သူအလုပ်လုပ်သော စက်ရုံကို ငှားလိုက်သည်။

ခုဆိုလျှင် သူသည် နည်းစနစ်နှစ်ခု လက်ကိုင်ပြုလျက်ရော်ဘာ၏

တိုးတက်မှု လမ်းကြောင်းဖြင့် ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းရန် ကြံစည်နေမိလေပြီ။

သို့တိုင် သူကား လမ်းမှားပေါ်တွင် လျှောက်နေဆဲသာဖြစ်၏။

မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခုက ကံကောင်းထောက်မစွာ သူ့ကို မျက်စိလာဖွင့်ပေးဖို့ လိုအပ်နေပါသေးသည်။

စစချင်းသူက သင်္ဘောကုမ္ပဏီတွေအတွက် အသက်ကယ်အင်္ကျီများနှင့် ပြည်နယ်အစိုးရများအတွက် ရော်ဘာစက်ဖို့အိတ်များ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။

ပထမတစ်သုတ် အော်ဒါများ ပြီးသလောက်ရှိချိန်၌ သူက လုပ်ငန်းကိစ္စ ပိုအဆင်ပြေအောင် နယူးယောက်သို့ တက်ခဲ့၏။

နောက် ရက်အနည်းငယ်အကြာ အပူလှိုင်းကျနေသော နေ့တစ်နေ့တွင် မှာထားသောကုန်တွေ သင်္ဘောတင်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် သူပြန်လာခဲ့သည်။

စက်ရုံဂိတ်ဝမှ ဝင်ခဲ့စဉ်မှာပင် အနံ့ဆိုးကြီးတွေက သူ့ကို ဆီးကြိုနေ၏။

ကုန်လှောင်ရုံတံခါးကို ရေးကြီးသုတ်ပြာနှင့် ပြေးဖွင့်လိုက်မိသည်။

မသတီစရာ အနံ့ဆိုး ထွက်နေသော ရော်ဘာပုံကြီးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အထွေးသား တွေ့လိုက်ရသည်။

အသက်ကယ်အင်္ကျီတွေနှင့် စာပို့အိတ်တွေ အရည်ပျော်ကုန်ပါပေါ့လား။

စာပို့အိတ်တွေ ချိတ်လှမ်းထားသော တန်းတွေကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း လက်ကိုင်အရိုးချည်းသာ ကျန်တော့သည်။

သွားပါပြီ။

မျှော်လင့်ချက် ရွှေတောင်ကြီး အရည်ပျော်ကုန်ပါပြီ။

ကန့်ရည်လောင်းသည်နည်းနှင့် အက်ကွာဖိုးတစ်နည်းတို့လည်း အပူဒဏ် လုံးဝ ခံနိုင်သော ရော်ဘာဖြစ်အောင် မစွမ်းနိုင်ကြပါတကား။

ဒီတစ်ချီဖြင့် ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား အလဲထိုး ခံလိုက်ရပြန်ပါပြီ။

ရော်ဘာ၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကား အဖြေထွက် မလာသေး။ တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းသည်။

တီထွင်သူ မှန်သမျှ၏ ထုံးတမ်း ဥပဒေပဲ ဆိုရမလားမသိ။ သူတို့က ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုတစ်ခုကို နှစ်ရှည်လများ အသည်းအသန် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖွဲ့နပ်နှင့် အသက်အိုးအိမ် စည်းစိမ်ပါမကျန် ရင်းနှီးပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသော်လည်း ထိုအကြောင်းကို ပြန်ရေးပြသောအခါ တိုတိုတုတ်တုတ်ကလေး စာတစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်းတည်းနှင့် ပြီးလေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဝွတ်ယီးယားသည်လည်း ထိုနည်းတူစွာ သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ကို တဒင်္ဂလေးမျှနှင့် ဤသို့ ရေးထားခဲ့၏။

"ကျွန်တော့် ဂူဘာနီးကို ရောက်သွားတုန်းမှာ နမူနာတစ်စဟာ မီးလင်းဖိုထဲ ပစ်လက်စက် ရောက်နေတာ တွေ့လိုက်ရပြီး အံ့အားသင့်သွားရပါတယ်။ အဲဒီရော်ဘာစဟာ သားရေစလိုပဲ မီးတူးနေတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဒက်ခနဲ အဖြေရလိုက်တယ်။ ရော်ဘာကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ချိန်ဆပြီး အပူပေးလိုက်နိုင်ရင် စေးကပ်မှု ဓာတ်ပေါင်းတွေကို ဖယ်ရှင်းသန့်စင်ပစ်လိုက် မှာပဲလို့ တွက်လိုက်မိတာပါပဲ"

ဒီစာပိုဒ်လေး၏ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကတော့ ၁၈၃၉ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၏တစ်နေ့ . . . ။

ဝွတ်ယီးယား၏ ဇနီးသည် ကလာရစ်ဆာက သူ့ကို အကြာကြီး အလေးအနက် ပြောဆိုနေခဲ့သည်။

သူစုငွေတွေအားလုံး ကုန်သွားပြန်ပြီ။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေလည်း လေလံသမား၏တူအောက်တွင် ကြေမွပျောက်ပျက်ခဲ့ရပြီ။

ကလာရစ်ဆာအဖို့ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ပေါ်မလာသော သူ့အကြံအစည်အတွက် သူတို့ဘဝကို စတေးခံနေရသည့်ဒဏ်ကို ရှေ့ဆက်ခံနိုင်ရည်မရှိတော့။

ကလေးတွေအားလုံး စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လူမွေးလူတောင် မပြောင်ရသည့်အထဲ မကြာမကြာ ထမင်းငတ်၍ ငိုနေသံများကြောင့်လည်း အသည်းကြေမတတ် ဖြစ်နေရပါသည်တဲ့။

"မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့လား ချားလ်စ်ရယ်။

ရှင့်ဟာ တံလျှပ်ကို ရေထင် ရွှေသမင် အလိုက်မှားသလိုပဲ။ နီးမယ်ကြံလိုက်၊ အနားရောက်တော့ မဟုတ်ဘဲ အဝေးမှာ သွားပေါ်လိုက်နဲ့ ရှင့်တစ်သက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပန်းတိုင်ရောက်မယ် မထင်တော့ဘူး။"

သူ့ဇနီးက မျက်ရည်စက်လက်နှင့် တောင်းပန်ခဲ့၏။

"ဒါပေမယ့် မိန်းမရာ၊ အခက်အခဲပြဿနာကို ရှင်းနိုင်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းလေးပဲ လိုတော့တာပါ။ ကနေ့နက်ဖြန် ဆိုသလိုအချိန်မရွေး ငါအောင်မြင်တော့မှာကွ"

ရွှတ်ယီးယားက ပြန်ပြောလိုက်၏။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဖြင့် ရှင့်သဘောပဲ၊ မလုပ်ရဘဲနေနိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ဆက်လုပ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် အားတဲ့အချိန်လေးလောက်သာ အပိုအလုပ်တစ်ခုအနေနဲ့ ကြိုးစားပါ။လောလောဆယ် ထမင်းစားဖို့တော့ ငွေရှာမယ့်အလုပ်တစ်ခုရှာလုပ်ပါဦး။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကတိပေးပါ ချားလ်စ်ရယ်။ ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာထောက်ပြီး ကျွန်မစကားကို နားထောင်ပါ"

"အေးလေ၊ ငါကတိပေးပါတယ် ကလာရစ်ဆာ"

သို့သော် သူ့စိတ်ကတော့ ရော်ဘာပြဿနာကို လက်မလွှတ်ချင်သေးပါ။

နောက်များ မကြာမီတစ်ရက် ကလာရစ်ဆာ ဈေးသွားနေခိုက် သူက မီးဖိုချောင်ထဲမှာ ရော်ဘာနှင့်ကန့်ကို ရောပြီးခိုး၍ စမ်းသပ်နေမိသည်။ ကလာရစ်ဆာ ပြန်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်။ မိန်းမ မြင်ရင်တော့ ဆူဦးတော့မှာပဲ။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ကမန်းကတန်း ရော်ဘာပြားတစ်ခုလုံးကို မီးလင်းဖိုထဲ ပစ်သွင်းပြီး ဝှက်လိုက်သည်။

ကလာရစ်ဆာက ညှော်နံ့နံ့သော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော။

သူမ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ထွက်သွားပြီဆိုသည်နှင့် ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား မီးလင်းဖိုကို ဖွင့်၍ရော်ဘာပြားကို ယူကြည့်မိသည်။

သည်တွင်ပင် သူ ကန္တာရခရီးဆုံးပန်းတိုင်သို့ ရောက်ပြီဟု သိလိုက်ရတော့၏။

ညှော် . . . တံလျှပ်ကို သူ လက်ရ ဖမ်းနိုင်မိပါပကောလေ။

စင်စစ်တော့ မတော်တဆမှုက ဂွတ်ယီးယားအတွက် အံ့မခန်း တွေ့ရှိမှုကြီး ဖြစ်သွားပေပြီ။

ဘုရား မတာပဲဟု ဆိုရချေမည်။

အပူပေးခြင်းက ရော်ဘာ၏ သိဒ္ဓိပြီးမြောက်ရေး နောက်ဆုံးအဆင့်ပါပေတည်း။

သာမန်အားဖြင့် ပြောရလျှင် အပူချိန် ၁၃၀တွင် ရော်ဘာ ပျော့ပျောင်းပြီး အပူချိန် ၂၀၀၌ အရည်ပျော်သည်။

သည်တော့ ရော်ဘာကို ကန့်နှင့်နယ်ပြီး မကြင်းမပျော့အလောတော် အပူပေးနိုင်လျှင် ဂွတ်ယီးယားကဲ့သို့ပင် ဘယ်သူမဆို ရော်ဘာထိ ပေါက်မှာပဲ မဟုတ်ပါလား။

* * *

လေးနှစ်နှင့် နှစ်ပတ်

ဂွတ်ယီးယား၏ သမိုင်းတွင်မည့် ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုကို ဘယ်သူကမှ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနှင့် ဂုဏ်မပြုခဲ့ကြပါချေ။

အမှန်တော့လည်း ပြစရာဆိုလို့ မီးကျွမ်းထားသော ရော်ဘာပြား တစ်ပြားသာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂွတ်ယီးယားကတော့ တစ်ယောက်တည်း အပျော်ကြီးပျော်နေခဲ့ပါပြီ။

သူ့အနေနှင့် ရော်ဘာကို အပူပေးရမည့် ဒီဂရီ အတိအကျနှင့် အချိန်အကာန့်အသတ်ကို သိဖို့ပဲ လိုတော့သည်။

ဒါဆို စီးပွားဖြစ် အကြီးအကျယ် ထုတ်လုပ်နိုင်ပေတော့မည်။

သူက ဆာလဖာနှင့် ရော်ဘာ ကွန်ပေါင်းကို တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဒယ်အိုးထဲတည့်၍ တစ်နာရီနှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီမှ ခြောက်နာရီ ကြာသည်အထိ အပူပေးသည်။

မီးပြင်း၊ မီးပျော့၊ ရေနွေးငွေ့မီး၊ ထင်းမီးအမျိုးမျိုးသုံးကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ရေနွေး ဖျောသည်။ ပြာပူထဲ လူးသည်။ သဲပူထဲ ပစ်ထားသည်။

ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင်တွေထံမှာ အလုပ်သိမ်းချိန်၌ သူတို့၏ ပေါင်းအိုး

တွေကို သုံးခွင့်တောင်းသည်။

လူတွေက သူ့ကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ရူးနေသူဆိုပြီး ကြည်ကြည်သာသာ ခွင့်ပြုကြ၏။

သူ့မှာ ကျောထောက်နောက်ခံ အားပေးအားမြှောက်ပြုမည့် ငွေသမားရယ်လို့ မရှိပါ။ "ရော်ဘာ" ဆိုသည့် စကားလုံးကို ကြားသည်နှင့် မျက်နှာလွှဲ ကျောခိုင်းသွားကြ၏။

သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာဖြစ်နေသော သူ့မိသားစုကိုတော့ သူလိုချင်တာတွေ ရှာတွေ့ပြီဆိုတဲ့အချက်ကို လက်ခံယုံကြည်အောင် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် တကယ့်တကယ်ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြပါ။

သူ့ခမျာ လေးနှစ်တိုင်တိုင် ကြာသည်အထိ မူပိုင်ခွင့် မလျှောက်ရသေးပါ။၁၈၃၉–၄၀ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီကတော့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးနှင့် အအေးပြင်းထန်လှသည်။ သူ့မိသားစုမှာ အိမ်နီးချင်းများ၏ ပေးစာကမ်းစာပေါ် မှီခိုနေရသည်။

ဂွတ်ယီးယား၏ ကျန်းမာရေးကလည်း တော်တော်လေးကို ညှိုးဖျင်းနေလေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူက သေရမှာထက် သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုကြီးကို ကမ္ဘာသိအောင် ပြောပြခွင့် မရလိုက်မှာကို ပိုစိုးရိမ်၏။

သူမရှိလျှင် သူ့အလုပ်ကိုလည်း ဘယ်သူမှ ဆက်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ။ သူ့စာကြည့်တိုက်ကို ရောင်းလိုက်ရသည်။ ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေပါ ပါသွားသည်။

သူတို့ခမျာ ယာခင်းထဲမှ အာလူးပေါက်စလေးတွေကို သွားတူးပြီး တောထဲမှာ ထင်းခွေသွားခဲ့ကြရ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ သူကတော့ နည်းနည်းလေးမှ နောက်မဆုတ်တမ်း။

"တောင်းစားရင် စားရပါစေကွာ"

သူက စစ်ကြေညာလိုက်၏။

သည့်နောက် သူဘယ်လိုလူစားလည်း ဆိုတာ ပြသရာရောက်သော အဖြစ်တစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။

ပြင်သစ်ပြည်မှ ငွေအတော်အသင့် ပါလာသော ချက်လက်မှတ်နှင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာ၏။

ကုမ္ပဏီတစ်ခုက သူ့နိုက်ထရစ်အက်ဆစ်နှင့် ရော်ဘာလုပ်နည်းကို ပြင်သစ်တွင် မူပိုင်ခွင့်ရစေရန် ကမ်းလှမ်းဝယ်ယူခြင်းပါပဲ။

ဂွတ်ယီးယားက ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်ပို့လိုက်သည်။

"ကျွန်တော် အဲဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းကို တွေ့နေပါပြီ။ နည်းသစ်ကို ပြည့်စုံစိတ်ချရလောက်အောင် စမ်းသပ်ပြီးတာနဲ့ ခင်ဗျားတို့ဆီ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ့မယ်" ဟုလည်း ပြင်သစ် ကုမ္ပဏီကို ပြန်ရေးလိုက်၏။

ထိုညအဖို့ သူ့အိမ်မှာ ဆိုက်စရာ ထင်းတစ်ချောင်းမှ မရှိသလို စားစရာလည်း တစ်လုတ်စာမှ မရှိခဲ့လင့်ကစား ဂွတ်ယီးယားသည် ညံ့ဖျင်း၍ အရာမရောက်တော့သောနည်းကို ငွေရလိုဇော သက်သက်ဖြင့် ရောင်းမစားခဲ့ပါချေ။

တစ်ဖက်သားကို ညှာတာပြီး စေတနာထားခဲ့၏။

မိသားစု ဝမ်းရေးအတွက် လမ်းပေါ်မှာ သွားရင်းလာရင်းသာ ဆုံဖူးသော လူတစ်ယောက်ထံ သွားပြီး ချေးမိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က သူတို့မိသားစု လနှင့်ချီ၍ စားသောက်လောက်အောင် ငွေချေးခဲ့ရာမှ စမ်းသပ်မှုတွေကိုလည်း ဂွတ်ယီးယား ဆက်လုပ်နိုင်ခဲ့တော့၏။

သူသည် ဘော့စတွန်သို့ သွားခဲ့ပြီး သူ့လုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုသော အဓိက လိုအပ်ချက်များအတွက် ငွေရှာခဲ့ပြန်သည်။

ငွေ မရသည့်အပြင် ဟိုတယ်ခ (၅)ဒေါ်လာပင် မပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ထောင်ကျရပြန်သည်။

"သူက ဒီနေရာဟာ သန့်ရှင်းဂူထက်စာရင် အနားယူဖို့ ပိုကောင်းသေးတယ် ဆိုရမှာပဲဗျ"

ဟုပင် ထောင်ဝန်ထမ်းများကို ပြောလိုက်သေး၏။

သူလည်း မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သိက္ခာကို ခဝါချ၍ အသနားခံစာတွေ လျှောက်ရေးတော့သည်။

မိတ်ဆွေတချို့က ဒေါ်လာအနည်းငယ်နှင့် တစ်ယောက်က ဂျုံတစ်စည် ပို့ပေးလိုက်ကြသော်လည်း အားလုံးက သူ့ကို ရော်ဘာလုပ်ငန်းခွဲ စွန့်ခွာဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ကြ၏။

ဒါလည်း သူက နားမထောင်။

သူ့ကျန်းမာရေး တစ်နေ့တစ်ခြား ယိုယွင်းလာသည်နှင့် အမျှသေမင်းနှင့်အပြိုင် အချိန်လု၍ လုပ်ရမည်ဟု ယူဆထားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ပိုက်ဆံချမ်းသာသော ယောက်ဖဖြစ်သူက ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားနှင့် ညီအစ်ကိုတစ်စုအတွက် သုံးချင်ရာသုံးဆိုပြီး ငွေတွေ အလုံးအရင်းနှင့် ထုတ်ပေးခဲ့၏။

ဒါ ရောင်းတန်းဝင်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ဖို့ အကွက်ကောင်းပါပဲ။

ချားလ်စ် က အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကို ညီတွေနှင့် လွှဲကာသူကတော့ ရော်ဘာကုန်ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ရန်အားသွန်ကြိုးပမ်းခဲ့တော့သည်။

သင်္ဘောတွေအတွက် ရွက်ဖျင်များ၊ လမ်းလျှောက်တုတ်များ၊ အိတ်ဆောင်ဘီးများ၊ ဓားကတ်ကြေး စသည်တို့၏ လက်ကိုင်စွပ်များ၊ နာရီအိတ်၊ နာရီဘူးများ၊ စာအုပ်အဖုံးများ၊ ပြီးတော့ ကော်ဇောနှင့်မခြား ကောင်း၍ ကျွန်းသစ်လိုပင် တာရှည်ခံသော ရော်ဘာကြမ်းခင်းများ စသဖြင့် အမည်ပေါင်းစုံ ထုတ်လုပ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာ သူ့ဘဝတွင် အပျော်ဆုံးအချိန်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ့အတွက် စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ရုံမက စမ်းသပ်တီထွင်မှုကို ဆက်လုပ်ဖို့ အင်အားအပြည့် ရခဲ့သည်။

သို့သော်–

သူ့ဖခင်ကြီး အမ်မာဆာဂွတ်ယီးယားနှင့် ညီဖြစ်သူတို့၏ သေဆုံးမှုက သူတို့မိသားစုဘဝကို ကြေကွဲမဆုံးအောင် အထိနာစေခဲ့ပြန်သည်။

သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးက ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်၌ အမေရိကန်ပြည်တွင် ပထမဆုံးမျိုးဖြစ်၍ ဈေးကွက်ဝင် လိမ္မော်ပင်များ သွားရောက်စိုက်ပျိုးနေရာမှ အသားဝါရောဂါကြောင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း သေဆုံးခဲ့ကြရခြင်းပင်။

ထိုအချိန်အထိ ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားခများမှာလည်း ကန့်အပူပေး ရော်ဘာထုတ်လုပ်နည်းကို မူပိုင်ခွင့် မှတ်ပုံတင် မရသေးပေ။

သူက အမေရိကန်၊ အင်္ဂလန်နှင့် စည်းကမ်းတင်းကျပ် ထူပြောလှသော ပြင်သစ်ပြည်မှာပါ တစ်ပြိုင်တည်း လျှောက်လွှာတင်လို၏။

အမေရိကန်မှာ မူပိုင်ခွင့်ကို သူရ၏။

ဒါပေမယ့် "တစ်ချိန်တည်းမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရ သောမတ်စ် ဟန်းကော့ခ်ဆိုသူအား "ကန့်ပေါင်းခြင်း" ဟူသော အမည်ဖြင့် အလားတူ ရော်ဘာလုပ်နည်းကို မှတ်ပုံတင် မူပိုင်သတ်မှတ်လိုက်ကြောင်း ကြားသိလိုက်ရ၏။"

သူ့ထက် ၁၄ရက်(နှစ်ပတ်) မျှသာ လက်ဦးသွားခြင်းပါ။

ထိုအချိန်မှစ၍ ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယား မသေခင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အင်္ဂလန်မှာ မူပိုင်ခွင့်ရရေးအတွက် တရားရုံးတွေမှာ အပြင်းအထန် ရင်ဆိုင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရရှာသည်၊ ကန့်ပေါင်းနည်းကို အပိုင်ရဖို့ လုကြရသည်။

အချိန်တွေ အများကြီး ကုန်လွန်ပြီးမှ ဟန်းကော့က ကန့်ပေါင်းရော်ဘာလုပ်နည်းကို ဂွတ်ယီးယားက ထုတ်လုပ်ခွင့် ရောင်းချရန် အင်္ဂလန်သို့ နမူနာပို့စဉ်က ပထမဆုံးတွေ့မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ဝန်ခံတော့မှ ပြဿနာ ငြိမ်းလေတော့၏။

* * *

ရော်ဘာကမ္ဘာကြီး တည်မြဲပြီ

ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားခများ အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်းရှင် နောက်တစ်ဦးနှင့် ရှစ်နှစ်လုံးလုံး မူပိုင်ခွင့် အငြင်းပွားမှုကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ရသည်။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ပြည်ထောင်စု တရားရုံးက အဖိုးတန်ဆုံး သော မူပိုင်ခွင့်ကို အမှန်အကန် ရထိုက်သူအဖြစ် ချားလ်စ် ဂွတ်ယီးယားအား ပေးအပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ရုံးတော်၏ အမိန့်က တီထွင်သူ ဂွတ်ယီးယားအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြု စကားတွေနှင့် အမွှမ်းတင်ရာရောက်စေ၏။

"ပါရမီရှင်များနှင့် ဖွဲလုံ့လရှိသူတို့၏ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားတီထွင်မှုများနှင့် ဂုဏ်ဒြပ်အကျိုးအမြတ်များကို မည်သူမျှ လုယက်နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး၍ မရဘဲ အဆုံးဆာစ်နေ့ မလွဲမသွေ အောင်ပွဲခံရမည်သာ ဖြစ်ပါကြောင်း" နှင့် ရေးဖွဲ့ထား၏။

၁၈၅၁ ခုနှစ်အတွင်း ဂွတ်ယီးယားသည် သူထုတ်လုပ်ခဲ့သော ပစ္စည်းတစ်ပုံကြီးနှင့်အတူ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ခရစ်စတယ်ပဲလေ့စ်တွင် ကျင်းပသော ပထဆုံး ကမ္ဘာ့ကုန်စည် ပြပွဲကြီးသို့ သွားရောက်တင်ပြခဲ့သည်။ သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ပြပွဲဝင်ရန်အပြင် ဟင်းနော့စ်ကို ချထားပေးသော မူပိုင်ခွင့်ပါ ပြန်ရလိုရငြား ကြိုးစားရန်ဖြစ်၏။

အင်္ဂလန်သည် ဂွတ်ယီးယားအား တင်ပြသော ရာဘာပစ္စည်းများအတွက် ဂုဏ်ပြုဆုကြေးငွေများ ပေးခဲ့လင့်ကစား မူပိုင်ခွင့်ကိုတော့ ဟင်းနော့စ်ကိုပဲ ဆက်ပေးထားခဲ့သည်။

နောက်ပြပွဲတစ်ခုက ဂွတ်ယီးယားနှင့် ကလာရစ်ဆာတို့အား ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်၍လာရန် ပြင်သစ်ပြည်မှ လက်ယပ်ခေါ်ခဲ့၏။ သူလည်း ဒေါ်လာ ငါးသောင်းဖိုးထက် မနည်းသော အဆင့်မြင့် ရော်ဘာကုန်များကို ပြင်သစ်လုပ်ငန်းရှင် များက သန်းနှင့်ချီ၍ ဝယ်ယူရန် မျှော်လင့်လျက် ပြပွဲသို့ တင်သွင်းခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ပစ္စည်းတွေက မရောင်းရဘဲ ပြပွဲစီစဉ်သူများက ပြပွဲစရိတ်တွေ အပူတပြင်း တောင်းခြင်းနှင့်သာ ကြုံလိုက်ရ၏။

သူက ရက်နည်းနည်း ထပ်စောင့်ဖို့ တောင်းပန်၏။ တောင်းပန်လို့ မရတဲ့အပြင် ၁၈၅၅ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ တစ်ညမှာတော့ သူတည်းခိုရာ ဟိုတယ်ခန်းကို ဝုန်းဒိုင်းကြဲ နေအောင် တံခါးလာခေါက်သည်။

"ရဲတွေဟေ့"

သည့်နောက်တော့ ချားလ်စ်ဂွတ်ယီးယားခမျာ ထောင်နန်း

စံရပြန်ခဲ့တော့၏။

ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ မှတ်မှတ်ရရ နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြားသော ကလင်ချီထောင်ကြီး၏ အေးစက်နေသော အုတ်တိုက်ကြီးထဲတွင် ကျောက်တုံး အခင်း၊ မြက်မွေ့ရာနှင့် နေခဲ့ရရှာသည်။

ဇူလဘရင်ဆာက တရားသူကြီးအား သူ့ခင်ပွန်းသည်မှာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့နေသဖြင့် ခင်ပွန်းသည်နှင့်အတူလိုက်ပါပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးပါရန် ပန်ကြားသေး၏။

တရားသူကြီးက

"ဒါတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်"

ဆိုပြီး ပယ်ချခဲ့သည်။

ဂွတ်ယီးယားခမျာ ဆယ့်ခြောက်ရက် ဆယ့်ခြောက်ညလုံးလုံး ထောင်ထဲမှာ ငရဲကျခဲ့ရသည်။

ထိုအတွင်း သူ့ မိတ်ဆွေများက သူ့ကို ထောင်ထဲမှ ပြန်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

သူတို့က ပြင်သစ်ပြည့်ရှင် နပိုလီယမ်(သုံး)ထံ အသနားခံစာ တင်ခဲ့ရာမှ ဘုရင်က လွှတ်မိန့်ထုတ်ခဲ့၏။

သနားစရာကောင်းလှသော ဂွတ်ယီးယားကိုလည်း နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့် ရေခဲတမျှ အေးစက်နေသည့် အကျဉ်းခန်းထဲရှိစဉ်ပင် ပြင်သစ်ပြည်၏ အမြင့်ဆုံးဘွဲ့ထူး"မော်ကွန်းတင် ကြက်ခြေ" တံဆိပ်ကို အပ်နှင်းခဲ့၏။

နည်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ဥပဒေကို အကြောင်းပြ၍ ဂွတ်ယီးယား၏ ပြင်သစ်ပြည် မူပိုင်ခွင့်ကို ငြင်းပယ်ခဲ့ရာမှ သူလည်း အံကြိတ်မာန်တင်းကာ ကျန်းမာရေးနှင့်စိတ်ဓာတ်ကို အားသစ်လောင်း ထူထောင်ရန်အတွက်

ပြန်လာလေတော့သည်။

ဘာကိုသ်မြို့တွင် ၂နှစ်မျှ နေပြီး နောက်ဝင်လာမည့် အကျိုးအမြတ်ကလေးများကို မျှော်ကိုးလျက် ရှိတော်လေးနှင့် ထိုင်စားခဲ့ရသည်။

ဂွတ်ယီးယားခမျာ နောက်ဆုံးဘဝ နေဝင်ချိန်အထိ သည်းခံညှာတာခြင်းကင်းသောကြွေးရှင်များ၊ အတိုးကြီးစား ငွေချေးသမားများ၊ ဥပဒေကိုလက်တစ်လုံးခြားလုပ်၍ မူပိုင်ခွင့်ကို လုယူသူ အေးစားပြုများ၊ သူယူစားအားထားမှုကို ဆစ္စာဖောက်သော မိတ်ဆွေနှင့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် လက်အောက်ငယ်သားများ၏ ဒဏ်ကို အလူးအလှိမ့် ခံခဲ့ရသည်။

သူ့တီထွင်မှု အောင်မြင်ခြင်း၏ အသီးအပွင့်၊ ဆုလာဘ်ပကာများကို သိမ်းကျုံးရယူခံစားနိုင်ရန် အသက်ရှည်ရှည် မနေလိုက်ရရှာ။

အဆမတန် ရုန်းကန်ရမှုများနှင့် စိတ်သောက ခံစားရမှုများက သူ့သက်တမ်းကို တိုစေခဲ့၏။

၁၈၆၀ ခုနှစ် ဇွန်လအတွင်းမှာတော့ ဝါရှင်တန်ရှိ သူ့ထံသို့ သမီးဖြစ်သူ အသည်းအသန်ဖြစ်နေကြောင်း နယူးဟောဂင်မှ အရေးပေါ် လှမ်းခေါ်ချက် ရလိုက်သည်။

နယူးယောက်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ကျန်းမာရေးကြောင့် မီးရထားစီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး သင်္ဘောစီးရန်ကြံခဲ့မိ၏။ ဒါပေမယ့် ပင်လယ်ပြင်က လှိုင်းထန်နေ၍ သူ့ကို သင်္ဘောပေါ်မှ နီးရာဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ရွှေ့ထားခဲ့ရသည်။ ထိုဟိုတယ်ပေါ်မှာ သမီးဖြစ်သူ ကွယ်လွန်ကြောင်း အကြောင်းကြားစာ ရလိုက်၏။

ဤသည်မှာ ကိုယ်က မကျန်းမာ၊ စိတ်က မချမ်းသာသောလူတစ်ယောက်အား ကံကြမ္မာဆိုး၏ နောက်ဆုံး ထိုးသတ်ချက်ဖြစ်ပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ ၁၈၆၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၁ရက်နေ့မှာပင် ဂွတ်ယီးယားတစ်ယောက် မျက်စိစုံမှိတ်၍ လောကကြီးကို ထာဝရစွန့်ခွာ

သွားရှာပါတော့သည်။

သူ သေပြီဆိုသည့်တိုင် မိသားစုများ ဒုက္ခငရဲက မလွတ်ခဲ့သေး။ သူ့ ထားရစ်ခဲ့သော ဒေါ်လာနှစ်သောင်း ဟူသည့် ကြွေးပင်လယ်ထဲ နစ်နေခဲ့ရပြန်၏။

သူ့သားရင်းသမီးရင်းတွေကပင် သူညာကြွင်း အရှုံးမြဲခဲ့သော ဂွတ်ယီးယားး၏ ဘဝကို ပြန်လည် မစဉ်းစားချင်ကြတော့သလို သူတို့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေး ပြုလုပ်ခဲ့သော "ရော်ဘာ" ဆိုသည့် အရာကိုလည်း တစ်ယောက်မှ လက်ဖျားနှင့် ပင်ထိချင်ကြ မဆန်းတော့ပါ။

ဂွတ်ယီးယားး၏ နာမည်သည် နွံထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော ကြာပန်းကဲ့သို့ ငွားငွားစွင့်စွင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့်နှင့် ပွင့်လန်းလာဖို့ နောက်ထပ် အနှစ်လေးဆယ်နီးပါး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရ၏။

တစ်နည်းဆိုသော် သူကွယ်လွန်ပြီး အနှစ်လေးဆယ်ကြာမှ နောင်လာနောက်သား လူသားမျိုးဆက်သစ်များက သူ၏ရောမ စွမ်းဆောင်ကြိုးစားမှုကြီးကို ကျေးဇူးတင်မဆုံး၊ ဂုဏ်ပြုလို့မဝအောင် ဦးခိုက်ပူဇော်ခဲ့ကြသည်နှင့်အမျှ ဂွတ်ယီးယားဆိုသော နာမည်သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားခဲ့ရပါတော့၏။

လက်ဦးမဆွ ပထမ တီထွင်ခဲ့သောသူ့ကို ကြည်ညိုလေးစားစွာ အမှတ်ရ ဂုဏ်တင်သောအားဖြင့် ဂွတ်ယီးယား အမည်ဖြင့် လုပ်ငန်းစု တစ်ခုကို ၁၈၉၈ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့ရာမှ ယခုအခါ ကန့်ပေါင်းနှင့် ထုတ်လုပ်သော ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးရော်ဘာကုမ္ပဏီကြီး ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

မဏ္ဍတာဂွတ်ယီးယား ရော်ဘာလုပ်နည်းကို တွေ့ရှိဖော်ထုတ်ခဲ့ချိန် ၁၈၃၉ ခုနှစ်က ဆိုလျှင် မီးရထားတစ်ချို့မှာ စိတ်မချရသေးသော လက်ဆွဲ ဘရိတ်တွေသာ သုံးနိုင်ကြသေး၏။ အရှိန် သိပ်ပြင်းလာပြီ ဆိုပါမူ ရော်ဘာတုံးနှင့် လေဘရိတ်ကိုသုံးမှ ဖြစ်တော့မည်။ ယနေ့ခေတ်

ရော်ဘာရှင်နှင့် လေဘာရိုက်တွေ သုံးနိုင်သည်မှာ ဂွတ်ယီးယား၏ ကျေးဇူးပါ။

သဲဘော်ာတွေမှ ကီရီယာတန်ဆာပလာတိုင်းလိုလို ရော်ဘာတွေ မပါမဖြစ် သုံးနေကြရပါသည်။ ဂွတ်ယီးယား၏ ကျေးဇူးပါ။ မော်တော်ကား၊ ဆိုင်ကယ်နှင့် စက်ဘီးအဆုံး အမြန်နှုန်းနှင့် လိုရာခရီး ရောက်စေခဲ့သလို ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် မိုင်ပေါင်း သန်းချီ၍ ပြေးဆင်းသည့်တိုင် ခံနိုင်စွမ်းရှိသော ရော်ဘာတာယာများကို ကမ္ဘာအနှံ့ ကျယ်ပြန့်စွာ အသုံးပြုခွင့် ရခဲ့သည်မှာလည်း ကျေးဇူးရှင်ကြီး ဂွတ်ယီးယား၏ ကောင်းမှုကြောင့်ပါ။

လျှပ်စစ်စက်ရုံတွေမှာလည်း လျှပ်ကာပစ္စည်းတွေအဖြစ် ဂွတ်ယီးယား၏ အမွေဖြစ်သော ရော်ဘာကြိုးတွေကိုသာ သုံးရပါသည်။

လေယာဉ်တွေမှာလည်း ရော်ဘာဘီးတွေသာ မပါလျှင် ဆင်းနိုင် တက်နိုင်မည်မဟုတ်။

ဂွတ်ယီးယားသာ စွမ်းစွမ်းတမံ အနစ်နာခံ ရှာဖွေ တီထွင်ခဲ့ခြင်း မရှိလျှင် ဒီနေ့ ခေတ်မီ လျှပ်စစ်စွမ်းအား စက်ရုံကြီးတွေ အဲ့လုပ်ရုံကြီး တွေသာမက သွေးသွင်းပိုက်အစ အမြန်နှုန်းမြင့်မားသော ပုံနှိပ်စက်များအလယ် မိုးကာအင်္ကျီ၊ လက်ရှည်တောစီးဘိနပ်များအဆုံး ဥတုသုံးပါးခံ ရော်ဘာ ပစ္စည်းများ အဖြစ် ပေါ်ထွန်းလာစရာ မရှိ။

ဒါ ပစ္စည်းတွေ အထောင်အသောင်းထဲမှ ဥပမာလောက်ပဲ ရှိပါသေးသည်။

အချုပ်အားဖြင့် လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ နယ်ပယ် အသီးသီးတွင် သာယာခေတ်မီသော ကမ္ဘာကြီးဖြစ်အောင် ဂွတ်ယီးယား၏ ရော်ဘာက ဘက်ပေါင်းစုံမှ ကြီးမားစွာ အကျိုးပြုခဲ့ပါပြီ။

ထို့အတွက် . . . သေသည်အထိ နှစ်ပေါင်းများစွာအငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ် အဆင်းဆင်းအရဲရဲနှင့် ဒုက္ခသောက ဝေဒနာပေါင်းစုံကို ခံစားရင်း လောကကို အလှဆင်ဖို့ကြိုးစားခဲ့ရှာသော ဂွတ်ယီးယား၏

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

မေတ္တာစေတနာနှင့်။

တို့ရဲ့ရှုတ်ချလှောင်ပြောင်ရယ်မောသံများအကြား ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဒဏ်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရာမှ ရန်သူတွေ၏ အနှောင့်အယှက် အတားအဆီးတွေကို အန်တုရင်ဆိုင်လျက် ယောကျ်ား ဇာနည်တို့၏ ခွဲလုံ့လ၊ ဝီရိယဖြင့် အနိုင်မခံအရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ကို အောင်လံ ထူသွားသော ဂွတ်ယီးယား၏ နမူနာ။

သူ့လက်ရာကျော်ဘော်ဖွယ်ပစ္စည်းများဖြင့် လူသားကမ္ဘာကြီး အလျှံပယ် သာယာတင့်တယ်နေသည့် အဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မျက်စိနှင့် မြင်မသွားရှာလင့်ကစား ထိုအနာဂတ်အား အတွေးနှင့်မျှော်မှန်းလျက် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပါသော ဂွတ်ယီးယား၏ ကိုယ်ကျိုးမဖက် အများအတွက် အကျိုးဆောင်ခဲ့သည့် ဖြူစင်မွန်မြတ်လှပါတဲ့ ပရဟိတ စိတ်ထား။

ဤသည်တို့ကို အလေးအမြတ်ထားလျက် ကျွန်ုပ် လူသားအားလုံး အနေဖြင့် ဂွတ်ယီးယား၏ အနန္တကျေးဇူးများအား အစဉ်သတိရကာ မပြတ်ဂါရဝပြုနေသင့်လှသည်သာ မဟုတ်ပါလား။

လူသားတို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင် ဂွတ်ယီးယား။
သူ့အတွက် သူရှုံးသည်။
လောကကြီးအတွက်တော့ သူ နိုင်သွားသည်။

(Man who shaped the Future) မှ

ညီညီနိုင်

* * *

...သုံး အခြေအနေမှာ အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်နိုင်ဖို့ ထူးမြတ်တဲ့

...ရေး လိုပါတယ်။

- ဘယ်လိုပဲ အခက်အခဲ ဒုက္ခနဲ့ ကြုံတွေ့ပါစေ၊ ဖွဲ့သတ္တိကြီးမားစွာနဲ့ ခံနိုင်ရည် ရှိခြင်းဟာ အခက်အခဲတွေကို ကျော်လွှားနိုင်မယ့် စွမ်းအား လက်နက်ပါပဲ။

- လောကဓံလှိုင်းတွေရဲ့ကြား စိတ်ပျက်အားလျော့နေမယ့်အစား စိန်ခေါ်မှုတွေကို ကိုယ့်အရည်အချင်းတွေ မြင့်မားစေတဲ့ အရာတွေအဖြစ် အသုံးချဖို့ နဲ့ လောကကြီးကို ရဲရဲ ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက်- - - - - - - -

ဆရာညီညီနိုင် ရဲ့

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်"

ခွန်အားဖြည့်စာစုများ